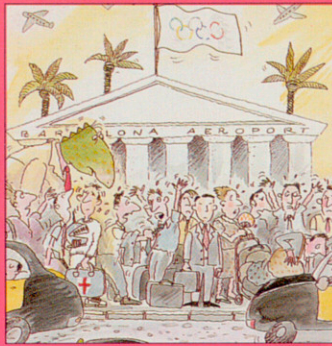

393

11
abril
1991

LA MUNICIPAL

Benvingut a les Olimpíades, Sant Jordi!

L'economia, la ciutat i l'Ajuntament

La Justícia Municipal a Barcelona

Maria Aurèlia Capmany, feliçment dona i regidora

El Zoo de Barcelona, un hotel molt particular

Drapaires del barri

Com creus que ha de ser un directiu/va públic?

Edificis de nova planta

Persones amb petits i grans problemes

La Primavera del Disseny

CENTRES D'INTERÈS.

Una ciutat com Barcelona té molts llocs que són interessants de visitar i conèixer. Es una ciutat que gaudeix de grans atractius. El Banc de Sabadell també hi és present per a donar el millor servei i ser prop de tothom.

A Barcelona hi ha molts centres d'interès, entre ells 50 Oficines del Banc de Sabadell.
BANC DE SABADELL. Un Banc amb seny.

BANC DE SABADELL

- Aribau, 171
- Avda. Marquès de l'Argentera, 13
- Avda. de Madrid, 211-213
- Avda. Diagonal, 644-646
- Avda. Josep Tarradellas, 89
- Avda. Meridiana, 20
- Avda. Paral·lel, 88
- Baixada de la Plana, 29
- Balmes, 306
- Bruc, 93
- Capità Arenas, 26
- Comte Borrell II, 87
- Creu Coberta, 80
- Edif. Terminal TIR-Port de Barcelona
- Fabra i Puig, 56
- Gran de Gràcia, 90
- Gran Via de les Corts Catalanes, 435
- General Mitre, 103
- Gran Via de les Corts Catalanes, 549
- Guipúscoa, 101
- Magatzems 3a subz. Franca, sector C, C/5,51
- Major de Sarrià, 61
- Mallorca, 156
- Mallorca, 556
- Muntaner, 336
- Muntaner, 550
- Padilla, 238
- Padilla, 316
- París, 118
- Passeig de Gràcia, 36
- Passeig Maragall, 156
- Passeig Maragall, 49
- Passeig de Sant Joan, 169
- Passeig de la Zona Franca, 141
- Plaça Lesseps, 3-5
- Plaça Virrei Amat, 1
- Plaça Orfila, 6
- Pol. Indus. Zona Franca-Mercabarna local 6
- Rambla de Catalunya, 115
- Rambla Poble Nou, 108
- Rambla Sant Josep, 75
- Roger de Flor, 132
- Ronda Sant Pere, 56
- Ronda Universitat, 37
- Sants, 178
- Sardenya, 509-511
- Sicília, 299
- Travessera de Gràcia, 3
- Travessera de Les Corts, 237
- València, 110
- Via Laietana, 47

President:

Guerau Ruiz Pena

Consell Assessor:

Francisco Longo, Ferran Mascarell,
José Luis Giménez, Josep M. Figueras,
Manuel de Forn, Manuel Tuñí,
Enric Casas, Angela Vinent,
Carme Turró, Manuel Villalante.

Director:

Toni Puig

Coordinació:

Irene Pagès

Adjunt a Redacció:

Dolors Pinart

Edita:

Regidoria de Presidència
Ajuntament de Barcelona

**Autoedició, fotomecànica
i impressió:**

Impremta Municipal. Exp.9153661
Dipòsit legal: B. 14.742-1990

Disseny gràfic:

Ferran Cartes/Montse Plass

Maquetació:

Beatriz González

Fotografia:

Jaume Soler,
Oficina Tècnica d'Imatge

Col·laboren en aquest número:

Marta Balaguer, Lluís Boada,
Irene Bordoí, Juli Capella,
M. Aurèlia Capmany, Jaume Colomer,
Mercè Company, Glòria Figuerola,
Quim Larrea, Isidre Munés,
José Pérez Freijo, Gabriel Pernau,
Picanyol, Montserrat Rubí,
Guerau Ruiz Pena,
Morrosko Vila-San-Juan.

A la secció Debat Obert:

Mercè Casas, Jaume Colomer,
Joan Conde, Anna Ferrer,
Mario Giménez, Núria Llopis,
Àngels Nogué, Carmen Pérez,
Joaquim Ruiz, Nemesi Sesmero,
Eladi Torres, Carme Turró,
Manuel Villalante.

Adreça:

Plaça de Sant Jaume,
Regidoria de Presidència.
08002 - Barcelona
Tel. 302 42 00

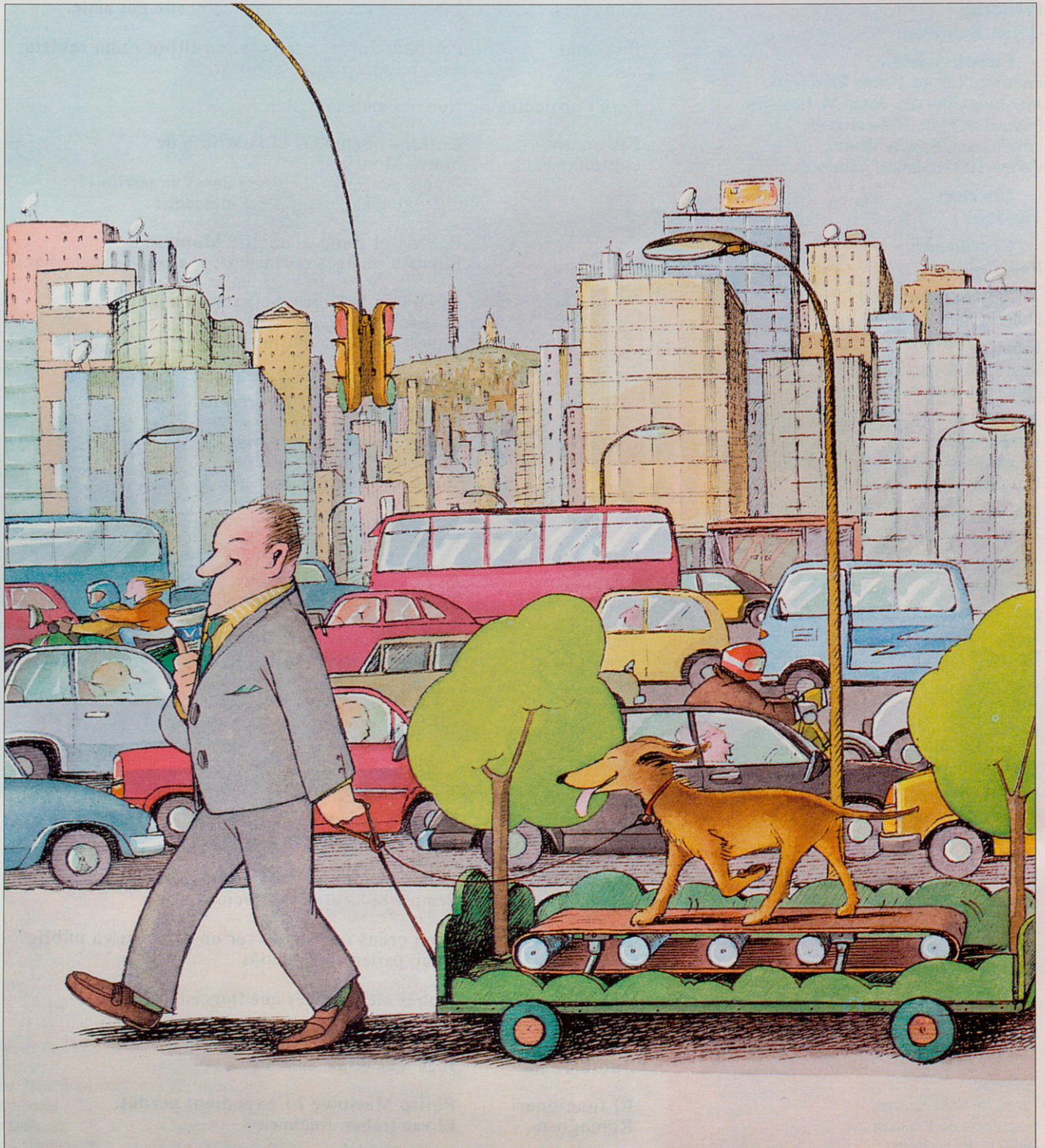
Sumari

Ganyotes	Un invent net i modern per al nostre gos amic.	4
Editorial	Per Sant Jordi, una rosa, un llibre i una revista. Amb més pàgines d'aniversari.	5
Fets i projectes	Notícies amb subratllat	6
Els quatre cantons	Cultura i benestar al Districte de Sants-Montjuïc. O com pensar i fer cultura des d'un territori obert al debat cultural del moment.	8
	BIMA: el Banc d'Imatge Municipal. Milers d'imatges ordenades per al seu ús immediat.	9
	El Dia de la Terra apaga amb música el soroll urbà. Aquest any, amb músiques.	10
	L'economia, la ciutat i l'Ajuntament. Un trio de resultats sorprenents.	11
Entrevista	Maria Aurèlia Capmany, feliçment dona i regidora. Una barcelonina de soca-rel.	12
Conte d'abril	Benvingut a les Olimpíades, Sant Jordi! No hi podia faltar.	19
Ajuntament endins	El Zoo de Barcelona, un hotel molt particular. Tots, petits i grans, s'hi troben bé, en aquest hotel.	22
Des de la ciutat	La Primavera del Disseny. Barcelona és una ciutat amb idees.	28
Dossier	La Justícia Municipal a Barcelona. Els justos projectes de la Carta Municipal.	D/81
Reportatge	Drapaires del barri. Quan llences trastos, fes-ho bé i el dia que toca.	31
La ciutat que construïm	Edificis de nova planta. Petits equipaments a peu de barri.	34
Els serveis servits	Persones amb petits i grans problemes. Sempre hi ha alguna solució.	40
Debat obert	Com creus que ha de ser un directiu/va públic? Avui, parlen els directius.	46
Amanida de notícies	Moltes més notícies que flors en un jardí de primavera.	50
Taula de joc	Juga, que el joc anima!	54
El funcionari Romagosa	Philip Marlowe i l'expedient perdut. El van trobar, finalment?	56

Una ciutat automàticament neta!

Irene Bordoï

Per Sant Jordi, una rosa, un llibre i una revista

Sant Jordi s'ha convertit en una gran festa a la ciutat. Barcelona bull de gent que passeja entorn les parades de llibres i de roses. Els ciutadans aprofiten el dia per comprar llibres, deixar una rosa entre les seves pàgines i regalar-lo a qui s'estimen.

Us convidem a seguir, fil per randa, la tradició. A ser, especialment aquest dia, uns barcelonins llegits i tendrament florits.

Aquesta vegada volem afegir a la tradició la nostra revista amb més pàgines d'informació municipal. Vam començar a arribar a casa vostra el maig de l'any passat. I ara, amb aquest número especial de Sant Jordi, tanquem el cicle del nostre primer any de vida.

Cada mes —amb constància i sense perdre punt— hem anat informant del que passa al nostre Ajuntament. I ho hem fet amb una actitud activa: hem triat, entre la diversitat dels projectes i dels serveis, aquells que ens han cridat més l'atenció, aquells que ens ha semblat que us agradaria conèixer una mica millor, aquells que passaven excessivament desapercebuts... I, amb el ventall de tots ells, hem intentat oferir-vos una revista amena, plural i àmplia.

Hem tingut un interès especial en què fossiu els propis treballadors municipals els protagonistes. Hem donat, per a això, una atenció especial a tot allò que era opinió directa en el «Debat obert», en els textos dels «Quatre cantons» i en les opinions i explicacions dels «Reportatges» i els «Ajuntament endins». Perquè una organització és la seva gent. I, especialment, la seva gent activa.

Cada mes —i vosaltres sabreu si ho hem aconseguit— hem intentat suscitar curiositat i interès per la nostra feina municipal quo-

tidiana. Teníem la impressió que, com més coneguem la varietat, la qualitat i la complexitat de tot el que es fa i passa en una organització tan gran com la de l'Ajuntament de Barcelona, més ens agradarà de treballar-hi amb professionalitat i il·lusió.

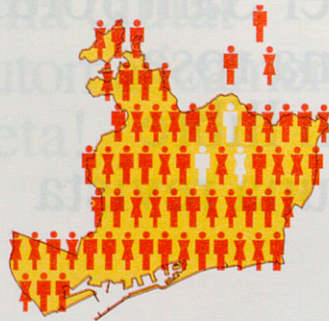
També hem procurat que els textos respectin la llibertat d'expressió dels seus autors, que no fossin ni blancs d'elogis ni negres de crítica àcida. Hem optat per la gamma, plena de matisos, de tots els tons dels grisos. Hem optat per textos que parlin de fets. Fets presentats d'una manera fiable i creïble.

Hem intentat, encara, fer-vos arribar una revista per ser llegida. No una revista d'evasió i distracció. Una revista amb un treball de qualitat gràfica i textual, lluny de qualsevol frivolitat. I lluny, també, de tot oficialisme.

Hem fet, finalment —o això ens sembla—, una revista que ajudi a crear opinió i valors de cultura compartida per tots els qui treballem en aquesta casa gran i diversa.

Chomsky explica que els mitjans de comunicació han d'ajudar-nos a «manufacturar consens». Aquest, segurament, pot ser el tret més destacable que ens hem proposat: fer de La MUNICIPAL una eina d'informació i comunicació d'allò que fem i perquè ho fem. Perquè cadascú, en una atmosfera d'opinió organitzativa compartida, treballi per fer un Ajuntament que sigui un servei útil i directe, eficaç i àgil, acollidor i dialogant, per a tots els ciutadans de

Barcelona. **I**

La modernització del pressupost

Ha tingut lloc a les Sales de Govern un seminari de treball sobre el pressupost i la gestió financera, amb els professors Les Metcalfe i Eduardo Zapico de l'«European Institute of Public Administration».

Francesc Raventós va obrir el seminari, tot exposant-ne els objectius que volien assolir-hi, i va presidir la taula rodona en què van ser debatudes les primeres conclusions. Varen participar, en les sessions, un grup reduït de coordinadors, directius i tècnics relacionats amb el procés pressupostari des dels diferents sectors de l'Ajuntament.

Al llarg del seminari van ser presentats alguns informes sobre el procés i la gestió pressupostària per part de Josep M. Vegara, Robert Marsan, Teresa Llucià, Lluís Mata, Xavier Castells, Francesc Alaman, Josep R. González Tormo, Eduard Cuscó, Emili Ruiz, Roser Gamundi i Laureano Mur.

Aquestes jornades de treball ens han permès de conèixer en profunditat la situació de la gestió financero-pressupostària en els diferents sectors, identificant els principals problemes als que cal fer front. Així mateix, s'ha elaborat una primera agenda d'accions que cal emprendre, per tal de millorar els processos d'elaboració i gestió del pressupost municipal. Ara es continua treballant per tal de dissenyar sistemes i implementar mesures que facin del pressupost una veritable eina de gestió i que facilitin un ús més eficient dels recursos públics.

Renovació Padronal

D'acord amb allò que marca la legislació vigent, l'any 1991 cal dur a terme la renovació del Padró d'Habitants. Parlant estrictament, aquesta renovació suposa empadronar de bell nou tots els residents en cada municipi, prescindint de la informació ja disponible actualment.

L'Ajuntament de Barcelona, des de l'any 1975, ha intentat contrastar la informació del Padró anterior amb els documents confeccionats pels ciutadans. Aquesta opció disminueix el cost i augmenta la qualitat de la informació mecanitzada.

Aquesta renovació planteja un pas més, que consisteix a facilitar als ciutadans la informació ja disponible en un full d'inscripció confeccionat prèviament. El ciutadà té l'opció d'acceptar el full del Padró tal com el rep, o bé fer-hi lleugeres esmenes. Naturalment, també hi ha la possibilitat d'emprar fulls en blanc, especialment quan la discrepància amb la realitat sigui important.

Aquesta metodologia, ja l'han aplicada uns altres Ajuntaments i, probablement, és un primer pas per eliminar, en un futur proper, la renovació integral. Un manteniment continuat i sense el tall quinquennal, sembla més racional i còmode per al ciutadà.

També cal deixar constància que aquest any l'operació de referència coincideix amb el Cens de Població i Habitatge que duu a terme l'«Instituto Nacional de Estadística». Malgrat certa coincidència en les dades recollides, són dues operacions absolutament diferenciades.

La brossa neta, llença-la bé!

S'han començat a recollir selectivament les deixalles als barris de Sants i la Sagrada Família. És una experiència nova i pilot que porta el rètol de «Brossa neta».

Amb aquesta campanya es vol conscienciar la ciutadania sobre les possibilitats del reciclatge de roba, paper, metall, vidre i plàstics. En una societat on els objectes es canvien tan ràpidament, cal ser capaç de reciclar els materials. Perquè la terra no és un magatzem etern. Ens cal mentalitzar-nos de la necessitat urgent de reciclar paper per no tallar tants arbres, o aprendre a reutilitzar el vidre.

Ara, doncs, els veïns d'aquests barris separen les deixalles reciclables en unes bosses blaves i les deixen als contenidors de deixalles blaus. Els verds són per al material no reciclable.

La producció de deixalles a Barcelona a augmentat més del 50% aquests darrers 5 anys.

Dos-cents cinquanta voluntaris visiten aquests dies els barris triats per informar els 70.000 habitants que han d'estar disposats —i convençuts— a seleccionar allò que llencen.

Barcelona és la primera gran ciutat europea que aplica un programa d'aquestes característiques.

Amb les deixalles d'un any podríem omplir la Gran Via, entre la plaça d'Espanya i les Glòries, fins a l'alçada d'un edifici de sis pisos!

Els Bucs Musicals, instruments amb moltes notes

Els darrers anys, un dels fets més importants i inèdits a la ciutat ha estat la construcció dels sis bucs o habitacles insonoritzats per a l'assaig musical. Aquesta acció, portada a terme pel Consell Municipal de Sant Andreu, està dirigida als grups de músics no professionals del Districte, extensible, també, als de la resta de la ciutat.

Aquest nou espai, instal·lat al local de les antigues cotxeres d'autobusos de Sant Andreu, compta amb sis bucs de 18,5 m² cadascun. Un dels bucs enllaça amb una cambra condicionada per disposar d'aparells de gravació i comunicada visualment, a fi que en un futur proper s'hi puguin fer enregistraments de maquetes.

Des de la seva posada en funcionament, el mes de juny del 1990, han estat molt nombrosos els grups musicals que s'han interessat pel funcionament d'aquestes instal·lacions. Més de vint grups les utilitzen diàriament, i han trobat en aquest nou espai un punt de promoció i una infraestructura específica per a la música. També disposen de classes per anar perfeccionant, a poc a poc, el seu estil musical.

Dins d'aquests conceptes, els més joves van oferir un concert amb notable assistència de públic, en el marc del recent inaugurat SAT, Sant Andreu Teatre.

paper reciclat.

Usem paper reciclat

La conservació del medi ambient ha esdevingut una de les línies fonamentals del debat i de l'acció política en els darrers anys. Un dels aspectes cabdals d'aquesta qüestió, l'aprofitament racional dels recursos limitats del nostre planeta, exigeix el replantejament de moltes de les pràctiques comunes d'avui dia, i que comporten la generació d'un elevat volum de residus, molts dels quals són susceptibles de ser reutilitzats com a matèries primeres.

La Comunitat Econòmica Europea ha elaborat una estratègia sobre la gestió de residus que posa l'èmfasi en dos grans principis: la prevenció i el reciclatge. Aquests principis constitueixen un primer estadi de la definició de la legislació europea en aquesta matèria.

Per aquest motiu, la Comissió de les Comunitats Europees va aprovar una Recomanació destinada als Estats membres i a les Institucions Comunitàries en el sentit de promoure polítiques dirigides a incrementar la utilització de paper i de cartró reciclats.

Barcelona vol marxar al pas en aquests aspectes, que conformaran la realitat de les ciutats europees dels propers anys.

En aquest sentit, a l'Ajuntament s'ha decidit que el paper reciclat serà progressivament utilitzat en tots els nivells possibles de l'administració municipal. I que es prendran les mesures oportunes per tal d'afavorir la recollida del paper utilitzat i susceptible de ser reciclat, especialment en aquelles dependències municipals on la utilització de paper és més gran.

Publicacions de l'Institut Municipal de Disminuïts

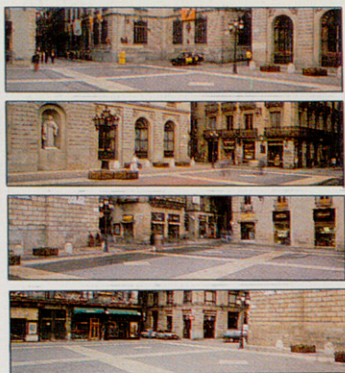
A finals d'abril i en el marc del Saló de Cent es van presentar tres llibres de l'Institut Municipal de Disminuïts.

Dos d'ells corresponen als primers volums de la col·lecció «Serveis de l'Institut» que són: «EAL: Equip d'Assessorament Laboral per a la Integració de Persones amb Disminució» i «Pont del Dragó: Centre de Formació Professional Ocupacional per a Joves amb grans Disminucions Físiques».

Ambdós llibres descriuen les característiques dels serveis, com es van crear, quins són els seus objectius i el seu funcionament, què és el que s'hi fa i quines són les seves perspectives de futur. Són publicacions il·lustrades amb moltes fotografies, on es mostra un ventall de les diferents situacions d'integració que s'han fet fins ara.

El tercer llibre és la «Guia d'accessibilitat dels cinemes, museus i teatres de Barcelona», que presenta una informació detallada sobre aquests locals per a les persones que tenen dificultats de mobilitat.

Des de l'objectiu de divulgar tot allò que millora la qualitat de vida de la població, estem segurs que la difusió d'aquestes publicacions contribuirà a avançar en la tasca col·lectiva d'aconseguir-ho. Esteu invitats a l'acte!

Cultura i benestar al Districte de Sants-Montjuïc

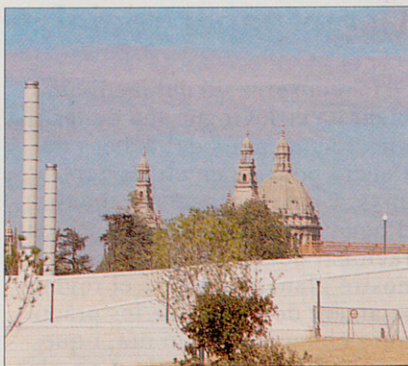
"La muntanya de Montjuïc, al mig del Districte de Sants, amb un seguit d'equipaments esportius, no es viu en cap moment com a part del barri que reporta beneficis.»

La cultura, com l'educació, sembla una cosa fàcil, de la qual tothom s'atreveix a opinar i fer-hi propostes.

Potser per la meua formació, sempre m'ha semblat un tema extremadament complex i difícil de definir. És per això que m'agradaria aportar aquí la meua reflexió, no la d'un expert en cultura, sinó la d'un dels 10 Districtes de Barcelona, on compartim la definició que Ferran Mascarell feia en el nº 5 de La MUNICIPAL, i on ens trobem amb totes les contradiccions i les dificultats que significa dur a terme una cultura creativa, innovadora i alhora solidària en un barri amb tants models diferents d'expressió i de comunicació.

El Districte de Sants, amb una població de 187.028 habitants, té tres territoris molt diferents: Poble Sec, Sants i Zona Franca. Les diferències entre aquests barris són notòries, però conserven una certa homogeneïtat. Al mig, la muntanya de Montjuïc amb un seguit d'equipaments esportius i culturals no es viu en cap moment com a part del barri que reporta beneficis. Per a la majoria significativa de la població, és el lloc on es generen una sèrie d'activitats ciutadanes que els reporten problemes circulatoris, més inseguretat, més soroll, deteriorament del barri i, en general, cap benefici.

Per concloure aquesta ràpida radiografia, cal saber que el Poble Sec té entitats culturals molt joves i incipients, i un Paral·lel en el qual els teatres que queden creuen que la recuperació d'aquesta via, que en altres moments havia estat un referent important del «music-hall» barceloní, no ocupa el lloc prioritari que mereix. Sants té entitats culturals de principis de segle, amb locals que han quedat desfasats, difícils

de mantenir i amb la vivència d'unes administracions que els fan competència deslleial. Per últim, la Zona Franca, un barri jove, on no hi ha cap teatre ni cap cinema, ni una sala de ball, on les entitats existents s'han format —exceptuant-ne alguna— entorn de les reivindicacions de pisos dignes i assequibles, de l'arribada del transport públic o de la defensa d'una escola pública suficient.

Amb aquest panorama, recordava la conferència de Roland Castro a la cloenda del I Congrés de Ciutats Educadores, i pensava en la seva definició de multiculturalisme, on es troben el fet universal i el fet específic i, seguint la seva concepció de cultura com a l'expressió d'uns costums, d'una cuina, d'una manera de tractar els homes, les dones, els nens i, també, com a una manera de pintar, d'esculpir, de fer música...; pensava en el diàleg quotidià, a vegades esgotador i una mica desencisador de cada dia, quan parlem amb les entitats esportives, quan discutim els criteris de les subvencions amb les entitats juvenils, quan negociem els convenis amb el Secretariat de Sants o amb la Coordinadora del Poble Sec, quan elaborem les diferents comissions que generen els centres cívics, la Festa Major, el Carnestoltes o la festa de Cap

d'Any... Fent això duem a terme, cada dia, aquest model cultural que dèiem al principi: creatiu, innovador i solidari.

I la pregunta que em semblava que m'havia de fer: Des que vam començar l'aventura de la descentralització, què ha canviat?, què ha comportat de positiu, per a la nostra ciutat, aquest apropament de l'administració, a més del desgast dels polítics i dels tècnics que l'han duta a terme? Recordava un fet molt concret que va passar al Districte fa un mes escàs: les entitats van decidir de celebrar el 20è aniversari del moviment veïnà i ens demanaren que hi participéssim. En una primera reunió, on intentàvem explicitar els objectius i el paper que teníem els diferents participants, el representant de les entitats va aportar les conclusions de la seva reunió de treball i va posar de manifest que el fet de voler dur-lo a terme amb l'Ajuntament havia estat pensant que les associacions de veïns havien guanyat, amb les seves reivindicacions, moltes zones verdes, molts equipaments i una ciutat més habitable. Però, que qui havia tingut la voluntat de materialitzar-ho, amb l'intent de trobar les solucions adequades, havien estat els Ajuntaments democràtics.

Era, al meu parer, el reconeixement d'un diàleg difícil perquè no parteix de realitats diferents, però sí de condicionaments diferents. Un diàleg que es reconeix possible i que comporta un model cultural que intenta conjuinar quelcom que definíem com a molt important: el fet universal i l'específic.

Glòria Figuerola
Districte de Sants-Montjuïc

BIMA: Banc d'Imatge Municipal

Els Jocs Olímpics són l'impuls per fer la tercera gran renovació urbanística de Barcelona d'aquest segle. I són aquests mateixos Jocs, els que han impulsat un immens desplegament de mitjans d'imatge i àudio-visuals. La producció àudio-visual i d'imatge, durant aquest quadrienni 88-92, ha assolit cotes inimaginables.

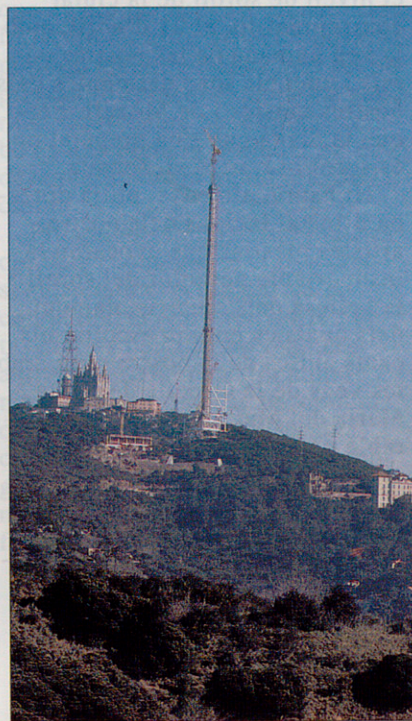
Perquè això es produís, ha calgut la concurrència de diversos factors, entre els quals el desenvolupament dels mitjans i les necessitats que comporta la nova societat de la informació són dels més remarcables. S'ha consolidat el vídeo com a suport estàndard i idoni per a la documentació de la transformació de la ciutat.

I, d'altra banda, s'ha consolidat la fotografia, que va trobant un lloc en el món de la informació i de la documentació; passa de ser un art menor a un element imprescindible en la divulgació i la comunicació públiques.

Aquest increment, que ha suposat la utilització de la imatge i dels mitjans àudio-visuals, ha impulsat la creació, per part de l'Ajuntament, d'un Banc d'Imatge i d'una Base de Dades Informatitzada —BIMA—, a l'host de l'IMI i de consulta telemàtica.

L'objectiu és de dotar l'Ajuntament d'un instrument estàndard, comú i amb una mínima normalització de llenguatge, que serveixi a la vegada de control, informació i jerarquització de la imatge i dels àudio-visuals municipals.

L'accés a la informació es farà mitjançant qualsevol pantalla telemàtica situada en un Servei o Districte. Actualment es promou una normativa que reglamentarà les relacions amb els proveïdors, usuaris, els drets d'autor, la conservació de la imatge, etc. El

"L'objectiu és de dotar l'Ajuntament d'un instrument estàndard, comú i amb una mínima normalització de llenguatge, que serveixi a la vegada de control, informació i jerarquització de la imatge i dels àudio-visuals municipals."

BIMA suposarà, a més d'una normalització, un coneixement exhaustiu de la producció municipal i dels seus fons. Facilitarà la seva recerca i una utilització més àgil i més exacta. La pantalla de l'ordinador permetrà d'accedir a la informació, a la descripció i les dades tècniques, drets d'ús, etc. Amb això, també es pretén de recuperar, rendibilitzar i conservar un fons àudio-visual dispers, de vegades desconegut, i facilitar-ne l'accés.

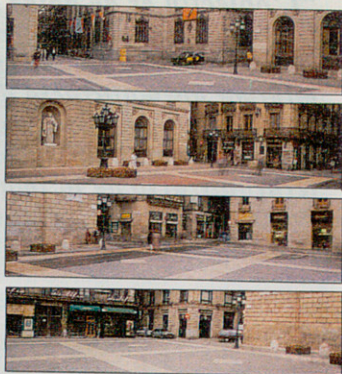
Avui col·laboren com a Centres Productors Municipals, l'Institut Municipal d'Història, l'Arxiu de Museus, els arxius dels Districtes i l'Oficina Tècnica d'Imatge de l'Àrea d'Informació. El fons de l'Oficina Tècnica d'Imatge, que compta amb més de 400 pel·lícules en vídeo i prop de 400.000 imatges, s'està documentant en BIMA i, a hores d'ara, les seves imatges ja es poden consultar telemàticament.

Els grans temes que ja tenen accés de consulta són la Imatge Fixa: topografia, urbanisme, carrers, places, jardins i el port; vistes aèries; edificis civils i la Barcelona construïda amb els diferents estils arquitectònics, del romànic i el gòtic fins al modernisme; de la Barcelona del 92, infraestructures, projectes, Olimpíada Cultural, esports; gent i turisme i serveis municipals.

En l'apartat de la Imatge Mòbil: esports, Barcelona 92 i OCSA; obres i infraestructures; serveis i activitats municipals; Barcelona: promoció i turisme; experiències: la ciutat i l'escola.

Avui, per a infinitud de qüestions i de temes, cal tenir a mà una imatge. El BIMA ho facilita. Sense problemes.

José Pérez Freijo
Oficina Tècnica d'Imatge

El Dia de la Terra apaga amb música el soroll urbà

L'any passat va ser el vintè aniversari del Dia de la Terra, una festa ecologista i popular que va nèixer a Califòrnia, quan era una fàbrica i un temps de somnis. El record de la multitudinària manifestació USA de l'any 70, la maduració de la sensibilitat ecologista que d'aleshores ençà s'ha anat produint arreu del món i la voluntat d'obrir una dècada en què la preocupació pel medi ambient sigui prioritària, van motivar un esforç de coordinació i iniciativa a escala planetària que es va transformar en l'esdeveniment més gran de la història.

En efecte, 200 milions de persones i 140 països s'uniren per celebrar el Dia de la Terra. A l'Estat Espanyol es va estar a punt de deixar passar de llarg aquella memorable jornada. Però encara que d'implantació feble, l'ecologisme català té una tradició considerable i les antenes obertes a allò que succeeix al món. De manera que no solament es coneixia el Dia de la Terra, sinó que s'estaven preparant, a diferents indrets del país, actes per commemorar-lo.

És en aquesta situació que sorgí la idea de bastir un projecte artístic-ecologista a la ciutat de Barcelona capaç de cridar l'atenció, no només dels barcelonins, sinó d'altres ciutadans de l'Estat. Cal destacar, en primer lloc la participació artística que anà de Tàpies i Català Roca a Guinovart i Ràfols-Casamada, passant per M. del Mar Bonet, Catherine Allard -la nova estrella del Ballet Líric Nacional-, Carles Santos i una llarga llista de brillants artistes, la col·laboració dels quals enorgulleix l'ecologisme i la ciutat.

El projecte fou possible, també, perquè l'Ajuntament se'l va fer seu, amb la comprensió i

l'entusiasme dels diferents estaments i persones d'aquesta casa que ajudaren a realitzar-lo.

Com totes les experiències bones, el Dia de la Terra es repeteix. S'ha assumit la responsabilitat de celebrar-lo a partir de la unió de l'art i l'ecologia. L'any passat, els artistes van recordar-nos que l'aigua escassejava. Que després hagi plogut, potser no és una circumstància del tot aliena a la màgia del seu art!

Aquest any hem mirat de reduir el nivell de soroll de la ciutat confrontant-lo, el 21 d'abril, amb la veu humana de les nostres corals i amb els sons harmònics dels nostres músics i de Mozart. Perquè la diada que s'ha preparat no és sorollosa, però sí, sonada.

Hi haurà, almenys, mitja dotzena d'instal·lacions dels nostres artistes plàstics que evocaran la insuportable pesantor del soroll i la bellesa dels silencis, damunt dels quals es podran escoltar els cants antics de la nostra terra amb les veus de la Capella de Santa Maria del Mar, església incomparable on es clourà la jornada amb el Rèquiem de Mozart.

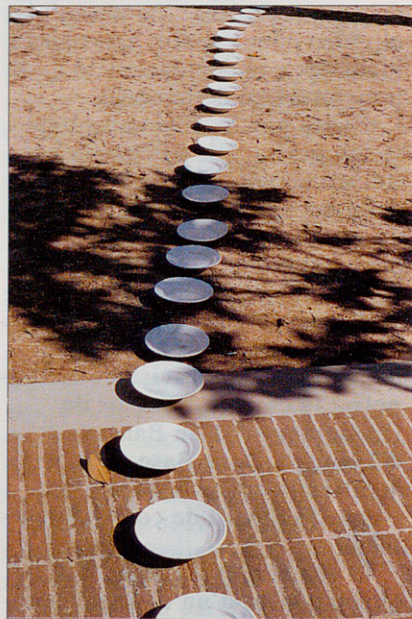
Abans, però, hi podrem escoltar de prop la Maria del Mar Bonet, Max Sunyer i algunes sorpreses esclatants.

Bon Dia de la Terra.

Lluís Boada
Àrea de Cultura

Les fotografies que acompanyen el text són una mostra gràfica del Dia de la Terra de l'any passat.

"Com totes les experiències bones, el Dia de la Terra es repeteix. S'ha assumit la responsabilitat de celebrar-lo a partir de la unió de l'art i l'ecologia."

L'economia, la ciutat i l'Ajuntament

Si de la història recent de l'Ajuntament de Barcelona en volguéssim destacar allò que ha estat més nou quant a la seva activitat, un dels temes seria, sens dubte, el de la promoció econòmica, entesa en el sentit de prendre una posició activa davant del fet de governar una ciutat -1983- fortament afectada per la recessió econòmica i, en conseqüència, amb greus problemes d'atur.

La situació avui és ben diferent —la ciutat viu un període d'especial dinamisme, propiciat tant per la recuperació de l'activitat econòmica en general com per l'empenta dels Jocs Olímpics— i per tant, i en funció dels resultats obtinguts, considerem normal tot el seguit d'actuacions que al seu moment va endegar l'Ajuntament, precisament per ajudar a capgirar la tendència. Cal, doncs, valorar com correspon allò que aquell canvi de política va significar, i no oblidar que, en el seu moment, la decisió de l'Ajuntament de Barcelona -d'actuar de manera directa en el camp econòmic- va ser una decisió totalment capdavantera.

Ara bé, si afortunadament la situació avui és una altra. I el que ens podríem preguntar és: l'Ajuntament ha de continuar actuant en el camp de la promoció econòmica? La resposta és afirmativa amb matisacions. Com tot, l'activitat econòmica requereix motors que la impulsin. El sector privat és el principal motor d'aquesta activitat, però es pot donar el cas que no ho faci en alguns projectes de tipus estratègic d'interès general per a la ciutat, ja pel volum de les inversions que s'han de fer, ja pel risc del propi projecte. D'altra banda, encara hi ha bosses d'atur importants, amb problemàtiques específiques, que

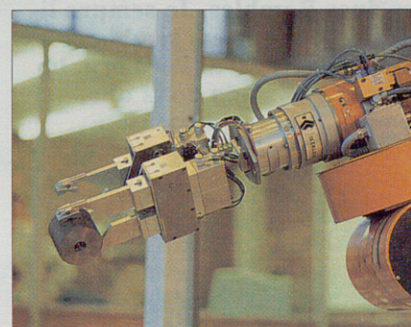
cal tractar des d'una òptica més social que econòmica i on l'Ajuntament continua tenint un paper a jugar.

Un altre tipus de raó important, que justifica també la continuïtat d'una política de promoció econòmica, es refereix no tant al fons com a la forma. És a dir, es pot promoure activitat econòmica de manera indirecta, sensibilitzant el sector privat en objectius prioritaris per a la ciutat. El Pla Estratègic és un bon exemple del que es pot aconseguir en aquesta línia. En un altre aspecte, posar periòdicament a l'abast del sector privat informació estadística acurada -indicadors econòmics- també és una manera d'ajudar en el desenvolupament econòmic de la ciutat.

Finalment, la internacionalització de l'economia té com a conseqüència un increment de la competència entre territoris i entre ciutats per atraure i generar activitat productiva. En aquest marc caldrà impulsar Barcelona com a «producte», oferint una ciutat industrial potent i tecnològicament avançada, però també neta i amable, atractiva, tant per fer-hi negocis com per viure-hi.

Montserrat Rubí
Direcció del Servei de
Promoció Econòmica

"L'Ajuntament ha de continuar actuant en el camp de la promoció econòmica? La resposta és afirmativa amb matisacions."

Maria Aurèlia Capmany, feliçment dona i regidora

Alguns han afirmat que París tenia Simone de Beauvoir. Barcelona té, feliçment: Maria Aurèlia Capmany.

Les raons de la comparació cal buscar-les en la importància d'aquestes dues dones per a la cultura capdavantera de les seves ciutats. Les dues escriptores, les dues demòcrates de soca-rel, les dues polèmiques, les dues afirmant la seva condició de dones...

Maria Aurèlia Capmany ha escrit novel·la, assaig, articles, teatre... Activa, des de sempre, en la cultura catalana, és amiga de tots els artistes i intel·lectuals de Catalunya. I té una memòria prodigiosa per explicar, amb una anècdota, allò que altres ho fan en mitja hora d'explicacions. Li plau la conversa. Els qui en aquesta casa l'han coneguda, afirmen que és de les persones més agradables per fer petar la xerrada en un dinar o prenent cafè. És una dona plena d'energia i d'optimisme, de qui sempre se n'aprèn. Va ser Regidora de Cultura del 1983 fins al 1987.

Actualment porta la Regidoria d'Edicions i Publicacions, on l'entrevistem per a *La MUNICIPAL* del mes dels llibres.

El seu despatx, auster, és una talaia damunt d'una plaça de Catalunya en obres. Ens diu que: «en Serra Martí vol unir les dues Rambles. Jo sempre li ho vaig dir que em semblava que s'equivocava. Però ara, ho dubto...» És una dona que, sempre, diu el que pensa...

La pregunta obligada quan es parla amb Maria Aurèlia Capmany: quina és la salut actual de la cultura catalana?

La cultura catalana és una de les cultures que hi ha al món amb més bona salut personal. El que passa és que li manca audiència. Si nosaltres ens comparem amb la cultura ianqui, amb l'anglesa o la francesa —o amb l'espanyola mateix—, que tenen tants mitjans de comunicació, el que és realment extraordinari és que la nostra tingui tan bona salut i que continuï existint. I, a més, perquè passen coses tan rares com que, mentre Espanya fa una cosa tan sensata com dotar amb milions de milions l'Institut Cervantes, aquí fem al revés. M'assabento amb sorpresa que el Conseller Laporte fa desaparèixer, d'una plomada, els Departaments de Llengua i Literatura de les Universitats de Lleida i Tarragona. És a dir, allò que la cultura catalana havia aconseguit contra la llei, la nova llei ho fa desaparèixer. Ha dit als diaris, però, que ho hem entès bé, que no era aquesta la intenció que tenia. Esperem que rectifiqui. Ara, que una cultura persisteixi malgrat que la seva pròpia gent la tracti d'aquesta manera tan dolenta, vol dir que, de natural, aguanta bé.

Vostè que sempre ha estat una aguda observadora de la vida de Barcelona, què li sembla la ciutat actual?

Sóc dels partidaris de la Barcelona actual, malgrat que no tot és del meu gust, cosa natural quan hi ha un projecte. El que trobo més emocionant és que Barcelona està canviant de ruta, d'imatge.

Precisament avui em feien una entrevista per ràdio per parlar del llibre que estic fent sobre el Port. Buscant informació sobre la història del Port, m'adonava que

"La cultura catalana és una de les cultures que hi ha al món amb més bona salut personal. El que passa és que li manca audiència."

"Sóc dels partidaris de la Barcelona actual, malgrat que no tot és del meu gust, cosa natural quan hi ha un projecte. El que trobo més emocionant és que Barcelona està canviant de ruta, d'imatge."

"El tema de la Regidoria de Publicacions es va fer per una raó molt pràctica. La consciència que s'havia de fer va ser a partir de la meva feina a la Regidoria de Cultura."

Barcelona havia estat una ciutat abocada al mar. I el gran barri poderós i de gran importància que havia estat el barri de la Ribera. Barri de mercaders i nobles ran de mar. Després, Barcelona va perdre la partida. Felip V, que està molt enfadat, es venja. Enderroca el barri més ric i li planta la Ciutadella. Barcelona es troba amb la impossibilitat d'obrir-se al mar amb Felip V d'un cantó i els pirates de l'altre. La ciutat entra en un període d'empobriment. I la ciutat, naturalment, s'enfila per la muntanya. El mar se li fa impossible. Les muralles la tenen encerclada i el barri baix és un barri baix del tot. Les cases importants procuren de fugir-ne. Neix primer la importància de l'Eixample i, després la de l'eixample sota la muntanya de Collcerola. Sembla que, definitivament, Barcelona es tanca al mar. I ara, per primer cop, recobra la seva façana marítima. Sembla que ja no té por al mar. Al contrari, reclama el passeig, les platges, el port marí. És a dir, sobrevalora aquells pisos i aquelles cases que tindran façana marítima. De fet, és una mena de resurrecció de la Barcelona més profunda, amb la història més magnífica que podem conservar.

Per què escriu Maria Aurèlia Capmany?

Això sí que no ho sé. Vaig començar molt aviat. Era el que m'agradava més del món. I, evidentment, escric perquè m'agrada. Quan sento parlar d'aquells autors que parlen de dolor de part i que s'ho passen tan malament, penso que si a mi em passés em dedicaria a una altra cosa. No m'agrada gens passar-m'ho tan malament. Això no vol dir que sempre em surtin les coses com jo vull. També m'hi miro i, les coses, de vegades, les escric

molts cops abans no surten com vull, fins que no penso que he trobat allò que buscava. Però evidentment m'agrada molt escriure.

Quin llibre està escrivint en aquests moments?

En aquest moment estic fent moltes coses alhora, el que vol dir que ho tinc tot una mica empantanegat. Primer de tot estic acabant la traducció de «La recherche du temps perdu» de Marcel Proust, perquè en Jaume Vidal Alcover va deixar una petita part de l'obra sense traduir. En concret una part de «Le temps retrouvé». I jo em vaig comprometre amb l'editorial, que ja en té a punt els dos primers volums. Això em dona molta feina. Una altra cosa que estic fent és la revisió teatral del «Tirant lo Blanc». Ja he fet la revisió de la primera part i ara he d'acabar la segona. Escric, també, una novel·la que estic fent i que em fa molta il·lusió perquè és la història d'un personatge que viu, de molt jove, però amb una edat conscient, els anys del franquisme. De manera que ell passarà per totes les vicissituds que la meva generació ha passat durant els anys difícils.

Per què una Regidoria de Publicacions de l'Ajuntament de Barcelona? La coneix, la gent de Barcelona?

Ara comencen a conèixer-nos més perquè tenim una botigueta oberta a la Rambla. I espero que la gent hi vingui i que ens conegui més encara.

El tema de la Regidoria de Publicacions es va fer per una raó molt pràctica. La consciència que s'havia de fer va ser a partir de la meva feina a la Regidoria de Cultura. Allà em vaig adonar

que a l'Ajuntament estàvem fent una feina molt important en el camp de l'edició de llibres, i que la gent no ho coneixia perquè no es distribuïen suficientment, estaven emmagatzemats, i era una llàstima. M'indignava perquè eren molt difícils de trobar. La gent no sabia on localitzar-los. Ens passava aquesta cosa tan benèfica que els catàlegs de les exposicions sí que sortien, però res més. Així és que feies un llibre més àgil, divulgatiu i més barat fins i tot, i no el trobaves a cap llibreria. Llavors va ser quan jo li vaig proposar a Pasqual Maragall que jo m'ocuparia de les edicions de l'Ajuntament, perquè una gran organització com aquesta publica durant l'any una quantitat de llibres molt important. I valia la pena de tenir-ne cura. És a dir, s'havia de racionalitzar el mitjà.

Quan jo me'n vaig fer càrrec, editors amics meus van arrufar el nas i em van dir: « Maria Aurèlia, això no està bé, perquè a tu no et podem enredar, que tu coneixes molt bé el món editorial i ens faràs una competència il·lícita ». Llavors els vaig assegurar que mai no els faria competència il·lícita, però que tampoc no donaria subvencions a fons perdut, perquè no hi creia. Crec que el llibre subvencionat és una mala cosa. No és un llibre comercial i, aleshores, es mor. Es mor per inexistència. En canvi, podríem fer acords molt profitosos per a les editorials privades. Cosa que ja he aconseguit en aquest moment.

Sant Jordi envaeix la cultura barcelonina de l'abril. Què recomanaria que fessin els treballadors municipals aquesta data?

Que anessin a les nostres parades distribuïdes per tot Barcelo-

"Em sembla que no em vaig equivocar en escollir la Virreina perquè ha donat molt bons resultats i la gent que m'ha seguit han sabut utilitzar molt bé aquest espai."

na. Des que em cuido de Publicacions, en comptes de fer una única parada municipal en fem una cada Districte. No totes amb la mateixa fortuna, evidentment, perquè la gent té moltes ganes de baixar al centre, aquest dia. Però s'ha de dir que hi ha barris que ho fan amb un entusiasme i una convicció meravelloses. Us recomano d'anar a Nou Barris, a la Via Júlia, us quedareu meravellats de la quantitat de llibres, flors i gent que s'hi passeja. És una mena de contrapartida de la Rambla a l'altre extrem de la ciutat. I cada barri ho fa a la seva manera.

A la seva infantesa va viure molt de prop la vida de la ciutat des de les Rambles. Què en recorda?

Ui!, moltes coses. Vaig viure quaranta anys a les Rambles, i ho recordo tot. Des de les Rues de Carnaval —que no s'assemblaven gens de res amb aquests Carnivals que volen imitar els de Rio o de Venècia— divertides, grolles, on hi havia una mica de tot. I com que no circulava cap cotxe, les criatures ens disfressàvem i anàvem amunt i avall de la Rambla corrent com llampecs. Ens feia molta il·lusió.

També hi recordo batalles, la del 19 de juliol es va dirimir davant de casa meva. Coses terribles. Recordo molt el 6 d'octubre, perquè els nois muntaven guàrdia davant de casa, també. La derrota del 6 d'octubre em va impactar molt. Recordo quan em venien a acompanyar a casa i era tard de la nit. Ens aturàvem a la Rambla, mentre muntaven el mercat de les flors. Teníem els últims comiats del dia entre l'olor dels llessamins.

Després també recordo la guerra civil, que va ser molt dura a la

"Afortunadament ja fa temps que tenim la democràcia. Ja és més vella que la Generalitat primera. Per tant, podem estar optimistes. No som allà on anàvem però crec que hi arribarem. Barcelona, concretament, ha fet un salt endavant extraordinari."

zona de la Rambla, on van fer molt impacte els bombardejos. De manera que tinc molts records, uns bons i altres no tant.

Vostè va recuperar, en aquestes Rambles, el Palau de la Virreina per a l'Àrea de Cultura i a alguns no els va semblar massa encertat. Per què ho va fer?

Perquè em vaig adonar de dues coses molt importants. Quan era Regidora de Cultura, la gent que treballava amb mi no hi cabia tota a la Casa Gran. La Casa Gran té un valor gairebé mític i el qui hi tenia un despatx es considerava una persona important. I, com és molt lògic, com més a prop estàs de l'Alcalde amb més autoritat et sents. Però jo vaig veure molt aviat que allà hi tenia un espai molt important, però molt incòmode. No estava a prop de la meua gent perquè no els podia tenir tots allà i, a més, em vaig adonar que la Virreina s'havia convertit en una mena de quarto de mals endreços. Allà anava a parar tot allò que no sabies on ficar. Aleshores vaig dir: «S'ha acabat, aquí hem de fer un projecte racional». Vam augmentar —i qui diu que ho vam convertir tot en oficines menteix— el nombre de sales d'exposició. Hi havia una sola sala d'exposicions i ho vam reconvertir en tres sales. Vam fer una sala gran per a les reunions —l'Espai 4— que ha donat un resultat magnífic, no només des del punt de vista municipal, sinó que moltes llibreries i editores l'han utilitzat.

Llavors vaig fer el que em va semblar la cosa més lògica del món: distribuir uns despatxos perquè la Regidoria de Cultura tingués tothom qui hi treballa a l'abast. Saber on és cadascú i què fa. Em sembla que no em vaig equivocar perquè ha donat molt

bons resultats i la gent que m'ha seguit —concretament Ferran Mascarell— han sabut utilitzar molt bé aquest espai. A més, les exposicions que s'han fet i la vida cultural que s'ha desenvolupat en aquella casa són molt importants.

La Regidoria ha publicat una col·lecció molt barcelonina en què, cada llibre, un parell de ciutadans debaten un gran tema. És tracta de «Diàlegs de Barcelona». N'hi hauran de nous? Quines col·leccions li agraden especialment? Pensa que en aquesta ciutat hi ha suficient diàleg, polèmica..?

Moltíssim! Encara ens falta muntanyes de gent amb qui penssem que hauríem de dialogar, però no tenim prou temps. Tenim una llista realment llarga. És una cosa que ens preocupa molt. N'estic molt orgullosa, però, de la col·lecció. Va ser una de les primeres idees que em van sortir perquè la idea d'editar ja anava amb mi quan vaig acceptar la Regidoria -i crec que és de les coses ben fetes que hem fet.

També hi ha una altra col·lecció de la qual n'estem molt contents: «Gent de la Casa Gran». Anem recuperant les biografies de persones que han intervingut en la vida de l'Ajuntament, tant dels polítics com dels funcionaris i col·laboradors tècnics. Per això l'hem titulada així, per no implicar una funció determinada. Penseu que ara ja tenim una sèrie de títols importants.

Hi ha també una altra col·lecció que m'agrada molt. Li hem posat «El traç que alligona», perquè creiem que els grans dibuixants del període d'entregueres són molt importants. Un Junceda -el primer volum que hem publicat-, un Nibori, un Xa-

vier Nogués... Val la pena recuperar-los. Tot i que no s'han perdut del tot, sí que s'han perdut una mica dins la consciència vital d'aquesta ciutat. I ens vam dir: «retrobem-los».

A part d'això, amb aquestes actuacions de concert estem començant a editar -aviat sortirà el primer volum- una història de Barcelona que fem amb un acord amb Enciclopèdia Catalana. Després també fem uns llibres amb Edicions 62. Tenim un acord amb l'Editorial Grijalbo per fer un còmic sobre Barcelona que serà molt divertit. És a dir, fem coses molt serioses i una, aquesta última, amb sentit de l'humor. Hem treballat molt. I que consti que el mèrit no és meu. És que tinc un equip molt bo. Primera, perquè crec que tinc l'editor, Joaquim Horta, que sap fer els llibres més ben fets del món. Té un ajudant extraordinari, en Jordi Fernando, qui, a més, és un excel·lent traductor. I tinc una gerent, la Montserrat Farré, i molta altra gent que no anomeno perquè no s'acabaria mai la llista.

A part de tot això, tenim una botiga oberta -la de la Rambla- on venem només la producció de l'Ajuntament. Tota la que es fa en aquest Ajuntament, perquè malgrat que creiem que a la llarga s'adonaran que és molt millor i més rentable passar pels nostres criteris editorials, encara costa una mica. No som ben bé allà on voldríem. A la llarga, però, es notarà i tot el que vendrem serà producció nostra.

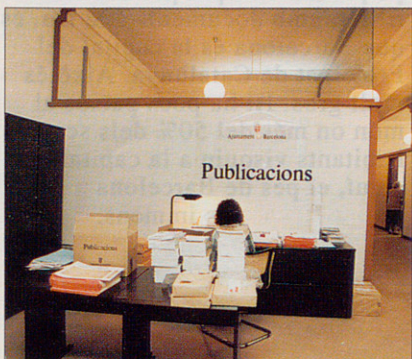
Maria Aurèlia Capmany ha lluitat sempre per la democràcia. Com valora, avui, les institucions democràtiques de Catalunya i, en concret, les de Barcelona?

Em sembla que no és possible

"A mi em fa riure quan certs polítics s'autodenominen catalans. Els diria: «perdoni, però això no va enlloc». Pot ser català i pot ser un animalot o un ase de set soles."

Benvingut
a les
Olimpiades,
Sant Jordi!

"És un país malament, el nostre, apallissat i la gent no s'estima ella mateixa. Quan passa això, es poden fer molts disparats, i podem fer molt la vida impossible als altres."

mirar-s'ho tot amb un sentit beatífic i que tot, absolutament tot, t'agradi. És molt normal que tinguis les teves opinions i una gran pressa. Perquè voldries que les coses anessin millor en molts sentits. Jo sóc de la gent positiva, penso que s'ha fet una feïnada immensa. Però no es guareix un país de 40 anys de dictadura amb facilitat. Aquell vers tan bonic d'Espriu a la «Pell de Brau» que diu: «Esdevens hereu dels dies de l'odi i del desgovern...» ho resumeix molt bé. El país s'ha de guarir amb molt de temps.

Afortunadament ja fa temps que tenim la democràcia. Ja és més vella que la Generalitat primera. Per tant, podem estar optimistes. No som allà on anàvem però crec que hi arribarem.

Barcelona, concretament, ha fet un salt endavant extraordinari. La gent ja no es recorda de les coses, del valor de les coses. La ciutat, durant l'època franquista, va lluitar molt i va fer moltes coses positives, però petites comparades amb les que fem ara. Amb el teatre, per exemple, passava que en temps de Franco es feia molt teatre experimental. Amb cinc o sis representacions estàvem contentíssims. Ara, no ens acontentem amb tan poc. Ara volem que hi hagi teatre experimental, però que aquest teatre tingui una sortida de moltes sessions i de molt públic.

Per què quan es parla de Maria Aurèlia Capmany s'uneix sempre a la catalanitat i al concepte de dona activa i polèmica?

Primera, per la catalanitat. L'altre dia em va fer molta gràcia una cosa que em va dir una persona madrilenya, del PSOE, que jo m'estimo molt. Va ser la següent: «és que vosaltres sou molt catala-

nistes». I jo, amb gran sorpresa per la seva part, li vaig contestar: «no, jo de catalanista no en sóc gens, el catalanista l'has de ser tu». És clar, jo sóc catalana i punt. Amb totes les conseqüències que això comporta. Escric en llengua catalana per una raó molt senzilla: no en sé d'altra. És l'única llengua que sé profundament, tot i que encara em queda molt per aprendre. Imagina't, el castellà el sé justet, tot just per defensar-me en una discussió.

Ara mateix he escrit un llibre —«Qué diablos es Catalunya»— que dic, en broma, que és en madrileny. Però el fet és que l'he escrit perquè se'l llegeixin ells. Jo necessito escriure en la meua llengua, que només en tinc una.

L'altre dia vaig publicar un article que es titulava «Jo no sóc bilingüe». I no en sóc. Tinc una manera de ser perquè sóc d'aquest país. A mi em fa riure quan certs polítics s'autodenominen catalans. Els diria: «perdoni, però això no va enlloc». Pot ser català i pot ser un animalot o un ase de set soles. És com si algú et diu: «és que jo sóc ros...», doncs bé, que li provi, però això no serveix de res. A part d'això sóc demòcrata, sóc socialista, sóc escriptora i una bona persona, que és molt més important que tot l'anterior.

Ara, com que aquest país nostre ha perdut, desgraciadament, la noció de país, l'ha d'anar recobrant. No n'hi ha prou amb la normalització lingüística. Cal que la gent sàpiga què vol dir ser d'una manera determinada, tenir una cultura determinada. I això no ho acabem de saber prou.

Hi ha un rastre de no coneixement, fins i tot cert auto-odi. El català ha estat tan apallissat durant tants segles que no sap estar orgullós d'ell mateix. De vegades

"És un país malmenat, el nostre, apallissat, i la gent no s'estima ella mateixa. Quan passa això, es poden fer molts disbarats, i podem fer molt la vida impossible als altres."

és vanitós i es pensa que la sardana és la dansa més bella del món, que l'hem ballada des del temps del neolític i, de fet, la sardana és un invent molt sensat però de fa quatre dies... Però, en fi, aquests errors serien perdonables si hi hagués aquesta cohesió que ens manca.

L'hem de reconstruir. És un país malmenat, el nostre, apallissat, i la gent no s'estima ella mateixa. Quan passa això, es poden fer molts disbarats, i podem fer molt la vida impossible als altres.

Vostè ha publicat un llibre que ha fet història amb el títol «Feliçment sóc una dona». Encara se sent, feliçment, una dona?

Sí, sí. No vull canviar-me per ningú. I això que m'ha tocat viure un període, el franquista, d'un masculisme a ultrança. Tant, que no acabaria mai de contar anècdotes sobre el tema. Però he anat fent. Sóc tossuda i m'han hagut d'aguantar.

Una vegada una feminista em va preguntar si els homes s'havien portat malament amb mi. Jo deia que no, perquè és veritat. Més aviat s'han portat molt bé. Però, vinga a rumiar, vaig recordar algú que m'havia fastiguejat molt i que em va fer la vida impossible per a tota la meva existència: es deia Francisco Franco.

I, també és, feliçment, regidora d'aquest Ajuntament?

M'agrada perquè no sempre pots desenvolupar del tot la idea que tenies -perquè no hi ha cap activitat que sigui absoluta i completa-, però tinc la sensació, malgrat la feïnada que em produeix i que faig a gust, que estic treballant per a aquesta ciutat. I en aquest sentit, m'agrada.

Quan Pasqual Maragall, ja fa

"Barcelona és una gran ciutat —i a Madrid li pot agradar o no, però ho ha de tenir en compte— de la qual, Pasqual Maragall diu allò tan bonic que «és la segona capital d'Espanya»."

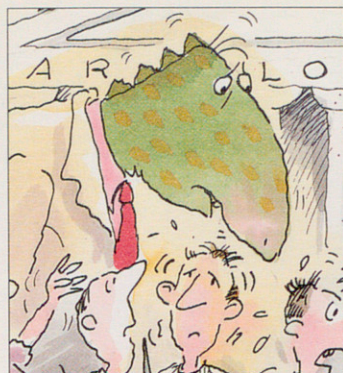
uns anys, em va demanar que vinqués de regidora perquè creia que podria fer una feina molt positiva, me'l vaig creure. I, a partir d'aquell moment m'he anat enrolant un any rera l'altre. Vet-ho aquí.

El futur d'aquesta ciutat, com el veu Maria Aurèlia Capmany?

El veig molt maco. Els Jocs Olímpics han estat enormement útils a nivell de ciutat per arribar al que mai no hauríem pogut tenir. Perquè, és clar, a Barcelona li passa una cosa molt divertida que, quan l'explico a gent estrangera es queda meravellada: Barcelona és una gran ciutat —i a Madrid li pot agradar o no, però ho ha de tenir en compte— de la qual, Pasqual Maragall diu allò tan bonic que «és la segona capital d'Espanya».

Però, és clar, des de Madrid diuen que amb una ja en tenen prou. Ja els agrada venir a Barcelona, però no ens acaben d'entendre. Llavors es produeix un reflex una mica envejós. Els sembla que tenim massa privilegis i, això de la segona capital, no els agrada del tot...

També passa un altre problema molt greu: Barcelona és el centre de la cultura catalana, i la gent pensa en la projecció cap a Europa passant sempre per Barcelona. El fet, amb documents a la mà, és que Barcelona és la capital del Principat de Catalunya. Això és molt gros. Hi ha pocs països al món on més del 50% dels seus habitants visquin a la capital. Aquí, el pes de Barcelona és immens. ■

Benvingut a les Olimpíades, Sant Jordi!

Sant Jordi Gloriós, el de la rosa catalana, el del drac ferotge i la donzella de jocs florals, continua present a la nostra cultura.

Tant, que apareix a la cerimònia de l'obertura dels Jocs Olímpics de Barcelona. Uns Jocs que Mercè Company, autora de «Fer-ne quaranta» i contestista de pes, descriu amb tot el desori i embolics dels grans contes de la Mediterrània, on tot té la solució més inesperada.

La MUNICIPAL, amb aquest text de creació, us anima a fer créixer la imaginació i a potenciar la lectura cosa que la festa de Sant Jordi recorda a tots aquests que recorren les parades de llibres de la ciutat.

El fax, l'havia rebut Sant Jordi mentre prenia la fresca i una orxata, còmodament instal·lat a la gandula que tenia ben posada al porxo de casa seva, allà dalt del cel. El comunicat deia així:

«Honorable Sant Jordi, ens sentiríem molt honorats en comptar amb la seva participació en la cerimònia d'obertura dels Jocs Olímpics de Barcelona, que serà demà passat. Aquesta invitació, la fem extensiva al Drac. Preguem una resposta ràpida perquè només queden un parell de dies. Ja sabem que és molt justet, però no pot imaginar-se quins maldecaps ens porten aquestes ditxoses Olimpíades. Comptem amb la seva comprensió i esperem una resposta ràpida. Moltes gràcies. Signat: l'Alcalde de Barcelona».

Li va fer il·lusió, a Sant Jordi, aquesta invitació, potser perquè Barcelona era una mica la nineta dels seus ulls; el fet de tenir Palaus oficials i esportius al seu nom li arribava al cor; per aquest motiu va enviar ràpidament un contra-fax dient que sí, i es va disposar a preparar-ho tot per al viatge.

El primer pas va ser anar a veure el Drac que, des que l'havia vençut en aquella terrible lluita per l'amor d'una bella princesa, s'havien fet la mar d'amics i junts jugaven a escacs o feien zapping amb la tele. Però el Drac va imposar les seves condicions:

Mira, noi, a mi aquestes coses oficials, si vols que et digui la veritat, no em fan gaire gràcia; ara bé, si a tu et plau, anem-hi, això sí, en avió i ben còmodament, jo no estic disposat a anar-hi volant, ja no estic per aquestes coses. Ah! I res de fer la comèdia de sempre, ja saps: fer veure que ens barallem i tot això...!

El Núvol-bus els va dur fins a la terminal dels avions, que

queia, si fa no fa, a l'alçada de les Illes Meravelloses de Honolulú, i allà Sant Jordi i el Drac es van embarcar en un Boeing 707 que feia el trajecte intercontinental. Sant Jordi, que amb els anys havia après a anar pel món, duia a la maleta la roba de feina i també la llança, que en ser articulada es podia plegar força bé, i vestia un còmode xandall i wambes de marca. El Drac, per la seva part, s'havia estimat més camuflar-se d'executiu agressiu amb tendències yuppies, i s'ha de reconèixer que feia molta patxoca.

El trajecte fins al continent europeu va anar força bé. Els problemes van començar a París quan els van advertir que, per embús de l'aeroport de Barcelona, els havien de fer aterrar a Madrid.

Un cop a Madrid i, davant la impossibilitat d'agafar cap altre vol, Sant Jordi i el Drac van galar cap el pont aeri. Van tenir sort: només van haver d'esperar cinc hores.

Quan l'avió sobrevolava Barcelona, tant l'un com l'altre van donar per ben emprades tantes hores d'espera i de nervis. Sant Jordi ja s'havia menjat les ungles d'una mà. Ja eren a la capital! I, amb el cor bategant-los d'emoció, van divisar des de la finestra una gran, enorme pancarta que saludava: «Benvingut, Sant Jordi». El Drac, però, es va molestar:

I jo què? —va dir—. A mi que em bombin?

Ho has d'entendre, petit. El bo de la pel·lícula sóc jo, i per molt que els expliqui que ja aleshores eres vegetarià, no serveix de res. La gent és d'idees fixes, saps?

Els prohoms i les prodones de l'Ajuntament amb el batlle a primera fila esperaven, impacients, l'aterratge de l'avió, i la banda municipal,

**"Ja sóc aquí!
Però a l'instant sent un cop a
l'espatlla i que li diuen:
Deixi's de bretolades i conti-
nuï baixant. Que no veu que
estan esperant un personatge
important?"**

circulin
Ajuntament

l'ordre d'atacar els primers compassos d'«Els Segadors».

I bé, doncs, passa que l'avió aterra i els passatgers comencen a sortir. L'alè dels qui esperen es talla. Quant Sant Jordi surt a l'escala metàl·lica, alça les mans i crida:

Ja sóc aquí!

Però a l'instant sent un cop a l'espatlla i que li diuen:

Deixi's de bretolades i continuï baixant. Que no veu que estan esperant un personatge important?

Oh, però si sóc jo, el que esperen!

El capità en persona acut ràpidament.

Què passa, aquí? Va circulin, circulin...

Pe... però...

No hi ha res a fer. Absorbits entre els altres passatgers, Sant i Drac entren al bus que els duu a la terminal. Un cop allà els llancen les maletes i es queden ben retratats.

I ara què fem? —diu el Drac, rient per sota el bigoti—. Ja que ets tu el bo de la pel·lícula, alguna idea tindràs...

Anem a l'estadi. Els donarem una bona sorpresa.

Corren cap a la sortida i allà es troben amb una cua de mil dimonis: tots els passatgers de l'avió, més uns quants que s'han colat, esperen un taxi.

Noi, i si et posessis les aletes i toquéssim el dos? —implora Sant Jordi. Farem salut!

Ni somiar-ho! —respon el Drac molt dignament—. Ja hi vam quedar, recorda-ho!

A la fi van aconseguir agafar un taxi i enfilat l'autovia de Castelldefels. Bé, això d'enfilat es un dir, seria més correcte dir que es van afegir a la caravana que, a pas d'eruga processonària, feia camí, a poc a poc cap a la ciutat.

Però no va ser avorrit, el tra-

jecte: la majoria de cotxes amb els que compartien l'espai eren plens d'atletes que havien de participar en la brillant cerimònia d'inici, i que feien apostes per si arribarien a temps o no. En aquell moment l'aposta estava de cinc a un a favor del no. Algun privilegiat disposava de telèfon en el cotxe, el problema era que les línies anaven tan malament que no aconseguia establir comunicació; però, tal i com va dir el conductor a Sant Jordi:

No pateixi, segur que abans d'arribar-hi, podrà trucar.

És que he d'avisar que sóc aquí, m'esperen a l'estadi!

A tots ens hi esperen, no pateixi, sense nosaltres no podran pas començar.

A l'estadi, tot eren nervis perquè dels qui manaven no hi havia ningú. Només el públic, el personal de neteja i el d'ordre. I faltaven cinc minuts perquè totes les

televisions del món connectessin amb Barcelona. Mentrestant...

Mentrestant, a l'autovia, la caravana ja s'havia immobilitzat del tot. Els uns deien que era perquè un camió havia perdut una roda i encara la buscaven; d'altres, que a la Gran Via hi havia control policial, per evitar sabotatges a l'estadi; els de més enllà, que havien tancat l'accés a Barcelona perquè ja estava tan plena que no s'hi cabia.

Sant Jordi s'ho prenia amb calma. Havia fet amistat amb un japonès, un alt executiu d'una empresa nipona que escoltava, enlluernat, aquella bella i tendra història d'un cavaller, un drac, una princesa i una rosa...

Si vostè ve amb mi al meu país, jo faig contracte super ric. Vostè famós.

I jo què? —va tornar a protestar el Drac.

Vostè serà cap, Sant Jordi. Ja té pinta de cap. Jo els contracto a tots dos.

Ok! Anem, nano!

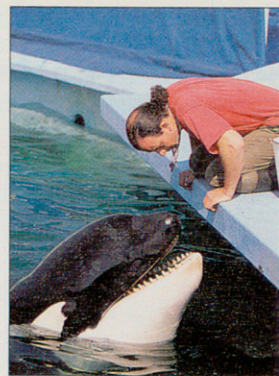
I fent mitja volta, tots tres van tornar cap a l'aeroport. En aquell moment se sentia per l'altaveu de totes les ràdios:

Sisplau, senyor Alcalde, on dimonis s'ha ficat? Que no veu que estem a punt de sortir a l'aire?

Que hem de començar ja!

Valga'm Déu, noi, tenim els dobles a punt? Doncs que surtin! Vinga, a la una, a les dues i a les tres! Som a l'aire, endavant!

Mercè Company
St. Jordi, 1991

El Zoo de Barcelona, un hotel molt particular

Per als més petits de la ciutat el Zoo és un dels espais urbans més estimats. Aquí hi viuen els animals dels seus contes, els personatges de les pel·lis i els animals que estudien a l'escola.

Per als ciutadans grans, el Zoo és un recurs d'oci i un espai on contemplar, sense preses, aquells animals que viuen en una selva que no és de ciment.

Rera el Zoo visual hi ha un grup important de treballadors municipals que, amb la seva professionalitat marcada per l'afecte que senten pels animals que cuiden, fan que el Zoo de Barcelona sigui un hotel confortable per als animals que viuen lluny del seu medi ambient i que els agradi viure en la ciutat que els ha acollit.

El Zoo, amb gairebé cent anys de vida «salvatge», s'acara amb nous projectes.

«Això és com un gran hotel amb una clientela molt variada, assegura Josep M. Ruiz, el director tècnic del zoològic mentre passeja pels jardins de la Ciutadella. Una asseveració d'aquesta mena pot semblar exagerada, però segurament no està mancada de raó. En aquest històric recinte —centenari a partir del 24 de setembre del 1992— viuen més de 7.000 animals de 470 espècies diferents. Aquí, en aquesta petita ciutat dins de la gran ciutat, dormen, mengen, es reproduïxen, imaginem un present que podria haver estat millor i moren els animals de tots els colors i mides arribats dels cinc continents. «I és molt especial, aquesta clientela?», li preguntem al director tècnic del Zoo: «Sí que ho és, però també ho és la clientela que ens visita, ja que les tanques de seguretat de les gàbies gairebé serveixen per protegir els animals de les visites, que no pas al públic de les feres», respon, amb certa ironia.

Opinions d'aquesta mena poden sobtar el visitant esporàdic, però el cert és que se senten amb certa repetició, de boca dels treballadors del parc. I tampoc no ha d'estranyar tant, perquè la majoria se sent satisfeta de la seva feina, que consisteix a fer la vida més agradable als 517 mamíferes, 892 aus, 475 rèptils, 5.040 peixos, 29 anfibis i 129 invertebrats que tenen com a «hostes».

Un bon exemple d'aquest amor pels animals que es tracta de difondre als barcelonins des del Zoo és l'Albert López, el cuidador de l'orca Ulisses. Ell és l'únic encarregat d'atendre en tot moment les necessitats que té l'enorme cetaci, des de donar-li menjar, fins a ensinistrar-lo. Tenen una relació molt especial,

"En aquest històric recinte —centenari a partir del 24 de setembre del 1992— viuen més de 7.000 animals de 470 espècies diferents."

Al Zoo hi viuen 517 mamífers, 892 aus, 475 rèptils, 5.040 peixos, 29 anfibis i 129 invertebrats.

"Els dies feiners, quasi tots els visitants són nens, però les aparences enganyen. Del milió de visitants que hi va haver el 1989, 600.000 eren adults i 250.000 nois en edat escolar."

assenyala Josep M. Ruiz. El cuidador està preparant la pròxima actuació de la que ja s'està convertint en estrella del Zoo, prevista per al migdia. López entreté l'Ulisses donant-li trossets de peix, mentre un bus fa treballs tècnics al fons de la piscina. L'orca, quasi de forma permanent amb el cap fora de l'aigua, respon a totes les indicacions i bromes que li fa el seu principal aliat, tot i que els verats i els arèncs que l'Albert li deixa caure dins la boca, a penes representen una petita part dels 60 quilos de peix que menja cada dia.

Ulisses necessita una piscina més gran, sobretot preveient que dels cinc metres i mig que fa ara probablement creixerà fins als vuit o nou metres. Enric Mas, el director del zoològic de Barcelona, explica que, ara com ara, la piscina és suficient, i recorda el projecte que actualment s'estudia de traslladar una part, o la totalitat del recinte, al futur parc del Mar, al Poblenou. Aquest desplaçament, però, no es produirà fins al 1993.

És a punt de començar l'espectacle de l'Ulisses. La majoria dels grups d'escoles que avui, a aquesta hora del matí omplen el parc, es dirigeixen al delfinari. Els dies feiners, quasi tots els visitants són nens, però les aparences enganyen. Del milió de visitants que hi va haver el 1989, 600.000 eren adults i 250.000 nois en edat escolar. La resta eren visites amb abonaments especials o dret a entrada lliure. Un d'aquests passis és el Zooclub, que per 4.000 pessetes l'any dona dret al lliure accés a les instal·lacions per a tota la família.

Enric Mas indica que una petita part dels 900 milions de pessetes anuals que té de

La orca Ulises aviat necessitarà una nova piscina.

Al lloro li fan una anàlisi de sang.

"Un dels principals perills que ha d'intentar d'evitar un zoo és la monotonia de l'oferta. Per això s'han de buscar noves fòrmules que atreguin amb més assiduitat al públic fidel que ara només hi va un o dos cops l'any."

El centre hospitalari compta amb un laboratori

La gespa del Zoo alimenta alguns animals

pressupost prové de les arques municipals, però es mostra esperançat en què les xifres de públic s'incrementaran, i que el zoo de Barcelona podrà autofinçar-se amb els seus propis recursos en un termini de temps molt breu. En aquest sentit, espera que el 1992, data de mil-i-una celebracions, també sigui per al zoo un revulsiu que li permeti «entrar en segon centenari per un nou camí, que podria passar per la construcció d'un altre parc». Amb motiu d'aquesta històrica celebració, la direcció està preparant un programa d'activitats que abarcarà des del mes de març del 1992 fins a l'octubre, i que permetrà redescobrir als joves barcelonins el zoo dels nostres avis.

L'actual director del parc creu que «un dels principals perills que ha d'intentar d'evitar un zoo és la monotonia de l'oferta. Per això, assegura, s'han de buscar noves fòrmules que atreguin amb més assiduitat al públic fidel que ara només hi va un o dos cops l'any. Al mateix temps, creu que s'ha de captar el visitant, que «només va al zoo tres vegades al llarg de la seva vida: de petit, quan té un fill i quan té un nét».

Facilitar una relació més estreta del públic amb els animals, exposar espècies espectaculars, la creació de serveis que complementin l'actual oferta i estendre la idea que el zoo «és un lloc atractiu on hi ha novetats», són, segons Enric Mas, algunes de les mesures a emprendre.

Novetats que seran, en un termini de poques setmanes, l'arribada a Barcelona d'un exemplar mascle d'una sub-espècie d'elefant africà que es troba en perill d'extinció, els petitíssim monostiti, una parella de pandes vermells, o els curiosos cangurs arborífers que a mitjans març

"A l'hotel tampoc no hi falta el centre hospitalari, un conjunt de nova planta adaptat per rebre uns pacients de molt diverses característiques físiques. La pulcritud, la característica olor d'hospital impregnada en les parets i els metges de bata blanca són, però, molt semblants als que coneixem."

estaven acabant de passar el període preceptiu de quarantena abans de poder ser exposats.

Molt a prop d'on fa pocs minuts que ha finalitzat l'exhibició de l'orca Ulisses, es troba el que Josep M. Ruiz anomena «la cuina de l'hotel», més conegut com el magatzem d'intendència. En una de les sales amagades al públic, es preparen unes dietes molt especials per a tots els animals del zoo. Tampoc no és que les bèsties mengin a la carta, però els costums alimentaris varien molt d'una espècie a una altra. Per aquest motiu, els cuidadors han d'estar pendents que les gavines i els coloms no es mengin el pinso dels ocells, que el peix congelat que arriba d'Holanda per a les foques no falti, que la carn de cavall per als felins estigui al seu punt o que els elefants i els rinoceronts no es quedin sense un gram dels 80 o 90 quilos de menjar diari que els corresponen.

Aquest magatzem treballa en estrat.col.laboració amb la granja del zoo, on es crien algunes espècies que després serviran d'aliment a unes altres. És llei de vida. Conill, pollets, cobaies, rates, ratolins, llagostes, mosques i grills es reproduïxen aquí amb un destí molt determinat.

A l'hotel tampoc no hi falta el centre hospitalari, un conjunt de nova planta adaptat per rebre uns pacients de molt diverses característiques físiques. La pulcritud, la característica olor d'hospital impregnada en les parets i els metges de bata blanca són, però, molt semblants als que coneixem. Els estris que apareixen a les sales estan adaptats a usos molt diversos: una gàbia especial per posar injeccions a tigres i lleons, llits inflables de grans dimensions, aparells de raigs X... Mentre en una petita habitació,

El rebost és ple d'aliments molt diversos

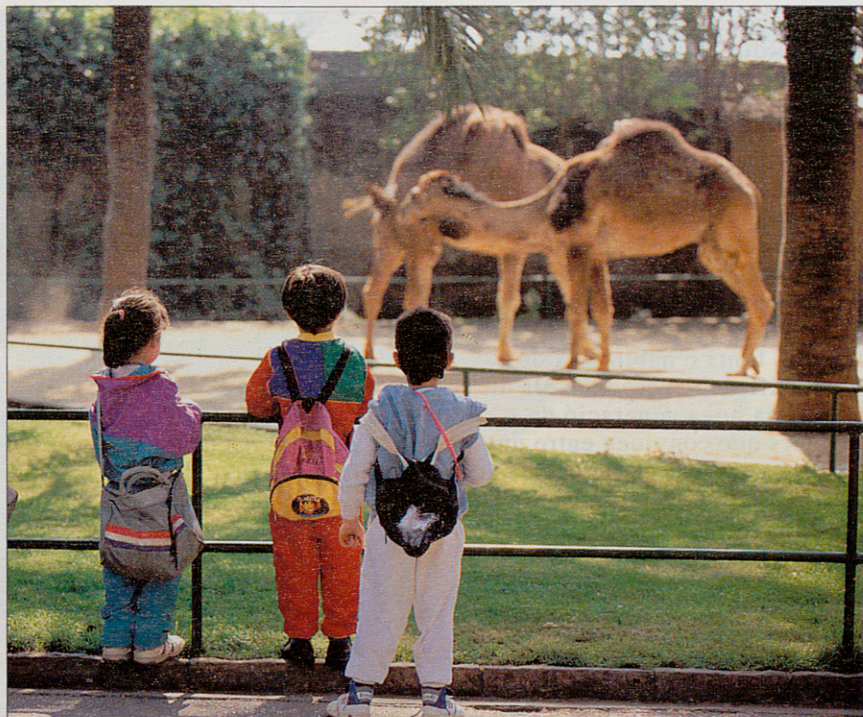

Els rinoceronts mengen 90 quilos diaris d'aquest rebost

"El departament es complementa amb un taller de zoologia, on es mostren vídeos i on els escolars, de 3 a 18 anys, posen a prova els seus coneixements a través dels exercicis que els indica un ordinador."

"En Primavera del Disseny que concentra el seu graó actiu aquest mes d'abril, ja té agraïment donar suport consolidat les diferents accions que es duen a terme el sector del disseny."

Des del 2010

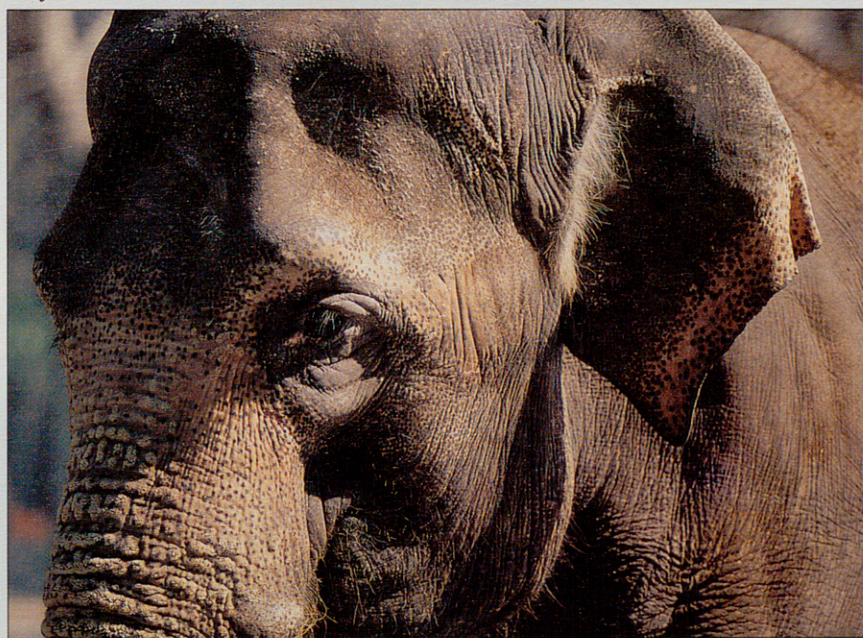

Els joves descobreixen el Zoo dels avis

dos veterinaris fan una anàlisi de sang a un lloro i en comproven el sexe, al laboratori s'observen pel microscopi mostres ja extretes.

Una de les activitats paral·leles que organitza el zoo és el servei educatiu. Uns 60.000 nens van rebre l'any passat classes pràctiques de mans d'una dotzena de biòlegs. El departament es complementa amb un taller de zoologia, on es mostren vídeos i on els escolars, de 3 a 18 anys, posen a prova els seus coneixements a través dels exercicis que els indica un ordinador. Una visita comentada sobre el terreny posa fi a la visita.

Gabriel Pernau

Aviat arribarà un nou elefant

La Primavera del Disseny

Barcelona, amb altres ciutats europees, ha estat ara mateix al Boubourg. El motiu: el disseny que es fa des d'aquesta ciutat.

Tots hem experimentat la primavera de disseny que ha transformat les botigues de la Rambla de Catalunya, els bars de moltes zones de la ciutat, la concepció de la botiga de mobles i atuell per a la llar, el grafisme de cartells, la roba... El disseny ha envaït la vida de la ciutat per fer-la més còmode i qualitativa. No, només, més de «moda».

Cal, però, que el disseny no es quedi a la perifèria. En la forma agradable d'alguns edificis i objectes. Cal que impregni tota la indústria. Com ho ha fet a la ciutat de Milà.

Llavors, el disseny serà una de les potencialitats econòmiques fortes de la ciutat i, no només, una dèria estètica d'uns quants.

Els comissaris de la Primavera del Disseny, que es vol celebrar a Barcelona cada dos anys, responsables també de la revista *Ardi* i teòrics i crítics del disseny del país i internacional, expliquen, per a *La MUNICIPAL*, aquesta «dissenyada» primavera que, a l'abril, es viu a Barcelona.

Com una denominació d'origen, el «disseny català» ha aconseguit traspasar fronteres i entrar en la vida quotidiana del seu propi marc referencial. Totes les ciutats són ciutats dissenyades. Però les noves guies de turisme sobre Barcelona inclouen episodis generosos que s'encarreguen de desxifrar les claus dels nombrosos itineraris de «disseny». Botigues, bars, avingudes, senyals, cartells, fonts o habitatges de nova edificació, responen als dictats d'una nova generació de creadors que conviuen entre una tradició generosa en herències artístiques i un present sense límits pel que fa a l'experimentació i a la recerca de nous missatges estètics.

Davant aquesta oferta àmplia, l'Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Barcelona i els Departaments d'Indústria i Energia i de Cultura de la Generalitat de Catalunya han decidit aglutinar aquest fenomen cultural amb la realització de diferents accions vinculades al món del disseny. La Primavera del Disseny, que concentra el seu gruix actiu aquest mes d'abril, pretén agrupar, donar suport i consolidar les diferents actuacions que es duen a terme en el sector del disseny.

Un total de 20 exposicions, un cicle de cinema i disseny, el nou guardó «Barcelona Disseny», itineraris pels locals més remarcables com a espais dissenyats i un cicle de conferències que compta amb la presència d'autors tan prestigiosos com Philippe Starck, Ettore Sottsass o Alessandro Mendini, converteixen la ciutat de Barcelona en un punt d'encontre del disseny internacional.

L'anàlisi dels vessants culturals i econòmics que conflueixen en el fenomen del disseny és un dels principals objectius d'aques-

Hi ha hagut un "bum" de disseny a la ciutat que ha servit per sensibilitzar les empreses i els ciutadans que volen espais de qualitat. Restaurant Tragalux de Mariscal i Arribas.

"La Primavera del Disseny, que concentra el seu gruix actiu aquest mes d'abril, pretén agrupar, donar suport i consolidar les diferents actuacions que es duen a terme en el sector del disseny."

Des del disseny

"Participativa, versàtil, amena, especialitzada i popular, cultural i comercial, ideològica, la Primavera del Disseny vol generar tendències i contagiar-les al llarg i ample de Barcelona i del món."

ta primera edició de la Primavera del Disseny. «Ideas versus consum» és el lema escollit per al cicle de conferències que se celebra al Col·legi d'Arquitectes de Catalunya i a l'Escola Elisava. Andrea Branzi -un dels principals exponents, juntament amb Sottsass, del mític grup Memphis-, és l'encarregat d'obrir el cicle, que també compta amb una taula rodona amb diferents representants del disseny català: Oscar Tusquets, Enric Satué, Josep Lluscà, M. Milà, Santiago Miranda, Javier Mariscal o André Ricard. Ettore Sottsass i Alessandro Mendini, el dissenyador gràfic de la Unió Soviètica Yuri Soloviev, Fumiko Itoh -assistent de Shiro i Massimo Vignelli- i Zaha Halid, P. Starck, Tibor Kalman i Massimo Vignelli i Alberto Alessi, completen el programa d'aquesta plataforma d'exposició de les teories del disseny.

Aquest mes també s'inaugura al Palau de la Virreina l'exposició dedicada al dissenyador gràfic i fotògraf Amèrica Sánchez. A la mostra s'exposen deu estratègies gràfiques diferents basades en la tipografia, cal·ligrafia, dibuix, iconografia, fotografia, geometria, color, sistema, gag o redisseny utilitzades per l'autor. També, relacionada amb el món del disseny gràfic, l'exposició «Cartells espanyols d'utilitat pública», al Palau March, presenta una selecció de 138 cartells dissenyats per l'Administració Pública a partir de l'establiment de la democràcia, del 1977 fins a l'actualitat.

La figura de l'il·lustrador modernista Antoni Utrillo, es recupera amb l'exposició que, amb la col·lecció de Marc Martí, té lloc a la galeria Art Cava Fusina, en la qual es poden contemplar els cartells de l'època, com ara el dedi-

Disseny d'America Sanchez i fragment d'una paret del "Tragalux".

cat al famós Cafè Novedades o a la «Bella Giraldata».

Una de les exposicions amb més projecció ciutadana és la dedicada al Disseny de Mobiliari Urbà que, a la rambla de Santa Mònica, aglutina les noves comandes per al condicionament de l'entorn urbà.

«Objets dans le parc» és el títol de l'exposició que recopila tota l'obra creativa d'Oscar Tusquets, que ja va ser presentada amb gran èxit al Parc de la Villette de París, i que ara ocupa la Sala Plaça Catalunya de la Caixa. Al Centre Permanent d'Artesania s'obren les portes al disseny més innovador alemany, seleccionat pel Desing Center d'Stuttgart. I al Col·legi d'Aparelladors, una altra exposició de procedència forània

oficial de gran invitada, en aquest cas «L'art de l'entorn als Països Baixos».

«Transatlàntic», una representació antològica de les col·leccions d'aquest grup experimental, se celebra a la Casa Elizalde, mentre el dissenyador Alberto Lievore exhibeix el seu univers particular a la Sala Vinçon.

Una recreació d'un ambient típic dels anys 50, amb mobles i objectes d'aquesta època catalogats, és l'aportació a la Primavera de la botiga Galuchat, i a la galeria H2O es recopilen diversos dissenys ideats també als anys 50 per l'arquitecte barceloní Francisco Barba Corsini, que han estat produïts a l'actualitat.

Les exposicions històriques com ara la de «30 anys de Premis Delta», la selecció «SIDI, 5é aniversari» i l'exposició dels guanyadors seleccionats en la darrera convocatòria dels Premis LAUS arrodoneixen aquest ample ventall de cites amb el disseny. A més, però, dos mostres imprescindibles: «Objecte-disseny-cultura», al Palau de la Virreina, és una reflexió acurada al voltant del disseny d'objectes com a vehicle simbòlic, cultural i comercial; i la segona, «Disseny de Jocs», a la Casa del Mig, posa de relleu les grans possibilitats dels jocs i els nous llenguatges assajats pels alumnes de la Facultat de Belles Arts de Barcelona.

Participativa, versàtil, amena, especialitzada i popular, cultural i comercial, ideològica, la Primavera del Disseny vol generar tendències i contagiar-les al llarg i ample de Barcelona i del món.

*Juli Capella
Quim Larrea*

La Justícia Municipal a Barcelona

La justícia ha de ser un tema de reflexió i debat social. No n'és prou. Encara està massa reduïda al debat i a la reflexió que es genera entorn del cercle dels Jutjats i dels Tribunals.

També cal que la justícia s'incorpori a la convivència quotidiana i al funcionament de les institucions per buscar solucions de caire més àgil per a les qüestions derivades de la convivència ciutadana.

L'Ajuntament de Barcelona segueix aquesta línia de treball. Així ho demostra la constitució i el funcionament del Consell Tributari. I en el projecte de Carta Municipal es plantegen nous temes entorn de la Justícia Municipal.

La MUNICIPAL, en els seus dossiers, intenta plantejar temes de fons. I pensem que aquest n'és un d'important, que cal que coneguem tots els treballadors municipals.

Perquè la justícia no és una qüestió reservada als professionals i als entesos. La justícia és cosa de tots. I en aquesta ciutat que volem més justa i solidària, els treballadors municipals cal que coneguem i analitzem directament un instrument que s'està preparant perquè, des del propi municipi, la justícia local ajudi a resoldre, amb més agilitat, els problemes d'injustícia amb què es troben alguns ciutadans.

Sobre la nova Justícia Municipal.

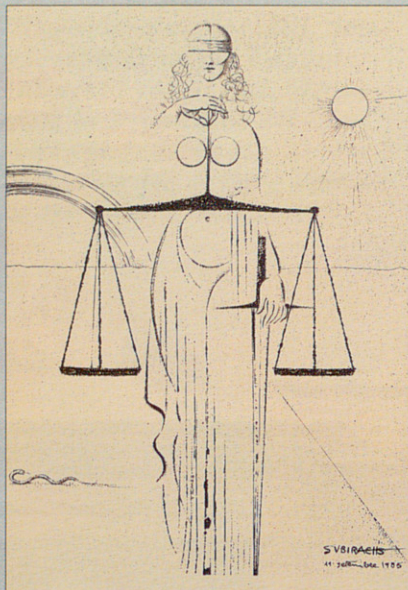
La Justícia no és només un dret per ella mateixa, un dret fonamental, sinó que constitueix, a més, la clau dels altres drets. En aquest sentit, la justícia és la garantia d'eficàcia del conjunt de llibertats i drets que caracteritzen l'estat democràtic i social.

Per aquesta raó, i per aconseguir que la justícia no sigui només un dret abstracte, tots hem d'observar, amb una atenció especial, el funcionament de la nostra Administració de Justícia, aplicant tot l'esforç, la imaginació i l'esperit de millora de què siguem capaços. I no només els professionals i els responsables d'institucions relacionades poc o molt amb el seu funcionament quotidià, sinó la societat en el seu conjunt.

La millora de la justícia ha de transcendir els àmbits forenses i jurídics, convertint-se en un tema de reflexió i de debat social.

Aquesta és, potser, una de les claus del fracàs relatiu dels esforços de la reforma que s'ha fet fins a aquest moment. No es tracta només de dissenyar una nova organització —com ja s'ha fet mitjançant la Llei Orgànica del Poder Judicial i la Llei de Demarcació i Planta—, ni d'augmentar els pressupostos i les dotacions de persones, que també s'ha fet de forma espectacular els darrers anys. Es tracta d'aportar nous punts de vista que permetin de trobar solucions de caire cultural més que no pas organitzatiu. Això vol dir solucions que generalitzin els conceptes de justícia i equitat més enllà de l'àmbit dels jutjats i dels tribunals, incorporant-los a la convivència quotidiana i al funcionament de les institucions.

En aquesta línia estem treballant a l'Ajuntament de Barcelona, on ja hem posat en marxa diferents innovacions, algunes a ple funcionament com és el cas del Consell Tributari, creat per garantir una justícia administrativa, més objectiva i independent, en un tema tan important com són els recursos que interposen els ciutadans en matèria de tributs municipals. Altres, els tenim a nivell de projecte. Són els que apareixen a la Carta Municipal, en el Títol VIII, que fa referència a les Garanties dels Ciutadans i que regula, en el Capítol I,

l'Activitat Arbitral de l'Administració i en el Capítol II, la Justícia Municipal.

L'experiència del Consell Tributari

El Consell Tributari és un òrgan municipal complementari, constituït per decisió del propi Ajuntament, per tal d'omplir el buit produït amb l'aprovació de la Llei de Bases de Règim Local, que va suprimir el Tribunal Econòmic Administratiu. Era, fins al moment de la supressió, qui analitzava les reclamacions dels ciutadans en matèria tributària i, com a pas previ, perquè el ciutadà es dirigís als Tribunals per reclamar enfront de les resolucions municipals.

La creació del Consell Tributari respon, doncs, a la necessitat de tramitar, amb agilitat, els recursos que interposen els ciutadans, així com per garantir, a través de la composició del propi Tribunal, que la resolució de l'Ajuntament enfront d'un recurs interposat en matèria tributària sigui contemplada des d'una òptica independent de la que ha tingut des de la mateixa gestió administrativa del propi recurs.

El Consell Tributari pretén incorporar els mateixos principis en què es va inspirar el seu dia el Tribunal Econòmic Administratiu: gratuïtat, agilitat i independència, principis que queden garantits pel fet que els qui formen part d'aquest òrgan de caràcter col·legiat són persones

Districte de Sants-Montjuïc

alienes a l'Ajuntament i designades per a tot el mandat amb caràcter d'inamovibles.

Les funcions del Consell Tributari són d'estudi i informe dels recursos i reclamacions que interposen els ciutadans en matèria econòmica, per tal d'emetre dictamen en totes les propostes de resolució. També es contempla, entre les seves funcions, la recepció i l'informe de les queixes i suggeriments dels ciutadans sobre el funcionament dels òrgans de gestió, liquidació, inspecció i recaptació tributària.

El balanç del funcionament del Consell és altament positiu. Una dada important és que, en línies generals, totes les propostes de resolució elaborades pel Consell Tributari han estat assumides per l'Administració Municipal, encara que també és cert que en una proporció important la resolució coincideix amb la proposta pel Negociat de Recursos i que les discrepàncies sovint són parcials.

També disposem de dades per a l'anàlisi: els recursos més informats han estat els de plusvàlues, escombraries i radicació. I, molt aviat, estarem en condicions d'avaluar la repercussió que la creació del Consell Tributari ha tingut en la disminució de la conflictivitat en via judicial i en la reducció dels recursos contenciosos interposats pels ciutadans contra les resolucions de l'Ajuntament.

Aquest ha estat un pas important. Però és, només, el primer, ara es vol anar més enllà.

Districte de Sant Andreu

Les possibilitats dels municipis per recolzar la justícia han de trobar noves vies. Aquesta experiència de col.laboració entre els ajuntaments i la justícia podem dir que ja és tradicional en els municipis petits.

És obvi que existeix també, a les grans ciutats, un sector de conflictes, una demanda de justícia —quant a temes de convivència ciutadana— tant pel que fa als aspectes civils com als aspectes d'ordre públic. És tot allò que es podria qualificar, en un sentit més ampli, com a conflictes de veïnatge. En aquests conflictes, els municipis podrien acomplir un paper important, descarregant la jurisdicció ordinària. Sense que això representi, però, cap minva en les garanties dels afectats.

En aquest sentit, el paper dels municipis pot ser molt important, no tan sols com a suport i administració responsable d'aquesta justícia municipal, sinó també com a titulars, que ho són, de múltiples serveis especialment necessaris i útils en la resolució d'aquests problemes. Per exemple, els serveis socials municipals, la policia local, els serveis tècnics de qualsevol índole, etc.

Seria absurd deixar passar aquesta possibilitat de col.laboració institucional, precisament a les grans ciutats, on és més gran i més intensa aquesta demanda de justícia relacionada amb la convivència local.

Naturalment, fer possible la col.laboració i la corresponsabilitat dels grans municipis en temes de justícia i posar en marxa un

Districte de les Corts

nivell nou de justícia municipal en les ciutats d'aquest país, suposa modificar en alguna cosa el model judicial actual, que ha circumscrit aquesta possibilitat de col.laboració al cas dels municipis petits.

Per això, la Carta Municipal planteja el tema de les Garanties dels Ciutadans, i no circumscriu la seva garantia a l'àmbit dels jutjats i tribunals, sinó que incorpora conceptes com la justícia, l'equitat i l'arbitratge a la convivència quotidiana i encomana el funcionament d'aquestes noves institucions al municipi.

En el text provisional de la Carta Municipal es planteja la creació, a la ciutat de Barcelona, de diferents òrgans que garanteixin els drets i la convivència dels ciutadans.

Què és l'Activitat Arbitral de l'Administració Municipal?

L'activitat administrativa arbitral es promou per decidir controvèrsies o conflictes, que li sotmetin voluntàriament els ciutadans, sobre drets privats o administratius, amb la finalitat d'evitar que quedin sense protecció els drets legítims dels ciutadans per manca de mitjans i pel cost econòmic i de temps quan s'ha de recórrer a la Jurisdicció ordinària.

La importància de l'arbitratge administratiu, respecte a les relacions contractuals privades, s'està generalitzant, de forma que en quasi totes les lleis administratives d'intervenció econòmica es reconeix aquesta tècnica.

En l'àmbit local, i en les matèries de competència administrativa municipal, la normativa vigent ja reconeix aquesta activitat arbitral de l'Administració, com és ara la protecció dels consumidors o els serveis públics locals.

Des de l'Ajuntament es té la vocació d'assumir, amb actitud de rigorosa neutralitat i imparcialitat, l'exercici de les funcions arbitrals, facilitant als ciutadans una solució més ràpida dels conflictes i reduint la càrrega del treball dels Tribunals de Justícia.

Analitzem, doncs, quines són les característiques del Procediment Arbitral.

La Llei 36/1988 de 5 de desembre, reguladora de l'Arbitratge, parteix del fet que l'arbitratge no és una institució apta només per resoldre els litigis que es plantegin en el marc de les complexes relacions mercantils, o d'aïllades relacions jurídicocivils. És apta, també, per eliminar conflictes com els que es produeixen en el tràfic jurídic en massa, com és en els supòsits de protecció al consumidor i serveis públics. Les característiques fonamentals són:

Arbitratge voluntari i amb constància escrita. És necessari formalitzar per escrit, a través d'un conveni, l'acord de les dues parts al sotmetiment de l'arbitratge. Aquest conveni pot ser previ al sorgiment del conflicte o el poden acordar les parts en el moment que aquest conflicte sorgeix.

Sense formalitats especials. A diferència de llei l'anterior, es deixa d'exigir l'obligatorietat de la seva protocolització notarial. També podem considerar que respon a aquest propòsit la regulació de l'article 6, apartat 2, quan diu «se entenderá que el acuerdo sea formalizado por escrito no solo cuando esté consignado en un único documento, suscrito por las partes, sino también, cuando resulte del intercambio de cartas o de cualquier medio de comunicación que deje constancia documental de la voluntad de las partes para someterse al arbitraje».

Caràcter vinculant i executiu per ambdues parts. Enfront de la resolució o laude arbitral, permet un recurs d'anul.lació en els supòsits assenyalats en l'article 45 de la Llei, que serà examinat per l'Audiència Provincial. Una

vegada ferm produeix efectes idèntics a la «cosa jutjada».

Els supòsits d'anul·lació són deguts a que:

- a) El conveni arbitral sigui nul.
- b) No s'ha seguit el procediment per a l'establiment d'àrbitres.
- c) Els laudes s'hagin dictat fora de termini.
- d) Els àrbitres hagin resolt sobre qüestions no sotmeses a la seva consideració, afectant la nul·litat només a aquestes qüestions.
- e) Els laudes siguin contraris a l'ordre públic.

A l'arbitratge, s'hi poden sotmetre les persones naturals o jurídiques per aquelles qüestions litigioses en matèries de la seva lliure disposició, quedant exceptuades les qüestions especificades en l'article 2 de la Llei:

- a) Qüestions sobre les que hagi recaigut resolució judicial ferma i definitiva, excepte els aspectes derivats de la seva execució.
- b) Les matèries inseparablement unides a altres sobre les quals les parts no hi tinguin poder de decisió.
- c) Les qüestions en què, conforme a la Llei, hagi d'intervenir el Ministeri Fiscal en representació i defensa dels qui no tenen capacitat d'obrar o de representació legal.

Les qüestions litigioses es poden resoldre amb subjecció a dret i equitat. Les parts poden optar per una o altra fórmula prevalent d'arbitratge d'equitat, si no s'ha optat expressament pel de Dret.

La voluntat de les parts arriba fins a la designació d'àrbitres, el desenvolupament del procediment arbitral, la designació del lloc on s'ha de desenvolupar l'arbitratge i a l'elecció entre actuar per elles mateixes o a través d'un advocat.

La seva regulació es contempla en la Carta Municipal.

El mecanisme arbitral que regula el Text Articulat Provisional de Carta Municipal està dirigit a l'arbitratge del Consum. I es preveu, també, que s'utilitzi per solventar determinats conflictes entre les empreses prestatàries de serveis públics locals i els usuaris d'aquests serveis.

Pel seu interès es reproduïxen a continuació íntegrament els articles que contempnen l'activitat arbitral en el projecte de Carta Municipal:

La Junta Arbitral de Consum

I.

1. Es crea la Junta Arbitral de Consum de Barcelona amb la finalitat d'administrar el sistema arbitral de consum en l'àmbit territorial de Barcelona.

2. La Junta Arbitral de Consum és un òrgan especialitzat de l'organització municipal executiva que regularà la seva actuació per la Llei General de Defensa de Consumidors i Usuaris, la Llei sobre Arbitratge, les Disposicions que les desenvolupen i la Reglamentació que fixi el Consell Plenari.

II.

1. Les funcions de la Junta Arbitral de Consum són:

a) Resoldre amb caràcter vinculant i executiu les queixes i reclamacions formulades pels usuaris i consumidors, en relació als seus drets legalment reconeguts, que sotmetin voluntàriament les parts en litigi, d'acord amb la legislació de consum i arbitratge. La resolució es farà per equitat, excepte quan les parts optin expressament per un arbitratge de Dret.

b) El foment i la formalització de convenis arbitrals entre els usuaris o consumidors i aquells que produeixin, importin, subministren o facilitin productes i serveis.

c) La recepció i l'informe de les queixes i suggeriments que facin directament els usuaris sobre el funcionament dels

Districte d'Horta-Guinardó

òrgans municipals relacionats amb el consum.

d) L'elaboració d'estudis i treballs sobre matèries de consum quan així es requereixi.

e) Sense perjudici de l'establert en el paràgraf b) d'aquest apartat, la Junta també podrà desenvolupar actuacions de conciliació i mediació respecte de les controvèrsies derivades de queixes i reclamacions de consumidors i usuaris.

2. En qualsevol cas queden exclosos de la funció establerta en el paràgraf 1.a) les reclamacions que es presentin en supòsits en què existeixi intoxicació, lesió o mort o indicis racionals de delictes, d'acord amb l'establert en l'article 31 de la Llei General per a la Defensa de Consumidors i Usuaris, i les ressenyades en l'article 2 de la Llei d'Arbitratge.

III.

1. La Junta Arbitral acompleix les seves funcions amb independència i objectivitat impulsant, investigant i resolent d'ofici totes les reclamacions que li siguin sotmeses.

2. L'arbitratge es desenvoluparà sense formalitats especials i d'acord amb els principis d'equitat i conciliació, rapidesa, economia, voluntarietat i executivitat.

IV.

1. La Junta Arbitral de Consum de Barcelona estarà integrada per un President titular i un Secretari, designats per Decret d'Alcaldia.

Districte de Gràcia

2. Els Vocals representants d'usuaris i consumidors, i dels sectors empresarials, seran els proposats per les respectives organitzacions i associacions, en el moment de formalitzar el corresponent Conveni Arbitral.

V.

1. El procediment arbitral de consum començarà amb la designació del Col.legi Arbitral, d'acord amb el que s'estableixi en la normativa arbitral i el Reglament de la Junta, i es desenvolupa amb subjecció als principis d'audiència, contradicció i igualtat entre les parts.

2. Les parts podran actuar per elles mateixes o degudament representades. El Col.legi Arbitral apreciarà en aquest cas la suficiència de la representació.

3. La inactivitat de les parts en el procediment arbitral no impedirà que es dicti el corresponent laude ni el privarà d'eficàcia.

VI.

1. Constituït el Col.legi Arbitral es donarà audiència a les parts, la qual tindrà caràcter privat.

2. El Col.legi Arbitral podrà acordar, a instància de part, o d'ofici, la realització de les proves pertinents, i una vegada practicades, podrà, en el seu cas, acordar la convocatòria de les parts per escoltar-les novament.

VII.

1. El Laude arbitral es dictarà per escrit i contindrà el vot de la majoria, així com el vot dissident si existís.

Districte de Ciutat Vella

2. El Laude podrà contemplar una estimació total o parcial de les pretensions de les parts, o bé una desestimació de les reclamacions, i haurà de resoldre en relació a totes les qüestions sotmeses al Col.legi.

3. El Laude serà motivat quan el Col.legi Arbitral decideixi la qüestió en litigi conforme a Dret.

4. El Laude arbitral tindrà caràcter vinculant i executiu per ambdues parts en conflicte, sotmeses al sistema arbitral.

5. L'execució judicial dels laudes i recursos judicials contra els mateixos es regirà per l'establert en la Llei d'Arbitratge.

Els òrgans jurisdiccionals municipals

També en el Text de Proposta de la Nova Carta Municipal es planteja la creació d'una nova Justícia Municipal a Barcelona.

Què és la Justícia Municipal?

Una gran ciutat com Barcelona necessita un mitjà ràpid per resoldre de forma independent els conflictes quotidians de qualsevol caràcter, penals o civils, administratius o inclús laborals, amb rapidesa i eficàcia, i utilitzant criteris de conciliació, equitat i arbitratge, sense complicats formalismes, però garantint la seguretat jurídica dels ciutadans.

Amb la regulació de la Justícia Municipal es pretén establir un mecanisme que resolgui de forma immediata l'ordre jurídic pertorbat, a través d'una Justícia no

tècnica, similar a la dels Jutges de Pau dels petits municipis. A les grans ciutats és on es fa més necessària l'existència d'una Justícia d'àmbit municipal per resoldre els problemes derivats de la convivència ciutadana.

Les possibilitats de suport dels grans municipis a la Justícia són molt àmplies. És obvi que existeix un sector de conflictes, una demanda de Justícia, que es refereix a temes de convivència ciutadana, tant en aspectes civils com d'ordre públic, el que es podria classificar com a conflictes de veïnatge. En aquests conflictes, els municipis, podrien acomplir un paper important descarregant la Jurisdicció Ordinària, sense que això representés cap disminució per a les garanties dels afectats.

Aquesta Justícia Municipal, s'estructura a través de la fixació d'uns òrgans jurisdiccionals municipals amb el nomenament de Jutges Municipals als Districtes i del Tribunal Municipal de Barcelona com a òrgan central.

Les seves principals característiques són:

Pel que fa a les competències en l'ordre civil, podran conèixer de les reclamacions de deutes de petita quantitat, alguns conflictes relatius a la propietat horitzontal ..; en matèria contenciosa, conèixer dels recursos contra els acords dels òrgans de Districte i de la resolució de recursos administratius en matèria de potestat fiscal i sancionadora, quan la quantia no sigui superior a dues-centes cinquanta mil pessetes..; en l'ordre penal de les faltes i determinats delictes contra la salut pública i el medi ambient, maltractaments habituals, delictes contra la seguretat vial..; sempre que la pena imposable no sigui la de privació de llibertat. També en matèria laboral es planteja la possibilitat que, voluntàriament, les parts en conflicte es sotmetin a aquesta jurisdicció respecte dels seus drets disponibles.

Es regula també el sistema de designació dels Jutges i el seu Estatut Jurídic. El sistema escollit és el que preveu la Llei Orgànica del Poder Judicial per als Jutges de Pau. Amb aquesta elecció dels Jutges per al Plenari Municipal es legitima de forma indirecta als titulars d'aquests òrgans, alhora que es fa efectiu el principi de l'article 125 de la Constitució Espanyola de

participació dels ciutadans en l'Administració de Justícia.

La proposta de nova regulació de la Justícia Municipal comportarà millores en els serveis de Justícia de la ciutat de Barcelona, ja que, amb la creació d'aquests òrgans jurisdiccionals municipals, s'equilibrarà la distribució de competències dels òrgans judicials, evitant la sobrecàrrega de les petites qüestions que, en la nostra ciutat, recauen sobre els jutges tècnics, en molts casos amb l'obligatòria categoria de Magistrats. La Justícia tècnica quedarà, així, per als assumptes complexos i més greus, alliberada dels nombrosos problemes menors de cada dia, la naturalesa dels quals exigeix una altra classe de tractament.

La participació del municipi en aquesta nova Justícia Municipal, conjuntament amb el poder judicial i emprant mecanismes existents als Jutjats de Pau en l'àmbit rural, permetrà un funcionament més ràpid i efectiu per a la solució dels conflictes quotidians que origina la convivència urbana. És aquí, en els nuclis urbans importants, on l'esforç i la col·laboració del municipi amb la Justícia pot ser més útil donada la intensitat dels problemes de la convivència en les grans concentracions urbanes i per la major disponibilitat de mitjans que els municipis grans poden aportar.

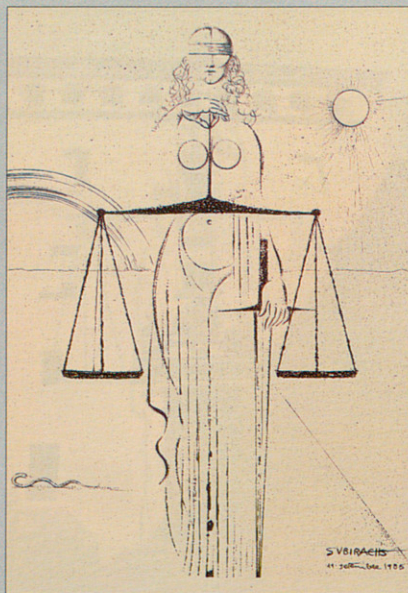
Finalment, l'estructuració d'aquests òrgans judicials a través dels Districtes, reforçarà la seva personalitat i les seves particularitats. I el ciutadà sentirà més pròxima, més seva, una justícia amb qui es pot entendre de forma directa i sense especials formalismes, els titulars de la qual elegeix periòdicament de forma indirecta. Igualment, com en el supòsit de l'Activitat Arbitral, es reproduïx a continuació íntegrament l'articulat que, sobre la Justícia Municipal, conté la Carta Municipal:

La Justícia Municipal

I.

1. El poder judicial en el municipi de Barcelona s'exercirà pels òrgans jurisdiccionals determinats per la LOPJ i per l'establert en la Llei sobre l'organització i funcionament de la Justícia Municipal: Tribunal i Jutjats Municipals.

2. La Justícia Municipal té com a finalitat resoldre amb immediatesa i proximitat els problemes derivats de fets socials com ara problemes veïnals, propietat horitzontal, petita delinqüència, desordres en la via

pública, danys ocasionats en espais públics i mobiliari urbà, infraccions contra la salut pública, el medi ambient, i anàlegs, així com l'adopció de les mesures cautelars necessàries per a la prevenció d'aquests tipus de delictes i per assegurar l'acompliment de determinades obligacions.

II.

1. Els Jutges Municipals i el Tribunal Municipal de Barcelona exerciran les seves funcions d'acord amb l'ordenament jurídic i amb total independència.

2. Els Jutges, a més, actuaran:

a) Per equitat, a petició de les parts, en els conflictes que li sotmetin per elles i relatius a drets disponibles. Les decisions dictades, en equitat, no podran contravenir l'interès o l'ordre públic, ni causar perjudicis a tercers ni malmetre normes imperatives o prohibitives; i

b) En via de conciliació en idèntics casos als recollits en l'apartat a) d'aquest paràgraf.

L'acord assolit per avenença serà aprovat pel Jutge Municipal si no existeix lesió greu per a alguna de les parts o concórrer frau de Llei o abús de dret, i es portarà a efecte pels tràmits establerts per a l'execució de les sentències dictades en els judicis verbals.

3. Els Jutges Municipals, en matèria civil o laboral, coneixeran únicament dels judicis promoguts per persones físiques o persones jurídiques, el capital social de les quals no excedeixi de deu milions de pessetes.

Districte de Nou Barris

III.

Les competències del Tribunal Municipal de Barcelona seran:

a) Conèixer els recursos d'apel·lació contra les resolucions que dictin els Jutges Municipals, que siguin susceptibles de tal impugnació.

b) La resolució dels recursos de revisió en els supòsits que reculli aquesta Carta.

c) El coneixement dels recursos d'apel·lació contra les resolucions del Ministeri Fiscal en la fase de preparació del judici oral.

d) La revisió de les resolucions dictades pel Secretari del Tribunal; i

e) Les altres determinades en aquesta Carta.

IV.

Els Jutges Municipals coneixeran, en l'ordre civil:

a) Dels judicis l'interès dels quals no excedeixi de 250.000 pessetes.

b) Dels processos documentals per a l'obtenció de la quantitat líquida o cosa fungible la quantia de la qual no excedeixi de 250.000 pessetes.

c) Dels processos monitoris per a la reclamació de deutes no superiors a 250.000 pessetes.

d) Dels següents judicis sobre propietat horitzontal:

- Supòsits en que no sigui factible la formació de les Juntes.

- Impugnació dels acords de les Juntes.

- Realització d'activitats il·legals o prohibides; i

- Execució dels acords comunitaris.

Districte de Sarrià-Sant Gervasi

En tot cas, queden excloses les qüestions referides a: titularitat; modificació del títol constitutiu i creació, modificació i extinció de drets reals.

e) De l'alienació de béns i transacció a propòsit dels drets de menors i incapacitats, fins a 250.000 pessetes.

f) Dels procediments tendents a la defensa dels usuaris i els consumidors, fins a 250.000 pessetes.

g) De les reclamacions en matèria d'assegurances fins a la quantia de 250.000 pessetes.

h) De l'adopció de mesures provisionals de seguretat per garantir drets i prestacions de qualsevol tipus, sempre que es presenti un principi de prova per escrit on aparegui raonablement justificat el dret del sol·licitant.

i) De les mesures provisionals de l'article 104 del Codi Civil; i

j) De les controvèrsies sorgides en l'exercici de la pàtria potestat i de la guàrdia i custòdia.

V.

Els Jutges Municipals, en l'ordre contenciós-administratiu, coneixeran dels recursos:

a) Contra els acords dels òrgans dels Districtes Municipals en aquelles matèries de les seves pròpies competències.

b) Contra les resolucions dels òrgans centrals que resolguin recursos administratius en aquelles matèries referides a les competències delegades als Districtes.

c) Contra els acords en matèria fiscal i sancionadora o equivalent

Districte de l'Eixample

dels òrgans centrals de l'Ajuntament quan la quantia no depassi les 250.000 pessetes.

VI.

En l'ordre penal, els Jutges Municipals de Barcelona coneixeran del resolució de les causes pels següents delictes del Codi Penal:

a) Omissió del deure d'impedir determinats delictes o de posar-los en coneixement de l'autoritat.

b) Infracció de les lleis sobre inhumacions i de la violació de sepultures.

c) Realització arbitrària del propi dret i de la simulació del delictes.

d) Delictes contra la seguretat del trànsit.

e) Delictes contra la salut pública i el medi ambient.

f) Delictes contra la seguretat en el treball.

g) Maltractaments habituals.

h) Abandonament de família i infants.

i) Exhibicionisme i provocació sexual.

j) Omissió del deure d'auxili.

k) Violació de domicili.

l) Utilització il·legítima de vehicles de motor aliens.

m) Altres delictes de risc.

VII.

En matèria laboral, els Jutges Municipals coneixeran, en via d'equitat, de les controvèrsies de treball, estrictament individuals i respecte de drets disponibles per les parts, sorgides entre empresaris i treballadors que siguin sotmeses voluntàriament a la seva decisió.

VIII.

1. Les penes establertes en aquesta Carta podran substituir-se per la prestació de serveis assistencials o socials municipals en la forma que el Jutge determini.

2. Les quanties de les penes de multa s'entendran actualitzades quan així ho determini la legislació penal.

IX.

La Justícia Municipal serà gratuïta en totes les seves fases i incidències.

X.

1. Els Jutges Municipals i els Membres del Tribunal Municipal de Barcelona seran elegits, entre les persones que reuneixin els requisits exigits per la Llei sobre organització i funcionament de la Justícia Municipal de Barcelona, a proposta dels Grups Municipals i sentit el Consell de Justícia pel Ple de l'Ajuntament amb el vot favorable de les dues terceres parts dels membres de fet del Consell Plenari.

2. L'acord es comunicarà a la Comissió Permanent del Consell General del Poder Judicial als efectes de que procedeixi a la comprovació que les persones establertes reuneixen les condicions elegides per la dita Llei. La seva designació, en el seu cas, la realitzarà l'Alcalde.

3. Els Jutges Municipals de Barcelona se substituiran entre ells. Les vacants es cobriran pel sistema previst per la seva designació fins al final del període corresponent.

4. La durada del mandat coincidirà amb el de la Corporació Municipal que els escolleixi.

5. El Tribunal Municipal en Ple escull entre els seus membres, per votació secreta, el seu President i proposa a l'Alcalde el seu nomenament.

6. El jurament o promesa dels Jutges Municipals i Membres del Tribunal Municipal de Barcelona s'efectuarà davant del President del Consell Ple Municipal. La seva presa de possessió es realitzarà davant del President de l'esmentat Tribunal.

XI.

El Ministeri Fiscal es regirà per allò establert pel seu Estatut Orgànic i altres disposicions que li siguin aplicables. En el Tribunal i en cadascun dels Jutjats Municipals estaran adscrits el nombre de membres de la carrera

fiscal que disposi el Fiscal Cap del Tribunal Superior de Justícia, i que ostentaran totes les atribucions del Ministeri Públic en els diversos ordres jurisdiccionals. A més, el Procés Penal per delictes, serà de la seva competència en fase de preparació del judici oral en els termes establerts en la Llei sobre organització i funcionament de la Justícia Municipal.

XII.

El Municipi de Barcelona, als efectes d'aquest Títol, s'organitza territorialment en Districtes, que es correspondran amb la seva demarcació municipal.

XIII.

1. Correspon a l'Ajuntament de Barcelona proveir als Jutges Municipals i al Tribunal Municipal de Barcelona dels mitjans precisos per al desenvolupament de les seves funcions amb independència i eficàcia.

2. La dotació econòmica corresponent a la prestació d'aquests serveis serà convinguda entre el Ministeri de Justícia i l'Ajuntament.

3. Els òrgans judicials rebran l'assistència que precisin dels Serveis Municipals a través del Servei de l'òrgan central o gerencial designat explícitament per l'Alcaldia.

XIV.

El Consell de Justícia Municipal de Barcelona serà presidit per l'Alcalde i estarà compost per representants de les Administracions Estatal, Autonòmica i Local, i pels representants de les entitats i organitzacions socioeconòmiques amb implantació en l'àmbit territorial de la ciutat de Barcelona que es determinin mitjançant el Reglament Orgànic.

XV.

1. El Consell de Justícia Municipal tindrà competències en les matèries següents:

a) Instar les accions pertinents per exigir les responsabilitats atribuïdes als components del Tribunal i Jutjats Municipals de Barcelona davant dels òrgans corresponents.

b) Supervisió del funcionament de la Justícia Municipal.

c) Informe sobre els projectes de disposicions en relació amb les següents matèries: Determi-

nació i modificació de les demarcacions judicials i fixació i modificació de la plantilla de Jutges, Secretaris i personal col·laborador de la Justícia Municipal.

d) Les determinades en la llei sobre organització i funcionament de la Justícia Municipal.

2. El Consell de Justícia Municipal elevarà anualment a l'Ajuntament una memòria sobre l'estat, funcionament i activitats del propi Consell i del Tribunal i Jutjats Municipals. Així mateix, inclourà les necessitats que, al seu judici, existeixin en matèria de personal, instal·lacions i de recursos en general, per al correcte acompliment que les Lleis assignen a la Justícia Municipal de Barcelona.

Igualment, l'esmentada Memòria serà enviada al Consell General del Poder Judicial.

Tanmateix, l'organització i el funcionament de la Justícia Municipal a Barcelona, o en altres àrees urbanes, exigeix una regulació específica en tractar-se d'una activitat i uns òrgans que han de formar part del Poder Judicial.

No obstant això, la millora de la justícia no depèn només de les virtuts de la manera com s'organitzi o de la seva permeabilització a d'altres àmbits i institucions. Depèn també, de la seva extensió qualitativa.

Com ja havíem dit abans, un dret no existeix veritablement fins que és plenament garantit, i aquesta garantia sempre és la

possibilitat d'obtenir, en l'últim extrem, la protecció jurisdiccional.

Aquesta garantia judicial, en aquests moments, opera acceptablement en els drets de caire liberal: la integritat física de les persones, la propietat, la igualtat formal enfront de la llei i la llibertat ideològica. Però no passa el mateix amb els drets de contingut social, com ara els referits al medi ambient, la protecció del consum, el dret a l'habitatge, la protecció del patrimoni històric-artístic o el dret a la cultura.

En aquests temes, que són objectius essencials de l'interès i l'esforç municipal —i dels quals en depèn molt directament la qualitat de vida dels ciutadans—, no podem prosperar de la manera com ho hauríem de fer mentre l'aparell judicial no amplii progressivament la seva intervenció.

És just de reconèixer que ja s'ha començat a avançar significativament en aquesta direcció, particularment a Catalunya, a partir de l'interès que la fiscalia demostra en la defensa d'aquests interessos socials.

Malgrat tot, aquest és un repte i un objectiu que ens afecta a tots, especialment als municipis que estem directament implicats en fer realitat aquests drets socials.

Estic convençut que el debat social sobre aquests temes, referits a l'organització i al contingut de la justícia que es dispensa en aquest país, no pot més que enriquir-nos, sobretot si es fa amb un esperit constructiu i amb l'amplitud de mires que vol la intensitat del problema de la justícia.

Guerau Ruiz Pena
Regidor de Presidència

Drapaires del barri

...plu a de reco...
...ofere...
...no gra...
...una trucada al 900...
...3020 30, on cobren d'acord...
...amb les tarifes vigents i no es...
...hauran de preocupar per res."

"Malgrat la crisi, la recessió econòmica, les guerres i les mares de totes les batalles, sembla que la capacitat de consum dels barcelonins augmenta."

Cada dia omplim més les cases de tota mena d'andròmines, estris, mobles, atifells, endergues i trastos a mils, amb tota mena de dissenys i de modalitats de pagament.

Però com diu la sarsuela «els temps canvien, que és una barbaritat». I per estar al dia, bé ens endinsem en el pis del veí, o vivim en un magatzem opípar o, de tant en tant, fem neteja: llencem tot allò que ens fa nosa o no ens acaba de fer el pes.

Una qüestió tan domèstica i personal/familiar comporta greus problemes a la ciutat: fer contínues gimcanes, als carrers i places, entre calaixeres, somiers, armaris, sofàs i cuines. La ciutat es converteix, així, en una mena de mercat de vuitena mà.

Per a solucions, els drapaires municipals de l'Àrea de Manteniment i Serveis.

Us recordeu d'aquells contenidors immensos que trobàvem en cada cantonada?

Més d'un d'aquest Ajuntament es va de decorar la casa amb el que hi va trobar. Però, quan la finalitat no és la cacera, sinó desfer-se d'aquell sofà desfonat, o d'un forn inservible o d'aquell llum Lluís XIV tan hortera..., llavors, quin calvari!, arribar amb el trasto a coll fins al contenidor. Ara, un dia al mes i gratuïtament, s'ha posat en pràctica un sistema molt innovador de recollida porta per porta.

Malgrat la crisi, la recessió econòmica, les guerres i les mares de totes les batalles, sembla que la capacitat de consum dels barcelonins augmenta. Aquesta era materialista que ens ha tocat de viure imposa un ritme frenètic. S'ha d'estar al dia. Tenir-ho tot. Allò més modern, el més innovador. Usar i llençar, aquesta és la consigna. D'aquesta manera, inundem les nostres cases, amb una rapidesa vertiginosa, d'alta tecnologia, disseny i del que calgui. I tot de sobte, quan ens aturem a observar el nostre entorn quotidià, ens adonem que hi ha alguna cosa que sobra, que fa nosa...

L'Àrea de Manteniment i Serveis es va adonar que el sistema dels contenidors localitzats al carrer tenia alguns inconvenients: resultava incòmode per al ciutadà. Amb freqüència, hi havia andròmines i mobles vells escampats, que jugaven una mala passada al paisatge urbà i, a més, ni tan sols un 40% del material que hi havia pertanyia a particulars, sinó que era d'industrials que aprofitaven l'ocasió per desfer-se dels seus residus.

El nou projecte, en funcionament fa pocs mesos, és més complex. Però, sense cap mena de

"S'ha establert un calendari, fixant un dia al mes, perquè els veïns d'una determinada zona baixin al carrer, entre les 21 h. i les 23 h., tota mena de materials per llençar."

dubte, més pràctic i més còmode per a l'usuari.

S'ha establert un calendari, fixant un dia al mes, perquè els veïns d'una determinada zona baixin al carrer, entre les 21 h. i les 23 h., tota mena de materials per llençar. I, a partir d'aquest moment, els equips de recollida els comencen a retirar dels carrers. Per fer-ho s'ha dividit Barcelona en 30 zones. El dia del mes que correspon al número de la zona és quan es fa el servei, independentment que sigui diumenge, dia feiner o festiu.

Rosa Forcada, Assessora Tècnica de la Coordinació de Manteniment i Serveis, juntament amb Jordi Pineda, Cap de la Unitat Operativa de Programes Tècnics, són uns dels responsables de l'invent. Em reben molt cordialment en un despatx modern, amb aspecte de sala de juntes. El matí resulta atrafegat. Una secretària, amb l'orella enganxada a l'aparell de ràdio, s'ha encarregat de fer córrer la notícia: «l'Iraq s'ha retirat de Kuwait». Però, anem per feina. Se'ls veu orgullosos. «Els resultats obtinguts són excel·lents», em diuen. Es tracta d'un sistema molt semblant al que es fa servir a Nova York, tot i que aplicat en una ciutat molt diferent. Des del novembre passat, una flota de 6 vehicles «extra llargs», dissenyats especialment per a la campanya, 8 vehicles tipus «M-100» i 4 de tipus «Trade», amb un conductor i dos operaris en cada vehicle, patrullen d'onze de la nit a sis del matí per aconseguir l'èxit de l'empresa. Un èxit que afecta directament el ciutadà i l'aspecte de la ciutat. «És massa d'hora per a les grans valoracions», asseguren els membres de l'Àrea de Manteniment i Serveis, «però sí que podem avançar el fet que estem tenint

una resposta molt satisfactòria». Això ho proven els 860.000 quilos que es van recollir en un mes. I tot i que és massa d'hora per a les estadístiques, crida l'atenció la diferència entre Districtes: durant el mateix mes, a l'Eixample es van recollir 156.050 quilos de mobles i trastos vells, mentre que a Les Corts només se'n van recollir 51.250. «No podem relacionar directament la producció de mobles i trastos vells amb el nivell de vida en cada Districte. Els valors de Ciutat Vella i de Sant Martí són molt semblants als de Sarrià-Sant Gervasi.»

Però, el cert és que els operaris ja tenen prou feina, i no els vaga d'anar fent distincions entre les zones o seleccionar entre un material bo i la *morralla*. Amb tot i això, ja s'han detectat algunes característiques pròpies de cada barri. A l'Eixample, per exemple, és on hi ha més quantitat de mobles d'antiquari. «Jo em vaig quedar un penjador elegantíssim», confessa un funcionari amb un somriure entremaliat. I, la part curiosa, la nota que va deixar un ciutadà agraït la gestió municipal, o la velleta que van trobar asseguda damunt d'un llit i que es negava a moure's, al·legant que els seus fills havien anat a buscar el cotxe per emportar-se la peça tan preuada. I un element que no podia faltar a la dècada del mass-media: la televisió. A les primeres sortides es van trobar més aparells de televisió en blanc i negre que qualsevol altra cosa.

Amb tot, aquells entranyables contenidors que van fer les delícies dels «progres» acabats d'emancipar i vagabunds de diversa mena, no han desaparegut del tot. A Barcelona es poden trobar sis o set punts fixos, com ara el del carrer de Puigcerdà, on resisteixen estoicament els últims

"A les primeres sortides es van trobar més aparells de televisió en blanc i negre que qualsevol altra cosa."

"Per als qui no s'adaptin a cap dels dos models de recollida, l'Ajuntament ofereix una tercera solució no gratuïta: una trucada al 900 3020 30, on cobren d'acord amb les tarifes vigents i no us haureu de preocupar per res."

Aquest cartell, agradable com un bodegó pictòric, és vist a tots els carrers de la ciutat

vestigis de generacions recicladores. Finalment, per als qui no s'adaptin a cap dels dos models de recollida, l'Ajuntament ofereix una tercera solució no gratuïta: una trucada al 900 3020 30, on cobren d'acord amb les tarifes vigents i no us haureu de preocupar per res.

Els nounats «drapaires municipals» només han trobat un petit inconvenient en la seva tasca. Resulta que un bon nombre de ciutadans no s'acaba d'ajustar als horaris de baixada de mobles i trastos vells que és, ho tornem a recordar, de nou a onze de la nit. I és que més d'un no baixa fins que s'acaba la pel·lícula de la televisió. Confiem que a partir d'ara aprofitin els intermedis, que per això són.

Què se'n fa, de totes aquestes tones de material que es recullen? «Fins ara no tenim més remei que llençar-ho als abocadors, però hem fixat un preacord amb la gent de Molins de Rei que s'encarregarà de reciclar-ho o triturar-ho i convertir-ho en combustible per a bòbiles.»

Per si us interessa, anoteu-vos les zones de recollida per deixar el cotxet del nen, el balancí o el «tocata»: Ciutat Vella, els dies 11 i 21; l'Eixample el 2, 12, 19 i 24; Sants-Montjuïc 3, 13 i 23; Les Corts 4 i 14; Sarrià-Sant Gervasi 1, 5 i 25; Gràcia 6, 17 i 26; Horta-Guinardó 7, 16 i 27; Nou Barris 8, 18 i 30; Sant Andreu 9, 22 i 29; Sant Martí 10, 15, 20 i 28.

Mentrestant, la nostra ciutat olímpica està llesta per a «la prueba del algodón».

Morrosko Vila-San-Juan

Edificis de nova planta

De vegades sembla que allò que s'està construint a Barcelona es redueix a grans infraestructures viàries o a equipaments emblemàtics.

És una lectura parcial de la ciutat que s'està aixecant. I, com a mostra, presentem una guarderia, un polisportiu, un centre cívic, un casal de joves que optimitzen la infraestructura d'equipaments per al lleure, l'educació i la cultura d'alguns barris de la ciutat.

Les fotografies mostren l'arquitectura dels edificis construïts. Segurament hi trobareu a faltar la gent que dóna vida als equipaments. Caldrà, doncs, si us pica la curiositat, que els aneu a visitar. I que els utilitzeu, si són al costat de casa vostra.

1: Aula des del passadís. 2: Vista de la façana d'accés. 3: Façana del parc.

Guarderia «Al vent», Polígon Canyelles. Districte de Nou Barris

La guarderia, situada en un costat del parc de Canyelles, es distribueix en dos nivells d'aules que s'adapten a la topografia del terreny. L'edifici dialoga amb l'entorn del parc, desenvolupant unes zones de jardí que s'integren al parc sense solució de continuïtat.

El centre disposa d'aules, serveis, sala de guarderes i cuina pròpia per prop de 60 nens menors de 3 anys. Totes les dependències tenen una relació visual

molt forta amb l'exterior donada la seva posició i orientació privilegiada.

S'ha tingut una cura especial quant al sistema de calefacció —terra radiant—, persianes automàtiques, etc., i les característiques dels petits usuaris del centre.

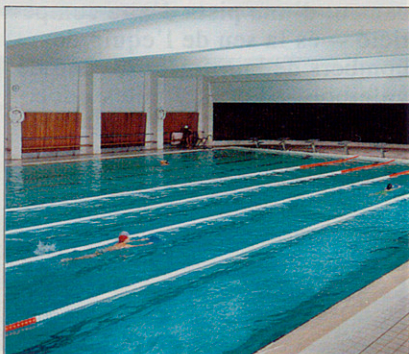
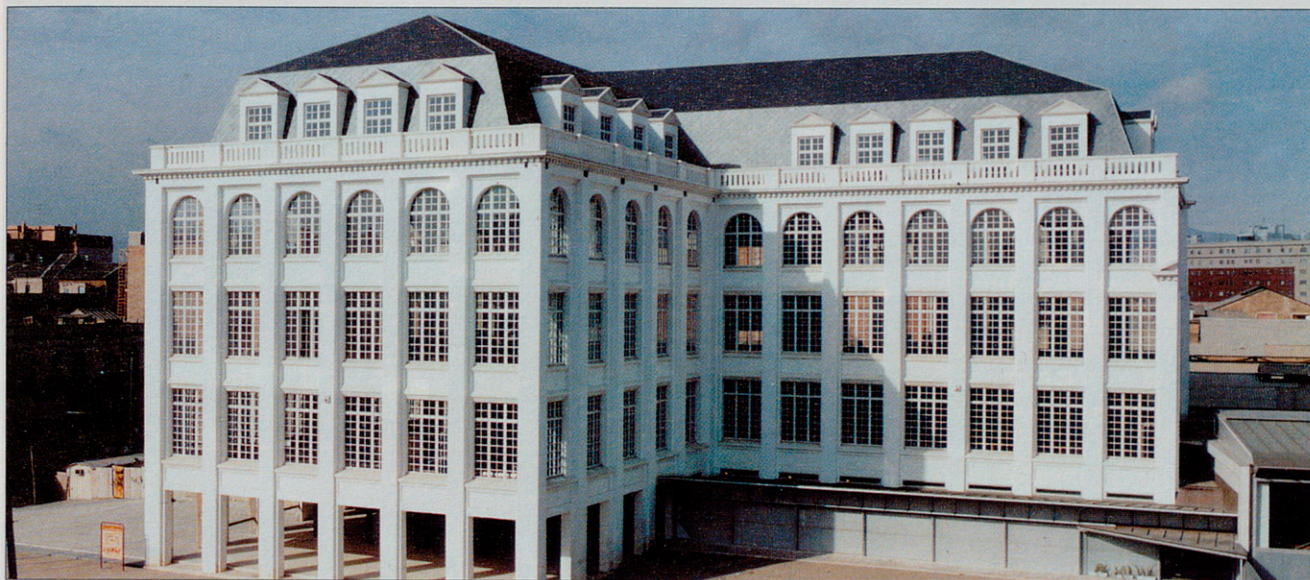
Servei de Construcció d'Edificis:

Projecte i direcció d'obra: Josep M. Aguilera, arquitecte. Mariano Martínez, arquitecte tècnic.

Els textos, els ha facilitat la Unitat Operativa d'Edificació de l'Àrea d'Urbanisme. Les fotografies són de Josep Gri, del Servei Tècnic de Projectes i Obres.

"M'agrada que els nens
tinguin un espai ple de llum i
que vegin els arbres del parc.
A casa, la llum és minsa i de
vert, no en veiem gens."

1: Façana de l'antiga fàbrica. 2 i 3: Piscina 25 m. x 16 m. 4 i 5: Gimnàs

Equipament públic de Catex «Can Felipa». Districte de Sant Martí

L'equipament s'ubica dins d'una antiga fàbrica salvada de l'enderroc per la pressió d'uns veïns i dels tècnics municipals. Era el resultat d'una cessió de terreny per part d'una immobiliària.

Es va decidir de conservar la part que, des del punt de vista de l'activitat que s'hi volia realitzar, reunia més condicions.

L'equipament disposa, a la planta baixa, d'una piscina de 25 m. per a competició, construïda

en un cos de nova planta donada la complexitat tècnica d'aquesta mena d'instal·lació, i d'un gimnàs a la primera planta. A les plantes 2, 3 i a la mansarda es desenvoluparà el futur centre cívic, actualment en fase d'acabament d'obres.

Servei de Construcció d'Edificis:

Projecte i direcció d'obra: José Luís Mateo, arquitecte. Jordi Lleal, arquitecte tècnic

1: Pista de 50 m x 25 m. 2: Accés principal amb rampa

Polisportiu del Carmel. Districte d'Horta-Guinardó

Situat sota la nova urbanització de la Rambla del Carmel, realitzada amb motiu de la posada en funcionament del Túnel de la Rovira. El polisportiu tenia dificultat d'accés i inexistència d'il·luminació natural. La solució trobada és modèlica perquè intenta que aquestes condicions desfavorables es minimitzin. En aquest sentit, l'existència de façana exterior és molt important perquè la instal·lació prengui caràter propi.

La instal·lació esportiva, consi-

derada sala de barri, consta bàsicament d'una pista d'alta competició —és la seu de l'equip de bombers de la primera divisió de voleibol—, i d'unes aules i dels magatzems necessaris.

Servei de Construcció d'Edificis:

Projecte i direcció d'obra: José Luís Delgado, arquitecte. Juan Pedro Zaragoza, arquitecte tècnic.

"És clar que el Palau Sant Jordi és molt «guai»! Però no el canvio pel nostre polisportiu. És a la vora de casa, pràctic i d'un disseny ultramodern."

1 i 2: Vista del lluernari exterior. 3: Vestíbul del teatre. 4: Pati de butaques.

Centre Cívic de Ciutat Meridiana-Torre Baró-Vallbona. Districte de Nou Barris

Aquest Centre Cívic és el resultat de la rehabilitació i remodelació de l'antic Cine Palace de la cadena Balanyà adquirit per l'Ajuntament. Aquest espai està situat dins i sota d'una plaça semipública, ubicada entremig d'unes edificacions. Per aquesta raó no disposa de façana exterior.

La intervenció principal, i motiu del projecte, ha estat l'obertura d'un lluernari que donés llum natural a l'interior del centre, il·luminant les zones d'accés

als dos nivells d'aules i la gran sala de teatre, absolutament equipada per desenvolupar l'activitat teatral. El centre també disposa d'una sala-bar que serveix de lloc de trobada per a la gent del barri.

Servei de Construcció d'Edificis:

Projecte i direcció d'obra 1a. fase: Carles Magraço, arquitecte. Projecte i direcció d'obra 2a fase: Manuel Ordàs, arquitecte. Victor Blanco, arquitecte tècnic.

"És clar que el Palau Gaudí és molt especial! Però no el canviem pel nostre polígon. És a la volta de casa, pràctic i d'un disseny ultramodern."

1: Passadís de distribució interior. 2: Façana principal. 3: Sala de dansa al sobreàtic.

Casal de Joves de Prosperitat. Districte de Nou Barris

Situat al carrer de Joaquim Valls 82, és una actuació emmarcada dins de la política municipal de construcció d'una xarxa d'equipaments que consolidin el barri.

En aquesta línia, la façana de l'edifici vol establir diàleg amb la casa confrontant, una de les petites peces d'una certa solera.

L'edifici és el resultat de la remodelació d'un altre d'existent de set nivells —Muebles Narciso—, on va ser necessària la consolidació de tota l'estructura, mo-

tiu que s'ha aprofitat per ordenar els espais interiors, que consten de dues aules i tallers, així com de serveis i, a l'última planta, d'una sala de dansa.

Servei de Construcció d'Edificis:
Projecte i direcció d'obra: Josep M. Aguilera, arquitecte. Montserrat Cabo, arquitecte tècnic.

"Resoldre problemes comporta l'opció per la vida activa. Les dificultats, quan se solucionen, fan que desenvolupem qualitativament les nostres capacitats i que experimentem, més profundament, això que en diem viure."

"Els de casa anem sovint al centre cívic perquè és molt més viu culturalment que no pas quedar-se «enxufat» davant la tele."

s'ad
àrie
s, si
uni
en e
de

1: Vestíbul d'accés. 2: Façana exterior de la plaça.

Centre Cívic Bon Pastor. Districte de Sant Andreu

Centre Cívic situat al barri del Bon Pastor, en un sector de rehabilitació urbana. S'ha tingut en compte la integració entre l'edifici i la urbanització, amb una idea d'utilització conjunta.

L'edifici, de nova planta, té una planta baixa, tres plantes més de terrassa, desenvolupa en alçada la zona d'aules-taller per realitzar activitats i, a la planta baixa, la sala polivalent per a 300 persones, amb accés i possible ús independent de la resta de

l'edifici. També disposa d'una grada i un espai elevat semipúblic que permet utilitzacions a l'aire lliure. També disposa d'una terrassa superior.

Servei de Construcció d'Edificis:

Projecte: Josep M. Aguilera, arquitecte
Direcció: Manuel Ordàs, arquitecte. Jaume Arderiu, arquitecte tècnic. Montserrat Cabo, arquitecte tècnic.

Persones amb petits i grans problemes

El llenguatge de les xifres no enganya. Des de l'Ajuntament de Barcelona, l'any 1990, es van atendre 1.689 dones i 1.114 infants, s'han fet 25.509 visites de seguiment a persones drogadependents, 9.500 ciutadans han rebut orientació i assessorament laboral, s'han acollit 921 persones en situació d'extrema emergència, 1.710 indigents i molta altra gent ha trobat un espai més confortable o ha fet ús d'algun servei urgent.

Aquest són alguns números. N'hi ha molts més. Voldríem, però, presentar el marc global en què pensa l'Ajuntament i al qual dona serveis a persones amb petits i grans problemes. No és fàcil, perquè hi ha moltes dependències municipals que s'ocupen d'aquests qüestions urgents.

Ens hem limitat, doncs, i dins l'Àrea d'Afers Socials i Joventut, als Programes d'Atenció Social. Un programa que, al final d'aquest reportatge, hem concretat en dotze serveis bàsics, a manera de guia, per a persones amb petits i grans problemes de Barcelona.

Tots tenim problemes, però hi ha a qui li costa molt resoldre'ls personalment perquè la seva economia és nul·la, els seus aprenentatges educatius són sota mínims o la vida els ha dut a una situació límit i no veuen la manera com sortir-se'n.

Resoldre problemes comporta l'opció per la vida activa. Les dificultats, quan se solucionen, fan que desenvolupem qualitativament les nostres capacitats i que experimentem, més profundament, això que en diem viure.

Però no és sempre fàcil. A vegades, la solució és ben difícil o gairebé impossible. Per això, i especialment a les grans ciutats, cal que els ciutadans trobin fàcilment i a peu de carrer, els espais, els recursos i les persones que els donin acollida i els acompanyin en la solució d'aquells petits o grans problemes amb què s'enfronten i que no acaben de trobar la manera com sortir-se'n.

El municipi, doncs, ha de disposar d'una xarxa bàsica i propera al ciutadà per facilitar-li, quan sembli oportú i necessari, aquells instruments de solidaritat que els ajudin a resoldre els seus problemes. Uns problemes i necessitats que, en una ciutat com Barcelona, són molts i molt variats. I difícils de resoldre per a un nodrit grup de ciutadans.

El Pla Estratègic Econòmic i Social —del que últimament no se'n parla tant, malauradament— ha plantejat algunes línies de treball i de futur bàsiques per facilitar àmbits, diguem-ne, per a la resolució d'alguns problemes importants que afecten la ciutat. Són projectes a mitjà i llarg termini que, com un gran paraigua, solucionaran moltes problemàtiques.

Hi ha, però, una multitud de problemes immediats, d'ara ma-

teix, que cal solucionar. Són problemes motivats per les diferències socials, l'estructuració personal dels aprenentatges, les desgràcies imprevistes, la violència, o el handicap de la disminució. D'aquests problemes se'n fan càrrec d'una manera prioritària el que anomenem serveis socials o serveis personals.

Miquel Lumbierres, Coordinador de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut explica que «en el camp social, la rendibilitat també es tradueix en paràmetres d'eficàcia i eficiència dels serveis. Però en alguns casos hi ha un imperatiu moral que ens obliga a mantenir serveis, malgrat que els seus costos siguin molt alts. El ciutadà ha d'estar segur que els serveis socials poden entomar qualsevol crisi que es generi. Per tant, els serveis no només s'adrecen a les persones usuàries o potencialment usuàries, sinó que van dirigits al conjunt dels ciutadans i reforcen el sentiment de seguretat de la col·lectivitat.»

De la beneficència als serveis personalitzats

Fins no fa massa anys, els problemes dels ciutadans havien de ser molt gruixuts i gairebé insolventables, perquè l'Ajuntament els donés suport. S'havia d'estar boig de lligar, passar autèntica fam o estar a punt de caure pel barranc de la desesperació. També, i al costat d'aquestes actuacions, hi havia la cara agradable i beata del municipi que practicava la beneficència: uns calerons per pagar el lloguer, uns copets a l'esquena, un «no es preocupi, nosaltres li trobarem asil per a l'avi...»

Després va venir l'impuls dels serveis socials, que va capgirar tota aquesta concepció i va co-

"Resoldre problemes comporta l'opció per la vida activa. Les dificultats, quan se solucionen, fan que desenvolupem qualitativament les nostres capacitats i que experimentem, més profundament, això que en diem viure."

mençar a estructurar serveis per a ciutadans que es trobaven en situacions problemàtiques o que tenien necessitats urgents. Gent, la majoria, amb pocs recursos econòmics i una baixa iniciativa cultural. Gent, també, que fa uns anys, no trobava cap sortida a la ciutat. Per exemple, els que volien desenganxar-se de l'heroïna.

És clar que tot això costa molts diners. Diners, infraestructures i personal que l'Ajuntament no té. S'hauran de buscar recursos econòmics i infraestructures a la Generalitat. Perquè cal, com a ciutat, disposar d'una bona xarxa de serveis per facilitar als ciutadans la solució de petits i grans problemes. I qui els coneix millor i millor els pot ajudar a solucionar-los o cogestionar-los és el municipi i els seus treballadors. Perquè treballen damunt la pell de la ciutat.

L'equip municipal del programa d'Atenció Social

Aquestes i altres reflexions i vivències bufen pels passadissos, els despaxos i els serveis d'aquesta casa. I alimenten una manera de treballar. Marquen un estil.

Però, què diuen els qui són al front del Programa d'Atenció Social, la unitat operativa que, dins de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut s'ocupa d'aquests temes? Moltes coses diuen. Algunes, per a professionals socials i culturals, les han explicades en un fulletó titulat «Recursos d'Atenció Social. 1990». Recomanat.

Però hem assistit a una de les seves reunions, un dijous qualsevol, al cinquè pis d'aquest edifici que queda entre l'Ajuntament històric i el Novíssim. Des de la finestra, el campanar del Pi assenyalava la Ciutat Vella que corona el

"Els serveis no només s'adrecen a les persones usuàries o potencialment usuàries, sinó que van dirigits al conjunt dels ciutadans i reforcen el sentiment de seguretat de la col·lectivitat."

No cal fer cara de prunes agres per tenir petits o grans problemes i buscar-hi solucions

"L'atenció social és, de fet, una resposta sòcioeducativa a tots els sectors de la població amb dificultats d'aprenentatges per fer front als problemes amb què es troben. Nosaltres volem acompanyar-los en la solució de la seva problemàtica concreta."

Palau de Montjuïc i l'Anella Olímpica.

La taula rodona d'en Jaume Colomer, Cap de la Unitat Operativa d'Atenció Social convida a la conversa. I és ell, qui assenyala el marc d'actuació municipal per a persones amb petits i grans problemes. «L'atenció social és, de fet, una resposta sòcioeducativa a tots els sectors de la població amb dificultats d'aprenentatge per fer front als problemes amb què es troben. Nosaltres volem acompanyar-los en la solució de la seva problemàtica concreta, però també volem facilitar-los aquelles eines que els ajudaran a trobar sortides i a esdevenir ciutadans autònoms i plenament integrats en el teixit social de la ciutat.»

És un bon punt de partida per no fer més problemàtics els problemes. Marca una actitud de respecte per a la persona que s'acull. No es volen, doncs, solucions de pedaç. Es treballa per fer possible que les persones en situació de crisi retornin al teixit social de la ciutat: que siguin ciutadans autònoms.

La conversa, encetada amb una bona obertura, continua fluïda. I Marcos García, Cap de l'Oficina Permanent d'Atenció Social, comenta que avui «es constata que hi ha hagut una evolució des del concepte de beneficència promogut, sobretot, per l'església, cap al concepte de justícia social. És a dir, es reconeix el dret de les persones a unes condicions de vida dignes». Dignes per a tots els ciutadans.

I, per aconseguir-ho —subratlla Josep M. Raya, Cap del Servei d'Atenció a Sectors de Població— «cada cop més es dona una resposta personalitzada basada en el petit o gran problema que planteja el ciutadà, com a individu o

com a grup familiar. Per això, s'ha de treballar per flexibilitzar l'estructura organitzativa i de recursos».

Finalment, Rafael Luís, Cap del Servei d'Ocupació, puntualitza que «cal comptar amb recursos pensats especialment per atendre les necessitats d'inserció laboral de les persones que, per les seves dificultats, no poden seguir el mateix ritme que la resta de la població.» I n'hi ha més que no ens pensem.

Gent que treballa cada dia perquè en cada barri de la ciutat hi hagi qui es preocupi d'acollir, i on acollir, les persones amb petits i grans problemes.

I ara, què es pot fer?

A l'Ajuntament, els serveis per a aquestes persones estan ubicats als Districtes. És més, en cada barri hi ha un punt de contacte. Perquè cal ser al costat del ciutadà. En aquests espais, hi fan feina els diferents assistents socials, educadors especialitzats, animadors sòcioculturals, psicòlegs... És un teixit de serveis que recorre la ciutat humana per detectar, analitzar, acollir, facilitar, respondre...

Tota aquesta corrua de professionals dona forma humana als serveis que descriurem després. Però ens sembla interessant descriure, com a pinzellada significativa, l'ànima que hi posen: l'actitud.

I, com a mostra, la conversa amb Marta Giralt, assistenta social a Sant Andreu. «No hem d'oblidar mai —ens diu— que darrera de cada problema hi ha una persona que el viu, que el suporta i que el pateix d'una manera única, particular i intransferible. I hem d'oferir-li ajuda. Per això, cal que m'expliquin les causes i

els efectes que el problema els provoca. Això, saps, és altament perillós. Perquè en aquesta aproximació tècnica entre l'home/dona protegit pel saber professional i l'home/dona afectat per la seva situació, es produeix un contacte cara a cara que, forçosament, els afecta tots dos.» Les xifres que donàvem ens demostren la quantitat d'aquestes problemàtiques concretes.

«Aquesta lluita diària dels professionals per endinsar-se en el subjecte del problema, fins al punt que cal per ser útil —conclou la Marta—, comporta una actitud constant de reflexió. Per això la nostra feina, per la seva complexitat humana, resulta apassionant.»

És l'atmosfera de reflexió i anar per feina allò que acostuma a embolcallar les trobades i converses d'aquests professionals de serveis personals. Atmosfera que, de vegades, es carrega d'electricitat per la munió de problemes i els pocs recursos. Però que sempre és una atmosfera esperançada: i ara, què es pot fer?, n'és el rètol de fons.

Un treball per incrementar la igualtat d'oportunitats

En definitiva, l'objectiu de forces que guia tota la tasca del Programa d'Atenció Social és molt clar: vol, per al major nombre possible de ciutadans, la igualtat de recursos.

Això és, pensen alguns, música clàssica, utopia desitjable i un horitzó de treball que no se sap per on començar a agafar-lo. Per això s'ha concretat aquest objectiu desitjat en fragments de projectes d'abast humà.

Per tant, es vol donar resposta a aquelles situacions de dificultats en què es troben moltes per-

"No hem d'oblidar mai que darrera de cada problema hi ha una persona que el viu, que el suporta i que el pateix d'una manera única, particular i intransferible."

"En definitiva, l'objectiu de forces que guia tota la tasca del Programa d'Atenció Social és molt clar: vol, per al major nombre possible de ciutadans, la igualtat de recursos."

2017/12/20 12:02

sones, d'una manera temporal o permanent. Perquè les resolguin i facin vida de ciutadà actiu.

Igualment, es vol acabar de dotar Barcelona d'una bona xarxa d'equipaments i serveis que acullin les persones amb problemes, coneguin les seves necessitats més urgents dels ciutadans per proposar-hi solucions... I aquests equipaments i serveis estan especialment presents als barris de la ciutat, on els problemes socials són més difícils de resoldre, sense pensar, però, que aquests equipaments i serveis ho poden tot com Superman. Es vol treballar, per això, en contacte amb totes les administracions i organitzacions dels ciutadans.

Aquestes organitzacions dels ciutadans sense ànim de lucre han agafat una volada important. Sortosament, cada dia hi ha més ciutadans solidaris. Més ciutadans que volen treballar, colze amb colze i gratuïtament, per aportar solucions a qui necessiti un cop de mà. I algunes d'aquestes associacions gestionen, amb professionals i voluntaris, alguns dels serveis municipals per a persones amb problemes.

I es vol que totes les persones amb petits i grans problemes, esdevinguin ciutadans que s'incorporen plenament a la vida de la ciutat, a través de la participació en associacions i moviments ciutadans, mitjançant l'ús dels equipaments de la cultura i els equipaments relacionals, a través del consum cultural, de l'habitatge, la feina...

Quan un ciutadà té problemes que el marginen de la vida de la ciutat, cal donar-li suport. És més, cal prevenir qualsevol marginació. Perquè, és una afirmació rotunda, Barcelona som tots.

Els ciutadans necessiten conèixer els punts d'acollida i assessorament per trobar solucions als seus petits o grans problemes

Guia bàsica de Serveis

1. Serveis d'informació, orientació i ajuda, en tots els Centres de Serveis Socials.

Els Centres de Serveis Socials en els Districtes de la ciutat són la porta d'entrada a l'amplia xarxa de serveis d'atenció social que té Barcelona. El centre suggereix a la persona que hi va, allò que més li convé.

2. Serveis per a les persones en situació de pobresa i marginació.

Ofereixen als ciutadans que viuen en la pobresa i estan marginats de la vida quotidiana de la ciutat, acolliment, recursos per assegurar les seves necessitats vitals bàsiques i per a la seva inserció social.

3. Serveis per a les persones que busquen feina.

Ofereix informació i orientació sobre com trobar-ne, facilita informació i accés al mercat de treball. Es posa especial atenció en el col·lectiu dels joves i les dones, en les persones amb carències o problemes socials.

4. Serveis per a les persones d'ètnies minoritàries.

Se'ls facilita l'assessorament perquè no pateixin discriminacions a causa de la llengua, la religió o trets culturals propis. I s'integrin, així, en el teixit social i cultural de la ciutat sense perdre la seva identitat ni les seves arrels.

5. Serveis per a les persones amb problemes de drogaaddicció.

S'adreça a persones que s'han «enganxat» a l'heroïna, l'alcohol i altres toxicomanies i als seus familiars. Se'ls ofereix assistència i reinserció. I es treballa, especialment, la prevenció.

6. Serveis per a les persones en situacions delictives i voluntat de reinserció.

El servei dona suport a totes aquelles persones que han comés un delictes i necessiten ajuda per a la seva reinserció social. També dona suport i atenció a les persones que han estat víctimes del delictes.

"No hem d'oblidar mai que darrera de cada problema hi ha una persona que el viu, que el suporta i que el pateix d'una manera única, particular i intransferible."

Com creus que ha de ser un director/a pública?

Debat opor

7. Serveis per a les persones amb disminucions.

S'adreça a totes aquelles persones amb disminució física, psíquica o sensorial i treballa per la seva integració i participació en les diferents activitats de la ciutat. I per l'acompliment de les lleis vigents. Sobretot pel que fa a les barreres arquitectòniques.

8. Servei per als infants.

Ofereix suport i recursos als nens i adolescents de 0 a 18 anys que viuen a Barcelona en circumstàncies socials i familiars difícils i que entorpeixen el seu desenvolupament personal.

9. Serveis per a la Gent Gran.

Adreçat a persones majors de 65 anys, el servei els ofereix la possibilitat d'un entorn acollidor i la seguretat d'higiene, alimentació, allotjament... Potenciant tot allò que necessiten per a la seva salut física i mental. I, quan calgui, l'acolliment en una residència.

10. Serveis per a les dones que busquen assessorament, sofreixen maltractaments o necessiten informació per a la planificació familiar.

Ofereix informació, acolliment i recursos a les dones que es troben en situacions de maltractament o discriminació o que busquen orientació sobre temes de planificació familiar.

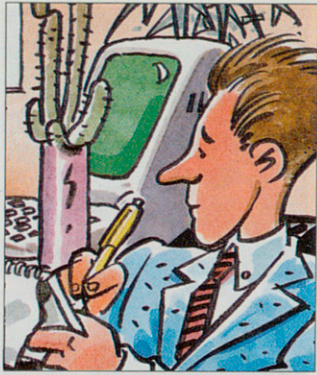
11. Serveis permanents d'urgència.

Acull i atén les persones extraviades, les persones que surten de nit de la presó, les dones maltractades, les persones sense llar, els refugiats polítics, les persones grans i els infants perduts i en situació d'urgència... També atén persones afectades per incendis, inundacions... Telèfon per a urgències socials 900 30 90 30.

12. Serveis d'informació.

Podeu trucar o anar, si voleu qualsevol informació, al Centre d'Informació de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut al carrer Avinyó, 7. Telèfon 301.12.21 o també, a les seus de tots els Districtes de la ciutat. I, encara, a l'Oficina Permanent d'Atenció Social, telèfon 900.30.10.79.

Hem demanat a un grup important de directius municipals, amb diferents responsabilitats de direcció organitzativa, que ens concretin què és, per a ells, fer de directiu a l'Ajuntament de Barcelona.

I ho hem fet perquè en aquests darrers anys s'ha potenciat la formació de directius especialment a través d'un curs sobre la funció gerencial, realitzat amb col.laboració amb Esade, que ha preparat i prepara bona part dels directius empresarials del país.

Pel que sembla hi ha una gran sintonia de criteris. I alguna discrepància provocadora. Però cal llegir bé el que contesta cadascú. Perquè en el matís hi ha la diversitat, l'aportació i la comprensió de la globalitat d'allò que es pretén que sigui un directiu públic.

Un altre mes demanarem als dirigits si creuen que tot això va «viento en popa a toda vela».

Com creus que ha de ser un directiu/va públic?

Nemesi Sesmero

Unitat Operativa de Despeses

S'han vessat riuades de tinta enumerant les habilitats del directiu ideal. S'ha dit que el directiu ha de ser gestor d'anomalies, innovador, negociador, difusor, portaveu, enllaç, líder, etc. Naturalment, cada lloc directiu requereix un perfil particular, en el qual les habilitats directives adopten un pes específic diferent.

Eladi Torres

Unitat Operativa d'Informació

El directiu públic ha de tenir les qualitats pròpies d'un directiu de qualsevol institució o empresa: preparació acadèmica i professional, dots d'organització i comandament, sensibilitat per a la comunicació interna i externa, capacitat per implicar i estimular els col.laboradors i l'organització que dirigeix, eficàcia en la gestió dels objectius, adaptabilitat a les possibilitats de les noves tecnologies...

A més, com a bon gestor municipal, haurà de ser rigorós i auster en l'administració dels cabals públics i receptiu en les noves demandes socials, millorant els serveis i les relacions amb el ciutadà des de la perspectiva de l'augment de la qualitat de vida de la col.lectivitat.

Joaquim Ruiz

Districte de Sants-Montjuïc

Directius o no, hem de tenir clar que som treballadors públics, que els ciutadans són els nostres clients.

El directiu públic ha de tenir capacitat directiva. És a dir, ha de motivar, coordinar, distribuir, informar i controlar. I ha de manar,

tenir l'autoritat del convenciment, molt més que la de l'amenaça o la jerarquia.

Ha de ser professional. Cadascú ha d'assumir el seu paper administratiu, tècnic o polític sense barrejar-lo. Ser competent en la matèria que tracta. I ser humils, reconeixent que cal formar-nos i reciclar-nos més.

Ha de saber crear equip. Que tothom se senti útil i necessari. No creure's imprescindible sempre.

Una altra de les virtuts del directiu ha de ser l'esperit crític i, evidentment, autocrític. Ni triomfalista ni derrotista. I ha de tenir sentit de canvi, en la manera com es fa i qui fa la feina. Els directius no poden perpetuar-se en un mateix càrrec. Els seu recanvi ajuda a qüestionar, revisar i millorar.

Jaume Colomer

Àrea d'Afers Socials i Joventut

Un directiu públic? A l'administració no hi ha directius. Són pura ficció. Els Caps d'Unitat i Servei actuen depenent dels incidents i arbitrarietats dels òrgans centrals. La hipotètica funció del directiu, la cobreixen funcionaris que fan d'animadors, consoladors, terapeutes, promotors..., que ajuden a digerir les contradiccions institucionals. A l'administració, més que directius hi ha digests.

Mario Giménez

Primera Tinència d'Alcaldia

Ha de conèixer molt bé la ciutat, estimar-la i tenir una bona preparació tècnica. Les primeres qualitats són imprescindibles. Són més difícils d'adquirir que la preparació tècnica. Si voleu, po-

dem dir que un directiu públic de l'Ajuntament ha de ser un bon tècnic que cregui que treballar per Barcelona és la feina més apassionant que hi pot haver.

Joan Conde

Serveis Generals

En aquests moments en què l'administració en general, i l'Ajuntament de Barcelona en particular, està realitzant un esforç important per introduir noves formes i sistemes de gestió, que contribueixin a la seva adaptació als canvis que es produeixen en la comunitat que serveix, el directiu públic ha de ser «agent» d'aquest canvi, posant l'accent en els aspectes innovadors de la funció directiva, sense oblidar l'increment de l'eficàcia i l'eficiència en la producció de serveis.

Per això ha de tenir capacitat de lideratge, d'anàlisi, la prioritització i la presa de decisions per establir objectius i dissenyar les estratègies adients per obtenir resultats integrats i lligats a les necessitats de canvi de l'organització.

Mercè Casas

Àrea de Salut Pública

En primer lloc caldria que tingués la formació, experiència i les capacitats generals d'un directiu, d'acord amb les funcions i responsabilitats que exerceixi. Com a especificitats, cal que disposi d'una visió clara de la funció del servei públic, posant cura en els aspectes de tracte directe amb el ciutadà i la comunicació. També recomanaria dosis importants d'imaginació per ser capaç de trametre aquests objectius de ser-

vei i entusiasme al seu personal, en un entorn de relacions organitzatives diferents a les habituals entre els directius i les organitzacions.

Manuel Villalante

Àmbit de la Via Pública

Un directiu públic ha de tenir un bon nivell de capacitat organitzativa i de gestió, un cert grau de polivalència i, també, una dosi de sensibilitat social. En resum, ha de conjugar la capacitat tècnica i la vocació de servei.

Núria Llopis

Districte de Nou Barris

El directiu públic és la persona que ha de dirigir, coordinar i gestionar les funcions atribuïdes al seu departament.

Les funcions i característiques d'un directiu públic no són diferents, en essència, de les d'un directiu privat. Però, el directiu públic s'ha d'adaptar a la seva particular realitat, condicionada per la proximitat de l'estament polític, i per les regles del joc del dret públic.

Els ciutadans reclamen de l'administració la gestió eficaç dels assumptes públics, que proclama la Constitució Espanyola. El repte del bon directiu públic és assolir aquesta eficàcia, superant les limitacions pròpies de la inèrcia burocràtica i del dret administratiu vigent.

Però aquest és també, el desafiament dels alts càrrecs, dels representants polítics i, en general de tot el personal de les Administracions Públiques. Si no som capaços d'oferir serveis públics de qualitat, la tendència serà la privatització.

Carme Turró

Tercera Tinència d'Alcaldia

No crec que les característiques o perfil del directiu públic hagin de ser diferents de les que es consideren bàsiques per a un directiu que exerceixi en el terreny privat.

Destacaria només que, si una de les característiques de tot directiu ha de ser el coneixement del sector en què actua i al qual s'adreça, en el cas del directiu que exerceix en el terreny públic haurà de conèixer les especificitats de l'administració —en aquest cas la municipal—, i tenir «certa sensibilitat» en el coneixement i el tracte del sector dels usuaris al qual adreça la seva actuació.

Carmen Pérez

Àrea de Proveïments i Consum

Penso que el directiu del nostre Ajuntament té sort perquè participa ell mateix i fa participar el seu equip en els projectes de futur de la ciutat, cosa que és un privilegi. També crec que el directiu d'una entitat pública hauria de distingir-se per la seva motivació i respecte per la tasca pública. Si parlem d'aquest Ajuntament, hauríem d'afegir-hi l'estima per una ciutat com Barcelona, avui dia protagonista d'esdeveniments de projecció internacional.

El directiu ha de dominar l'art de motivar-se i motivar tot l'equip, fins implicar el col·lectiu en un projecte comú, amb objectius clars i assolibles. Això demana ordre i, encara més, demana enormes dosis d'imaginació. També s'agraeix que el directiu valori els aspectes quotidians que donen qualificació al treball resultant.

Sens dubte, no s'acaben aquí les qualitats que esperem dels nostres directius. Jo els desitjo, des d'aquesta pàgina, l'esperit infatigable que el nostre Ajuntament es mereix de tots nosaltres.

Àngels Nogué

Districte de l'Eixample

Un directiu públic ha de ser innovador, creador, coneixedor de la cultura administrativa i un bon gestor d'anomalies, ha de saber fer la millor assignació de recursos d'acord amb les necessitats —que sempre seran més grans les necessitats que els recursos—, ha de concentrar l'atenció en allò que és més importat, ha de saber fer millor tot allò que ja fem bé i, sobretot, ha de ser un bon negociador.

El que ha de saber un directiu públic és que les competències sobre personal són mínimes, ja que aquesta qüestió està centralitzada i no pot establir sistemes de retribució variable per estimular la plantilla.

En definitiva, ser un directiu públic és, sobretot, una qüestió de capacitat, sensibilitat i aptitud.

Anna Ferrer

Institut Municipal d'Animació

Participar en el disseny de les polítiques públiques de què són responsables i, com la resta de directius, ser coneixedor dels sistemes d'anàlisi de les necessitats del sector on treballa, de les metodologies de planificació estratègica, de comunicació amb els usuaris, d'organització de processos, de gestió dels recursos humans, econòmics, materials, dels sistemes d'informació i control

dels resultats. Ha de ser hàbil en la creació d'equips de treball, en la delegació de responsabilitats, en la coordinació dels diferents nivells de la seva organització i dinàmic en la presa de decisions.

Concretament a l'Ajuntament, caldria que els directius tinguessin una habilitat especial en la comunicació amb el ciutadà.

Xavier Sisternas

Formació de Personal

La feina d'un directiu públic no és gens fàcil. Penso que els nostres directius han de ser bons, és a dir, tècnicament competents; receptius davant les necessitats socials i preocupats pel benestar dels ciutadans; líders, motivadors i formadors dels seus equips de treball; amb la mentalitat oberta, crítics, autocrítics, sense por al canvi; i, naturalment, treballadors i honestos.

Els directius municipals, doncs, han de ser excel·lents. I tots hem de facilitar que ho siguin.

L'abril és el mes de la rosa i del llibre. La rosa del record, la sensibilitat, la il·lusió o l'amor. I el llibre de la lectura diària per conèixer, pensar, imaginar o comprendre.

Abril, també, és el mes d'actes i accions socials i culturals que floreixen a la ciutat i que han estat plantats ja fa mesos. I ara ens donen fruit. La ciutat, així, proposa, ofereix, impulsa... i demana que siguem ciutadans actius: ciutadans que participen en el tria i remena de les activitats que inunden Barcelona amb una agradable flaire de cultura, d'oci i de projectes.

Els juristes de la casa contrasten parers

S'ha organitzat un Seminari de Juristes en unes jornades de treball, que es realitzaran periòdicament, per facilitar un espai de trobada i d'intercanvi d'experiències entre els assessors jurídics municipals. El Seminari vol ser un instrument per a la formació continuada dels juristes, que ajudi a resoldre millor els problemes amb què s'enfronten en la seva feina quotidiana. També permetrà la identificació de problemes i més homogeneïtat en l'aplicació de la normativa. La primera sessió ha girat entorn del nou marc legal en matèria urbanística.

El jazz entra a la Casa Elizalde

Per primera vegada, la Casa Elizalde acollirà durant l'abril i el maig set concerts de jazz a càrrec de diferents grups musicals. El concert inaugural serà amb «Lluís Vidal Trio». A partir d'aquests concerts, cada dijous fins al 23 de maig, aniran actuant «kk'uet», «Ana Paula Ferreria Grup», «Latin Corola», «Javier Juanco», «Telefunky» i «Capel.la». Tots els concerts seran a les 20 hores. No us els perdeu. Bona música per a la primavera.

Els autors nord-americans triomfen a l'Eixample

Amb una gran èxit de públic es realitza, alternativament a la casa Elizalde i a l'Institut d'Estudis Nord-americans, el cicle de Lectures Dramatitzades d'autors nord-americans. Les properes lectures seran: «Confessions d'un Rossinyol» de Charlotte Chandler i Ray Strickyn, «Lillia» de William Luce, «Gertrude Stein, Gertrude Stein, Gertrude Stein» de Marty Martin i «Rialla Salvatge» de Christopher Durang. Totes les lectures són a càrrec del TUB —Teatre Urbà de Barcelona. Cal conèixer la creativitat teatral nord-americana.

«Redescobrir Amèrica Llatina» és possible a la Casa Golferichs

Dins la campanya «Barcelona més solidària», Intermon i l'Ajuntament presenten el mes d'abril a la Casa Golferichs l'exposició «Redescobrir Amèrica Llatina» amb l'objectiu de fer conèixer la realitat actual d'aquests països i els vincles històrics amb Europa. L'exposició, amb continguts com ara instruments musicals, vestits autòctons, artesanía andina, etc, s'adreça a tothom, però molt específicament al joves i alumnes de secundària, amb materials didàctics i pedagògics que facilitin la feina dels professors en la preparació de la visita.

Tot el que pots imaginar sobre Sant Jordi

La Casa Golferichs, també aquest abril, acollirà una exposició sobre diferents facetes de Sant Jordi. Numismàtica, filatèlia, medallística i altres aspectes artístics d'aquest sant en diverses col·leccions, és el contingut de l'exposició, que ha estat una idea dels Amics de Sant Jordi.

Barcelona Treballa, una exposició a l'Hivernacle

El treball, base de l'organització social i centre de l'economia, és també i principalment un aspecte molt important de la vida de les persones. La nostra salut i confort en depenen en bona part.

Hi ha persones que tenen un treball agradable i ben considerat, que els proporciona una satisfacció professional i uns beneficis que augmenten el seu benestar. N'hi ha d'altres que tenen una feina perillosa o treballen en pitjors condicions. En aquests casos l'activitat laboral és font de preocupació i malestar.

Si voleu saber coses del treball a la ciutat, el treball i el medi ambient, el treball i els seus protagonistes, el treball precari i el conegut, el treball i la salut, aneu a veure l'exposició que l'Àrea de Salut Pública ha muntat a l'Hivernacle del Parc de la Ciutadella.

T'interessa un Seat bé de preu?

La casa Seat va fer una oferta de cotxes amb descompte a l'IMBE, l'Institut Municipal Barcelona Espectacles. Ara, amplia aquesta oferta a tots els treballadors municipals.

Així que ja ho sabeu, si us interessa, podeu adreçar-vos als següents concessionaris de Seat Catalunya Motor SA: Avgda. de Roma, 112; Avgda. de Madrid, 179; Borrell, 187-193. Telèfons: 254.48.29-254.82.60.

La vida a la ciutat és més vida

Amb el rètol de «La Vida a la Ciutat» la Filmoteca de la Generalitat ofereix un cicle de pel·lícules que, als qui us va això de l'asfalt, no podeu deixar passar. Segur que, aquí, passen més aventures i hi ha més complexitat.

Ciutat Meridiana estrena Centre Cívic

Un Centre esplèndid que vol ser un punt de referència per a tots els ciutadans de la zona nord del Districte de Nou Barris. Posa l'accent en l'atenció al ciutadà, la informació, el servei per a grups i associacions, la formació informal i la difusió cultural.

Si dubtes, pregunta

És el missatge central de la campanya de comunicació que difonen els serveis d'informació al ciutadà de l'Ajuntament de Barcelona. Un conjunt de serveis reunits sota la marca «Barcelona Informació»: El 010, telèfon d'informació general. El Vídeo-text Barcelona, o informació per mitjans telemàtics. La nova xarxa de «Punts Barcelona Informació», arreu la ciutat. La Guia del Ciutadà, distribuïda massivament durant el març. Un bloc potent d'instruments informatius que té, com diu l'eslògan de la campanya, «respostes per a tothom».

L'ús del català

La normalització lingüística del català a les administracions públiques i els elements que intervenen en la definició de la seva política i marc legal, va ser el tema d'una sessió de treball el passat 26 de febrer al Centre de Formació de Personal.

Amb la participació d'Aina Moll, Directora General de la Campanya de Normalització Lingüística a les Illes, setanta responsables municipals van debatre sobre els nivells d'ús del català i les iniciatives per seguir impulsant el procés de plena normalització.

La New Age

És una nova tendència musical, de vida cultural... I, com tot el que es mou, té els seus fans i els seus detractors. Joventuts Musicals de Barcelona organitza, aquest mes, una conferència/recital sobre el tema. Si vols estar a l'última, ja ho saps.

El 900 30 10 30 duplica el servei

I és que no paren! Ara, des del 15 de març, del Padró d'Habitants, en tramiten les altes i les baixes, canvis de domicili i correcció de dades. D'Hisenda, les altes dels impostos municipals de plusvàlua, tinència de gossos, radicació, escombraries de locals, publicitat, certificat negatiu de pensió de l'Ajuntament negatiu de béns. I d'Urbanisme i Territori

Els joves fan cultura

Els joves dels centres d'ensenyament mitjà mostren la seva creativitat aquest mes amb una exposició plàstica, actuacions dels grups de teatre, música clàssica i cant coral, una festa amb l'actuació dels grups de pop-rock, una publicació i diverses activitats paral·leles. Anima tot això, l'Àrea d'Afers Socials i Joventut. Perquè els joves sempre són creatius.

Nord-amèrica en fotos

El Centre Cultural de la Caixa us presenta l'Amèrica que amaguen els telefilms com ara «Dinastia» i «Falcon Crest»... És l'Amèrica profunda, pobra, sorprenent, desigual..., i podem continuar adjectivant-la fins a l'infinít.

Construir la ciutat

El Patronat Municipal de l'Habitatge ha fet unes jornades per tractar «L'Acció Pública en la Construcció de la Ciutat». S'ha posat l'èmfasi en la promoció del sòl públic i en els programes de renovació urbana.

Quin estil de vida?

La Unió Internacional d'Administracions Locals, IULA, convoca a La Haia el seu trentè congrés mundial sota el lema «Medi Ambient, Salut i Estil de Vida». S'hi esperen dos mil polítics i funcionaris municipals disposats a «pensar en el Global i actuar en el Local».

Música Contemporània

El Centre de Documentació i Difusió de la Música Contemporània de l'Ajuntament ens proposa una primavera actual amb la música dels compositors més rabiosament d'avui, al Teatre Adrià Gual.

Més concursos guanyats

Ignasi Soler és el Director del Casal d'Avis Montserrat Albó. Antoni Torres és el Cap de Servei d'Informació i Documentació de l'Àrea d'Afers Socials i Joventut, Marta Magalls és la cap de la Biblioteca General; Manuel Ferrer és el Cap de Servei de Gestió de Planejament Urbà de l'Àrea d'Urbanisme. Juan Martin és el Cap del Servei Tècnic de Manteniment de l'Àrea d'Organització i Serveis Generals... A ells i a tots els qui han concursat amb èxit, per molts anys de bona feina!

Medalla per al Laboratori

El Consell executiu de la Generalitat ha donat el premi Narcís Monturiol al nostre Laboratori Municipal per les seves tasques centenàries de control, recerca i docència. Avui és indispensable per al progrés millorar la qualitat del medi ambient i el control d'aliments de la ciutat. Bravo!

Roses, llibres i...

Per Sant Jordi tot és possible perquè la primavera i el desig espies a totes les cantonades de la ciutat, especialment al centre: a les Rambles, la Plaça Sant Jaume... Aquest dia, no ens hem de quedar ni un minut a casa. Hem de sortir al carrer i dedicar-nos als llibres, les roses, la gent i la ciutat.

L'última: l'Àudiotex!

20.000 famílies de Barcelona escollides aleatòriament ara tenen la possibilitat d'accedir, sense la mediació de persones, a missatges informatius gravats prèviament. Es tracta d'una prova pilot del sistema d'informació "Àudiotex" que ha posat en marxa l'Àrea d'Informació de Base i que potser complementarà, en el futur, al 010. El mètode és senzill: es truca al telèfon del servei, s'escolta el to, llavors marques amb el dial del teu telèfon el codi del missatge de la informació seleccionada... i t'informen. Si vols participar-hi demana el llistat de codis a la Unitat Operativa d'Informació.

El Mozart de I Musici

És l'any Mozart. I malgrat els discs que tots hem comprat, no hi ha res com la música viva. Una bona ocasió aquest mes és la que proposen I Musici al Palau de la Música. Mozart al Palau: dues sensacions en una.

Biennal 91

Els joves creadors de la ciutat tenen, aquest any, una nova possibilitat de mostrar les seves produccions artístiques a la Mostra Oberta de la Biennal 91. Els àmbits de creació contemplats són els d'accions, dissenys, arts plàstiques, arquitectura, cinema i vídeo, disseny, fotografia, història, literatura, teatre, música, moda i dansa. Llança't i apunta't-hi.

Festa Major a la Sagrada Família

El barri de la Sagrada Família, que s'escampa sota l'obra del mestre Gaudí, celebra aquest mes la seva Festa Major. I, amb ella, comencen els mesos de sarau i xerinxola als diferents barris de la ciutat. I és que el cos, amb la calor, vol gresca ciutadana!

Premi Europeu d'Arquitectura Mies

Organitzat per la Fundació Mies van der Rohe, la Comissió Europea i el Parlament Europeu, amb la col·laboració del Col·legi Oficial d'Arquitectes de Catalunya. L'arquitectura europea més nova la podreu contemplar al Col·legi d'Arquitectes quan sortiu de treballar de la Casa Gran. O quan vingueu de visita al barri.

Curs selectiu d'administratiu

Dins del procés d'oposició restringida per a la provisió de 45 places d'administratiu d'administració general, s'ha realitzat un curs de 60 hores que ha finalitzat el darrer dia 22 de març. Els blocs temàtics del curs han estat: marc jurídic, tramitació pressupostària, tècniques de comunicació, informàtica, organització i projectes municipals.

A través d'una avaluació continuada dels participants s'ha realitzat la selecció definitiva de la nova promoció d'administratiu.

Agenda de llibres de Sant Jordi

Per Sant Jordi, si no les has llegides, et suggerim alguna de les novel·les que passen a la Barcelona de moltes èpoques i ambients diferents: «Barcelona y sus misterios» d'Antonio Altadill, 1860; «La febre d'or» de Narcís Oller, 1892; «L'Àuca del senyor Esteve» de Santiago Russinyol, 1907; «Vida privada» de Josep M. de Segarra, 1932; «Suburbi» de Xavier Benguerel, 1935; «Mariona Rebull» d'Ignasi Agustí, 1944; «Nada» de Carmen Laforet, 1945; «La noria» de Luís Romero, 1952; «La plaça del Diamant» de Mercè Rodoreda, 1962; «M'enterro en els fonaments» de Manuel de Pedrolo, 1967; «Últimas tardes con Teresa» de Joan Marsé, 1966; «Ramona, adéu» de Montserrat Roig, 1972; «Recuento» de Lluís Goytisolo, 1972; «Tatuaje» de Manuel Vázquez Montalbán, 1975; «La ciudad de los prodigios» d'Eduard Mendoza, 1986.

I, si no la coneixes, visita els seus escenaris.

Horòscop

Felicitem els Àries!

Comencen aquest mes amb un signe d'acció. La principal qualitat dels nascuts sota el signe d'Àries és la seva força, que alguns combinen amb qualitats ètiques i d'altres no.

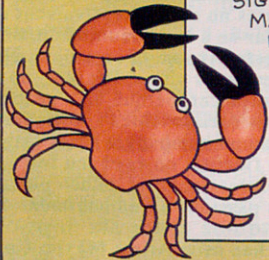
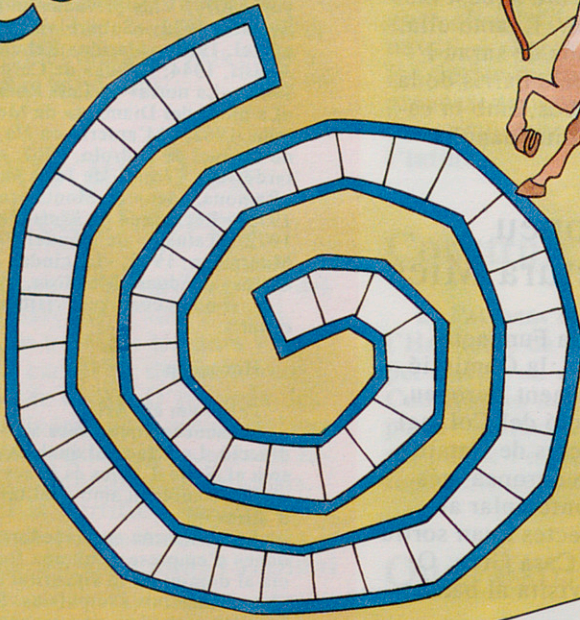
Els Àries són emprenedors i homes-dones d'empreses amb una forta tendència al domini i a la sinceritat en les passions, exagerats i impulsius. Si es barallen amb algú, són capaços de comportar-se tot seguit amistosament, com si tal cosa no s'hagués esdevingut. Són homes-dones d'acció sempre que puguin dirigir l'orquestra. Professionalment poden dedicar-se a qualsevol professió si no s'han de supeditar a la voluntat d'un o altre. Els trobem en el camp de la cirurgia —aquest signe és el que proporciona més metges—, a la magistratura, a la banca... Però l'Àries no està excessivament dotat per adaptar-se a les comunitats o als sindicats, prefereix que el segueixin. No li agrada servir els altres. Per tant, no serà un bon mitjancer, perquè no s'adapta a les accions socials lentes i sostingudes.

Si teniu un company/a Àries estigueu alerta, la fidelitat no és el seu fort i, atesa la seva professionalitat, poden passar de les grans passions a l'embogiment de la gelosia.

Són i han estat Àries: Màxim Gorki, Paul Verlaine, Sara Blasi, Charles Chaplin, Juanjo Ferrero, J. Sebastian Bach, Adolf Cabruja, Francisco Goya, Montserrat Casas, Anatole France, Joan Lucchetti, Emile Zola, José Calvet, Descartes, Concepción Rodríguez, Von Braun, Fèlix Romero.

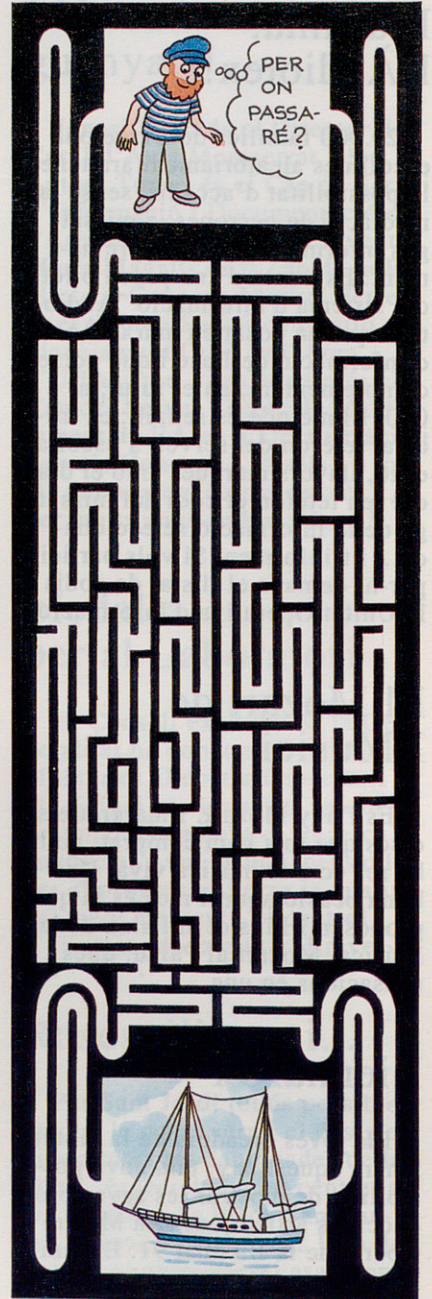

ESPIRAL

COMENÇANT PER "A":
 DIVINITAT EGÍPCIA (2 LLETRES).
 SIGNA ASTROLÒGIC (8).
 AFIRMACIÓ (2).
 SIGNA ASTROLÒGIC (5).
 MANIFESTACIÓ SOBTA-
 DA I BELLA (6).
 GRAN PAÍS ASIÀTIC (7).
 NOIA (5).
 PEÇA QUE SERVEIX PER REPRODUIR UN OBJECTE (6).
 CARTA DE LA BARALLA (4).

COMENÇANT PER "B":
 SETZENA LLETRA DE L'ALFABET GREC (2).
 ES PORTA AL DIT (5).
 APÒSTOL QUE NO S'HO ACABAVA DE CREURE (5).
 EXISTIM (3).
 EL RESPIREM (4).
 REPETICIÓ (3).
 PÓLVORES BLANQUES QUE VENEN A LES FARMÀCIES (4).
 PRIM (3).
 ES VA ENAMORAR DE LA SEVA PRÒPIA IMATGE (6).
 MOLT ENUTJAT (4).
 TERCERA VOCAL (1).
 INTOXICAR AMB GAS (5).

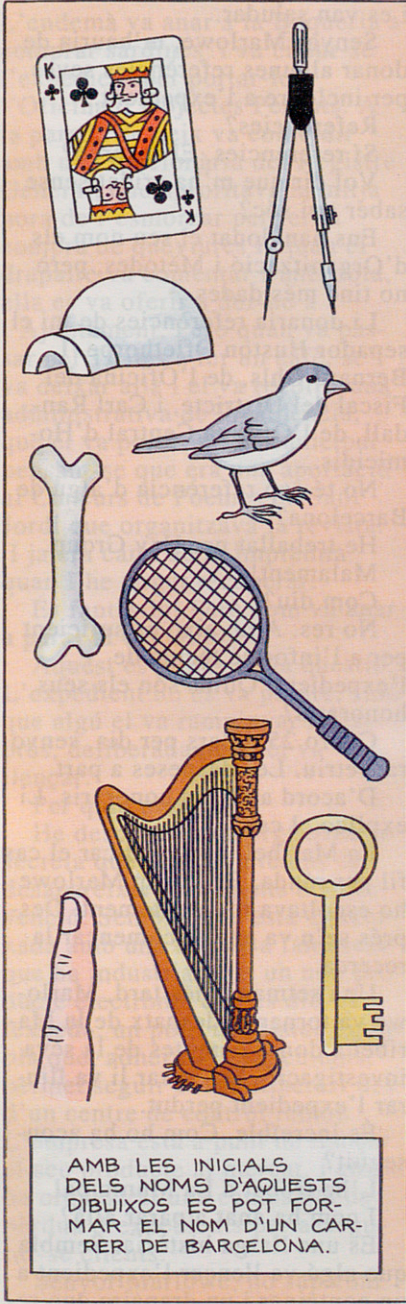

ESPIRAL: Començant per «A»: Ra. Sagitari. St. Cranc. Esciat. Sibèria. Mossa. Motlle. Nalp. Començant per «B»: Pi. Anell. Tomàs. Som. Aire. Bis. Talc. Sec. Narcis. Irat. I. Gasar.

Philip
Marlowe i
l'expedient
perdut

"He buscat per tot arreu i
l'expedient dels dos conserges
art d'expedient de la
primer i no qu'expedient
desesperada"

El Funcionari
Boulogna

AMB LES INICIALS
DELS NOMS D'AQUESTS
DIBUIXOS ES POT FOR-
MAR EL NOM D'UN CAR-
RER DE BARCELONA.

AQUESTS PERSONATGES S'HAN ESTAT PASSANT
UNA REVISTA.
EN QUIN ORDRE L'HAN TINGUT ?
COM ES DIU CADA PERSONATGE ?

1 A MI ME LA VA DONAR EN ROBERT I JO LA VAIG DONAR A EN LLUÍS.

2 A MI ME LA VA DONAR LA MARIA I JO LA VAIG DONAR A LA MARTA.

3 A MI ME LA VA DONAR EN JORDI I JO LA VAIG DONAR A LA MARIA.

4 A MI ME LA VA DONAR EN PERE I JO LA VAIG DONAR A L'ENRIC.

5 A MI ME LA VA DONAR EN LLUÍS I JO LA VAIG DONAR A EN PERE.

6 HEM TINGUT LA REVISTA UNA SOLA VEGADA CADASCUN.

7 A MI ME LA VA DONAR EN JOSEP I JO LA VAIG DONAR A EN JORDI.

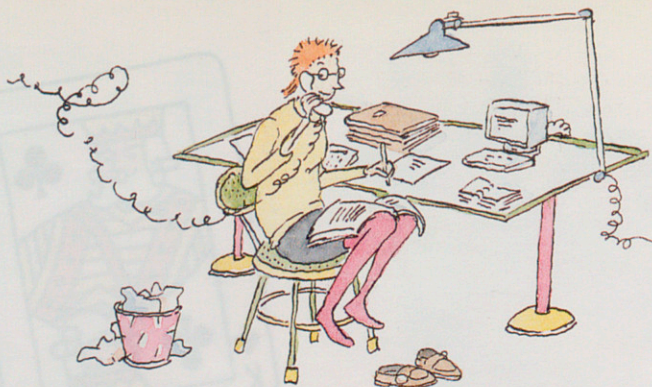
8

9

PICANYOL

CONCÒRDIA (Compàs, os, naip, clau, ocell, raqueta, dit, iglú, arpa).
El primer ha estat en Carles (6) i, a continuació, en Robert (8), en Josep (8), en Jordi (9), en Lluís (5), en Pere (3), la Maria (4), l'Enric (2) i la Marta (7).

El funcionari Romagosa

Philip Marlowe i l'expedient perdut

En Feliu Romagosa va anar a l'Àrea de Distracció Ciutadana a veure la Maribel Betriu, la Cap del Negociat Administratiu, perquè havien quedat per anar a dinar. Quan va entrar al despatx, va veure que es posava una perruca de color pèl-roig.

Què fas, Maribel?

Transformisme!—va dir, mentre es posava unes ulleres fosques en forma de papallona i agafava el barret fúcsia d'ala ampla.

Que t'has trastocat? —li va preguntar.

He de sortir camuflada. Avui faig de fuñana, ahir de vídua rica, l'altre dia de dansarina mora...

Cada dia canvio de personatge.

Que vas l'Institut del Teatre?

Ca, home, ca! He d'evitar que em reconguin els de l'Associació Barcelonina de Poetastres Desgastats. Fa 8 mesos, el regidor els va prometre una subvenció i encara no tinc signat el Decret d'Alcaldia. Cada dia em vénen a veure i vinga a preguntar-me quan cobraran.

Amb 8 mesos encara no s'ha signat el Decret?

Hi ha hagut un seguit d'infortunis. Com que la subvenció era per a poetastres, vaig fer l'expedient en vers i el vaig dur a l'Assessoria Jurídica just la vigília que els lletrats van patir una forta epidèmia de grip i, mentre estaven de baixa, la senyora de neteja va aprofitar per endreçar-los les taules amb tan mala sort que l'expedient dels poetastres va quedar encartat dins d'un contracte d'escombraries i no el van trobar fins unes setmanes després. Un cop recuperat, el vaig portar a Personal, però la Secretària del Coordinador era tota la setmana a Esade fent un curs i, quan es va reincorporar, va coincidir que el seu Cap havia anat a Alemanya a veure un nou sistema

d'inspecció del personal. I vam estar tant de pega que allà va tenir una caiguda i es va trencar el braç dret, i això va fer que no pogués signar res durant cinc setmanes.

Si que ha estat mala sort! —va dir en Feliu lamentant-se.

I això encara no és tot. Quan el vam portar a Intervenció, no ens el van acceptar perquè es veu que ara ha sortit una nova normativa de subvencions que fa anar els expedients d'Herodes a Pilat, i de Pilat a Herodes, suposo que com a mesura dissuasòria. Vam haver de presentar-lo amb un nou imprès a la Segona Tinència, però va coincidir primer amb la desratització de la planta, després amb la detecció d'un nou virus informàtic que va bloquejar els ordinadors i, al final, amb el casament d'un nebot del senyor Garaicoechea. I quan ja era en la recta final camí d'Alcaldia, llavors va i es perd!

Com vols dir? —va preguntar en Feliu, estranyat.

Que ha desaparegut, s'ha esfumat, ha tocat el pirandó...

No pot ser! —va dir en Feliu, incrèdul.

I tant! He buscat a tot arreu, i l'expedient s'ha fos com per art d'encanteri. No és el primer cop que passa. Estic desesperada!

Per què no contractes un detectiu?

Un detectiu?

Sí, un investigador privat. A la millor tal vegada hi troba una pista.

La Maribel va pensar que potser sí, que era una bona solució. En Feliu era un home d'idees, potser estrofolàries, però de gran utilitat. Per això va tirar endavant la iniciativa.

L'endemà, la Maribel era al seu despatx esperant el detectiu. La seva secretària el va fer entrar

i es van saludar.

Senyor Marlowe, m'hauria de donar algunes referències seves per incloure a l'expedient.

Referències?

Sí referències. El sorprèn?

Vol dir que m'ha cridat sense saber qui sóc?

Ens han donat el seu nom els d'Organització i Mètodes, però no tinc més dades.

Li donaria referències de mi el senador Huston Oflethorpe. I Bernard Ohls, de l'Oficina del Fiscal del Districte, i Carl Randall, de l'Oficina Central d'Homicidis...

No té cap referència d'algú de Barcelona?

He treballat per Hay Group.

Malament!

Com diu?

No res. Amb això és suficient per a l'informe tècnic de l'expedient. Quins són els seus honoraris?

Cobro 25 dòlars per dia, senyora Betriu. Les despeses a part.

D'acord amb els honoraris. Li explico el cas.

La Maribel li va explicar el cas fil per randa. En Philip Marlowe ho escoltava tot atentament. Després se'n va anar a començar la recerca.

Una setmana més tard, Marlowe va tornar al despatx de la Maribel a donar comptes de la seva investigació. En entrar li va lliurar l'expedient perdut.

És increïble. Com ho ha aconseguit?

L'he trobat a La Municipal.

I com ha anat a parar allà?

És una llarga història. Sembla que algú va llençar l'expedient a un container i un drapaire que recollia cartrons el va agafar. Quan triava les seves troballes, li va cridar l'atenció allò de «Subvenció a l'Associació de Poetastres Desgastats» i el va guardar a part.

"He buscat per tot arreu i l'expedient s'ha fos com per art d'encanteri. No és el primer cop que passa. Estic desesperada!"

L'endemà va anar a la Boqueria a comprar sardines i va endur-se l'expedient per portar-lo a l'Oficina d'Objectes Perduts. A la parada de peix va coincidir amb una funcionària del Registre General, que aprofitava la mitja hora de l'esmorzar per fer la compra de queviures i, quan el drapaire va comentar l'anècdota, ella es va oferir a dur-ho a l'Ajuntament. Però quan va passar pel Thales a fer un cafè, se'l va deixar allà i el va recollir una administrativa de Presidència, que el va portar a La Municipal pensant-se que era una aportació al Concurs de Poemes de Sant Jordi que organitzava la revista. I ja era camí de la Impremta quan l'he pogut recuperar.

És fantàstic! Però com va anar a parar al container?

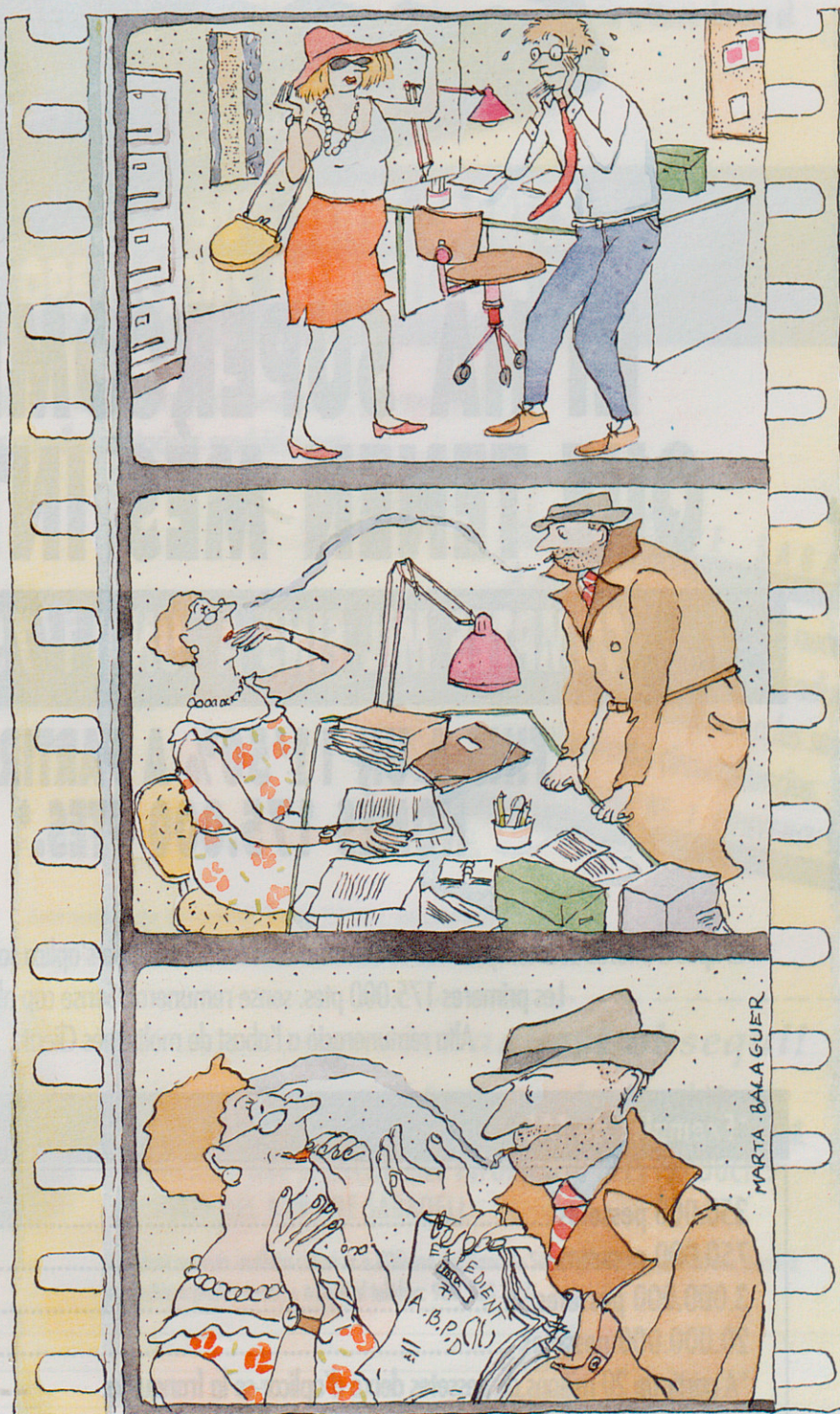
Aquest és el nus de la qüestió. L'expedient no es va perdre, sinó que algú el va rampinyar i després, deliberadament, el va llençar.

Per quin motiu?

He descobert una organització secreta que des de fa temps fa desaparèixer expedients d'Intervenció. Sembla que està conxorxada amb una empresa fantasma que ha industrialitzat un nou producte electrònic que es diu «Telxped», un petit transistor extra-plà que, adherit als expedients, permet seguir el seu itinerari des d'un centre de control remot. L'empresa està a punt de llançar el seu producte al mercat, i abans ha orquestrat una campanya de pèrdua d'expedients per assegurar-se clients.

Senyor Marlowe, no sap com l'admiro! Ah, per cert! M'haurà de tornar a donar les seves referències. He perdut el seu expedient.

Jaume Colomer

MARTA BALAGUER

BANC DE SABADELL

HI HA SUPERCOMPTES QUE TENEN MÉS INTERÉS.

COMPTES MIL FINS A UN 11'75% TAE

**FINS A UN 11'50% A PARTIR DE
NOMÉS 175.000 PTES.***

El tipus d'interès dels comptes MIL és de fins a un 11'75% TAE que s'aplica sobre el saldo mig trimestral.

Les primeres 175.000 ptes. sense remunerar. Sense cap altre límit.

Alta remuneració a l'abast de molts més Clients.

*Exemples de TAE:

350.000 pessetes	5'46% TAE
750.000 pessetes	8'78% TAE
3.000.000 pessetes	11'-% TAE
20.000.000 pessetes	11'75% TAE

*A partir de 20 milions de pessetes deixa d'aplicar-se la franquícia.

FINS A UN 11'75% EN LLIBRETA D'ESTALVIS O COMPTE CORRENT, A LA SEVA ELECCIÓ.

Per adaptar-nos a la seva conveniència, els Comptes MIL són uns comptes a la vista, corrents o d'estalvis, amb una informació diària (extracte), clara i gratuïta.

En qualsevol cas, si no vol la Llibreta, rebrà en el seu domicili cada dia que hi hagi una operació enregistrada, un extracte que l'informarà puntualment sobre la situació del seu compte (corrent o d'estalvis). Li facilitarem un arxivador especial on podrà guardar els extractes. De franc, per ajudar-lo en la seva administració domèstica.

A més, els Comptes MIL li permeten disposar de les Targetes 4B, Visa o MasterCard, sense cap cost per a Vostè durant el primer any, i la domiciliació gratuïta dels rebuts domèstics (mínim dos).

Perquè volem que comprovi la qualitat dels nostres serveis.

FINS A UN 11'50% SENSE CÀRRECS PER OPERACIONS DOMÈSTIQUES.*

Els Comptes MIL són uns comptes destinats a les economies domèstiques i, per això, no li cobrem cap tipus de comissió per totes aquelles anotacions produïdes per:

- Abonaments de nòmina.
- Abonaments de pensions.
- Pagaments de serveis domèstics (rebutos d'aigua, gas, electricitat, habitatge, etc.).
- Operacions realitzades amb Targetes annexes al compte (4B, Visa, MasterCard).
- Subscripcions i quotes (col·legis, clubs, revistes, etc.).
- Vals d'estacions de servei.
- Xecs benzina.
- Traspassos interns entre comptes.

AL BANC DE SABADELL
*A més, tenim el que Vostè necessita.
Una àmplia gamma de productes
i serveis que s'adapten a les seves
necessitats i circumstàncies.*
VINGUI A VEURE'NS I CONVENCI-SE'N

Vostè només paga una comissió fixa de 250 ptes. cada trimestre.

*La resta d'operacions que no corresponen a l'operativa domèstica bàsica tindran un cost de 30 ptes. per anotació.

...i aconseguir aquest obsequi!

Tots els empleats de l'Ajuntament de Barcelona que es facin Clients del Banc de Sabadell durant els mesos de maig, juny i juliol/91, rebran aquesta ràdio portàtil. ELS AGRAIRÉ QUE M'ENVIÏN MÉS INFORMACIÓ DELS PRODUCTES I SERVEIS DEL BANC DE SABADELL.

(Empleni aquesta butlleta i lliuri-la a l'Oficina del Banc de Sabadell més propera al seu domicili particular o professional, o truqui al telèfon: 900 323 323.

Nom i cognoms: _____
Adreça: _____
C P i població: _____
Telèfon: _____
Província: _____
Signatura, _____

La MUNICIPAL

dels funcionaris,
tècnics i polítics
de Barcelona

Les roses franques

He vist més roses
d'un vermell pujat,
d'un vermell negrós,
d'un vermell morat.
Penjaven gronxant-se
del mur del jardí;
ningú no les pot heure,
no es poden collir;
són les roses lliures
de la servitud,
són les roses franques,
no paguen tribut.
Ni de baix s'abasten
ni de dalt estant:
el gipó o el gerro
no s'en gaudiran.
Brillà el sol veurant-les
des de lluny la gent,
donaran la flaire
el bon grat del vent;
mai que mà atrevida
les apomara
ni alenada humana
les mustigarà.
No, com les flors altres,
són de qui les vol;
són lliures, són pures
són del vent i el sol.
Passaran la vida
gronxant-se i rient
i abrossades se les emportarà el
vent.

Joan Maragall

Ajuntament de Barcelona